

Niedzielne psalmy na jutrznią

<Psalm 1>

Pierwszy psalm wypowiada, iż Krystus on jest drewno wszem w się wierzącym. Poczynają się księgi głośnych chwał albo samorzecznych proroka Dawida krola. Psalm.

1. Błogosławiony mąż, jen nie szedł po radzie niemiłościwych i na drodze grzesznych nie stał, i na stolcu nagłego spadnienia nie siedział,
2. ale w zakonie bożem wola jego i w zakonie jego będzie myśleć we dnie i w nocy.
3. A będzie jako drzewo, jeż szczepiono jest podług ciekących wod, jeż owoc swój da w czas swój,
4. a i list jego nie spadnie; i wszystko, cokoli uczyni, zdarzy się.
5. Nie tako niemiłościwi, nie tako, ale jako proch, jen rzuca wiatr od oblicza ziemi.
6. Przetoż nie wstają niemiłościwi w sądzie ani grzeszni w radzie prawych,
7. bo zna Bog drogę prawych, a droga złosnych zaginie. Sława <...>

<Psalm 2>

Quare fremuerunt. Ten psalm powiada, iż Krystus w dziedzictwo bierze wszystek lud od Boga Ojca Dawidowo.

1. Przecz skrzytali pogaństwo i ludzie myśleli prozności?
2. Pomagali krolowie ziemscy i książęta seszli się w jedno przeciwko Bogu i przeciwko pomazańcu jego.
3. Roztargajmy przekowy jich i srućmy z nas jarzmo jich.
4. Jen przebywa w niebiesiach, pośmieje się jim, i Gospodzin zwala s nich śmiech.
5. Tedy będzie mołwić k nim w gniewie swoim i w rosierdziu swoim zamąci je.
6. Ale ja postawion jeśm krol od niego na Syjon, gorę świętą jego, przepowiadając przykazanie jego.
7. Gospodzin rzekł ku mnie: Syn moj jeś ty, ja dzisia porodził ciebie.
8. Żęдай ode mnie, a dam ci pogany w dziedzictwo twoje i w trzymanie tobie kraje ziemskie.
9. Włodać będziesz nad nimi w mietle żelaznej a jako sąd zdunowy rozbijesz je.
10. A już, krolowie, rozumieście, nauczcie się ktorzyż sądzie ziemię.
11. Służcie Bogu w bojaźni i wiesielcie się jemu ze drzeniem.
12. Pr<z>ymicie pokąźnienie, aby się kiedy nie rozgniewał Gospodzin, i zginiecie z drogi prawej.

13. Gdy się rozze wrychle gniew jego, błogosławieni wszyscy, którzy w niem pwają.

<Psalm 3>

Domine, quid multiplicati. Ten psalm powiada, iż Krystus za nas śmiertny sen przyjął i wstał z martwych, by nas ożywił. Psalm Dawidow, kiedy uciekał przed Absalon, synem swoim, i zabit tedy Absalon.

1. Gospodnie, przecz sie rozplodzili, jż mie mącą? A wiele jich wstaje naprzeciwko mnie.
2. Wiele jich mołwi duszy mojej: Nie jest zbawienie jej w Bodze jej.
3. Ale ty, Gospodnie, przyjemca jeś moj, sława moja i powyszczając głowę moję.
4. Głosem moim ku Gospodnu wołał jeśm i wysłuchał mie z gory świętej swojej.
5. Ja jeśm spał i naspaleśm sie, i wstałem, bo Gospodzin przyjął mie.
6. Nie będę sie bał tysiąca ludzi obstępających mie. Wstań, Gospodnie, zbaw mie, Boże, Boże moj!
7. Bo jeś ty pobiał wszystkie przeciwiające sie mnie bez winy, zęby grzesznych stał jeś.
8. Boże jest zbawienie a nad ludem twoim pożegnanie twoje.

<Psalm 4>

Cum invocarem. Ten psalm powiada, iż Krystus od Boga Ojca we wstaniu z martwych jest ubłogosławion i wszyscy, jż wstają z marności grzechow.

1. Gdym wzywał, wysłyszał mie Bog prawdy mojej, w zamęcie rozszyrzył jeś mnie.
2. Smiłuj sie nade mną i usłysz modlitwę moję.
3. Synowie człowiczy, dokąd to ciężkim sercem? Przecz miłujecie prozność i szukacie łoż?
4. Wiedzcie, iż dziwno uczynił Gospodzin świętego swego; Gospodzin wysłuchnie mnie, gdy będę wołać k niemu.
5. Gniewajcie sie a nie chciejcie zgrzeszyć; jeż mołwicie w sercach waszych, *i w przebytech waszych sk<r>uszajcie sie.
6. Wzdawajcie obietnice prawdy i miejcie nadzieję w Bodze. Wiele jich mołwi: Kto ukazał nam dobra?
7. Naznamionowana jest na nas świeca oblicza twego, Gospodnie; dał jeś wiesiele w sierce moje.
8. Od owoca żyta, wina i oleja swego rozplodzili sie są.
9. W pokoju w tem istem spać będę i odpoczynę,

10. bo ty, Gospodnie, osobnie w nadziei postawiłeś mie.

<Psalm 5>

Verba mea. Ten psalm powiada, iż Krystus jest wysłuchacz świętych i przebywca jich i już naśladowa dziedzinę jego, to jest żywot wiekui, jen jest Krystus, bo on jest dziedzina nasza. Dawidow psalm.

1. Słowa moja uszyma usłuchni, Gospodnie, rozumiej wołanie moje.
2. Posłuchni głosu modlitwy mojej, krolu moj i Boże moj!
3. Bo ciebie prosić będę, Gospodnie, rano posłuchaj głos moj.
4. Rano będę stać przed tobą i użrę, iż nie Bog chcący złości ty jeś.
5. Ani przy tobie będzie przebywać złościwy, ani zostaną niesprawiedliwi przed oczyma twoima.
6. Zawidiałeś wszystki, już czynią złość; zgubisz wszystki, już mówią leż.
7. Człowieka krwie winnego i zradnego zadzić sie będzie Gospodzin. Ale ja w mnoście miłosierdzia twego
8. wnidę w dom twój, pokłonię sie u kościoła świętego twego w bojaźni twojej.
9. Gospodnie, prowadź mie w prawdzie twojej, dla wrogow moich rzędzi przed obliczym twoim drogę moję.
10. Bo nie jest w uściech jich prawda, sierce jich prozno jest.
11. Grob otworzony jest jich gardło, języki swoimi zradnie czynili; sędzi je, Boże.
12. Swal je od myśli jich, podług mnostwa złości jich wypędź je, bo *wezwróżyli ciebie, Gospodnie.
13. I daj sie wiesielić wszystkim, już w tobie nadzieję mają, na wieki radować sie będą i przebywać będziesz w nich.
14. Wielbić sie będą w tobie wszyscy, już miłują imię twoje; bo ty przeżegnasz sprawiedliwemu.
15. Gospodnie, jako szczytem dobrej wolej twojej koronował jeś nas.

<Psalm 6>

Domine, ne in furore tuo primum. Ten psalm powiada, iż Krystus jest wybirający nieprzyjacioły nasze, posilający nas w koniec, to jest w Boga Jezukrysta. Psalm Dawidow, to jest strojącego pokutę, za oktawę, to jest za bojaźń dnia sądneho, jen będzie barzo okrutny, straszliwy i sprawiedliwy. Psalm Dawidow.

1. Gospodnie, nie w twoim rosierdziu swarz mię ani w twoim gniewie kaźni mie.
2. Smiłuj sie nade mną, Gospodnie, bo niemocen jeśm, uzdrow mie,

Gospodnie, bo zamacony są wszystkie kości moje

3. <i> dusza moja zamacona jest barzo. A ty, Gospodnie, dokąd?

4. Obroci sie, Gospodnie, i wytargni duszę moję, zbawiona mie uczyn dla miłosierdzia twego.

5. Bo nie jest we śmierci, jen by ciebie wspomienął, ale i w piekle kto ciebie będzie wyznawał i kajać sie tobie?

6. Robotowałem we wzdychaniu moim; omywać będę przez kolżdą noc łoże moje, słzami moimi posłanie moje zmoczę.

7. Zamaćilo się od rosierdzia oko moje, postarzałem sie miedzy wszemi nieprzyjacioły moimi.

8. Odstępcie ode mnie wszyscy, co czynicie złość, bo wysłuchał Gospodzin głos płaczu mego.

9. Wysłuchał Gospodzin prośbę moję, Gospodzin modlitwę moję przyjął.

10. Zasromajcie sie i zamaćeni bądźcie silno wszytcy nieprzyjaciele moji, obroceni i zasromani bądźcie barzo rychło. Sła<wa...>

<Psalm 7>

Domine deus meus. Tu wypowiada, iż Krystus jest badacz wszego sąmnienia posilający nas w koniec, to jest w Jezukrysta. Psalm Dawidow, jen śpiewał Bogu Chusy, to jest za wzjawienie wysokiego milczenia syna Jemini.

1. Gospodnie Boże moj, w tobie jeśm imiał nadzieję; zbaw mie ze wszech prześladujących mię i uchowaj mie,

2. aby niekiedy nie ułapił jako lew duszę moję, gdy nie jest, kto by odkupił ani jenże by zbawionym uczynił.

3. Gospodnie Boże moj, acz jeśm uczynił to, acz jest złość w moich ręku,

4. acz jeśm wracał odpłacającym mnie zła, dostojno jest, bych spadł od moich nieprzyjacioł proznych.

5. Prześladuj duszę moję nieprzyjacieli i ułap, i potłocz w ziemię żywot moj, i sławę moję w proch wwiedzi.

6. Wstań, Gospodnie, w twoim gniewie i powyszszon bądź w krajoch wrogow moich.

7. I wstań, Gospodnie Boże moj, w przykazaniu, jeżeś kazał, a zbor ludzki ogardnie cie

8. i przeń w wysokość odydzi; Gospodzin sądzi ludzie.

9. Sędzi mie, Gospodnie, podług sprawiedliwości mojej i podług bezwiństwa mego na mię.

10. Skończaj sie złość grzesznikow i uczynisz prześpiech prawemu, badając sierca i *pokrętkę, Boże.

11. Prawa pomoc moja od Boga, jenże zbawione czyni prawe sercem.
12. Bog sędzia sprawiedliwy, mocny i czekający; a iza sie będzie gniewać po wszytki dni?
13. Jedno sie nie nawrocicie, miecz swoj zaniósł, łuk swoj napiął i nagotował ji
14. a w nim uczynił sędy śmierci, strzały swoje gorającym<i> uczynił.
15. Owa *płodzi niesprawiedliwość, począł faleszność i porodził złość.
16. Jezioro otworzył i wykopał je, i wpadł w doł, jenże uczynił.
17. *Obroć się leż jego w głowę jego i w wirch jego złość jego zstępi.
18. Spowiedać będę Gospodnu podług prawdy jego i piał będę jimieniu Gospodna najwyższego. Sława <...>

<Psalm 8>

Domine Dominus noster. Ten psalm powiada, iż syn człowieczy w męce umniejszon jest od anjołów. W koniec psalm Dawidow za lisice, to jest o cerekwiach, o jichże ustawieniu mółwimy.

1. Gospodnie Boże nasz, kako dziwne jest imię twoje we wszej ziemi!
 2. Bo powyszono jest wielmostwo twoje na niebiosa.
 3. Z ust niewynych i ssących zwirchowaleś chwałę prze nieprzyjaciela twoje, by skaził nieprzyjaciela i pomściciela.
 4. Bo użrę niebiosa twa, działa palcow twych, miesiąc i gwiazdy, jeżeś ty założył.
 5. Co jest człowiek, iże ji pomnisz, albo syn człowieczy, iże ji nawiedzasz?
 6. Umniejszyłeś ji mało od anjołów, sławą i czcią koronowałeś ji i postawiłeś ji nad działa ręku twoich.
 7. Wszycko poddał jeś pod nogi jego, owce i skot wszytek i nadto wszytek żwierz polny,
 8. ptaki podniebne i ryby morskie, jeż przechodzą sdze morskie.
 9. Gospodnie Boże nasz, kako dziwne jest imię twojewe wszej ziemi!
- Sława <...>

<Psalm 9>

Confitebor tibi, Domine. Ten psalm powiada, iże Krystus świętym przyściem swoim zabije antykrysta. W koniec psalm Dawid za tajemne, to jest o pokornem przyściu syna Boga. Psalm.

1. Spowiedać sie będę tobie, Gospodnie, we wszem sercu moim, powiadać będę wszytki dziwy twoje.
2. Radować i wiesielić sie będę w tobie, piał będę imieniu twemu *barzo *wysoko.
3. W obroceniu nieprzyja[ci]a[ci]ela mego opak rozboleją sie i

zginą od oblicza twego,

4. bo jeś uczynił sąd moj i przą moję, siadłeś na stolcu, jenże sądzisz sprawiedliwość.

5. Zbakałeś lud i zginał złosny, imię ich zgładziłeś na wieki i na wi<e>ki wiekom.

6. Nieprzyjaciele zginęli mieczem do końca i miasta jich skaził jeś.

7. Zginęła jich pamięć ze zwiękiem, a Gospodzin na wieki będzie.

8. Uczynił w sądzie stolec swój i on będzie sądził okrąg ziemię w sprawiedliwości i będzie sądził lud w prawdzie.

9. I udzielan jest Gospodzin uciecha ubogiemu, pomocnik w przygodach i zamęcie.

10. I nadziewać sie będą w tobie ci, co znają imię twoje, bo ty nie został jeś szukających ciebie, Gospodnie.

11. Śpiewajcie Bogu, jenże przebywa w Syjon, powiedajcie między ludem naukę jego.

12. Bo zyskuję krwie ich wspomienął jest, nie zapomniał jest wołania ubogich.

13. Smiłuj sie nade mną, Gospodnie, widz moję śmiarę od moich nieprzyjaciół,

14. jenże powyszszasz mie z wrot śmiertnych, bych wypowiedział wszystko chwalenie twoje w uliczkach cory Syjon.

15. Wiesielić sie będę we zbawieniu twoim; *pogrędzeni są ludzie w upaści, którzy uczynili.

16. W sidle w tem, ktore są skryli, uwiązła jest jich noga.

17. Uznan będzie Pan sądy czyniący; w uczynku <ręku> jego uchwacon jest grzesznik.

18. Obroceni *będą grzesznicy w piekieł, wszyscy ludzie, którzy zapominają Boga.

19. Bo nie na wieki zapomnienie będzie ubogiego, cirpliwość ubogich nie zginie na wieki.

20. Wstań, Gospodnie, nie posilon bądź człowiek, każ sędzić lud w obliczności twojej.

21. Postaw, Gospodnie, zakonawydawcę nad nimi, eżby wiedzieli pogani, iże ludzie są.

22. Przecz jeś, Gospodnie, odszedł daleko? Nenażrysz w potrzebiznach i w zamęciech?

23. Kiedy sie pyszni złosny, zażega się ubogi; zjimani będą w radach, ktorými myślą.

24. Iże chwalon bywa grzeszny w żądze dusze swej i złosny błogosławion bywa.

25. Rozgniewał Boga grzesznik, podług wielkości gniewu swego nie będzie szukał.

26. Nie jest Bog przed oczyma jego, pokalony są drogi jego

wszelkiego czasu.

27. Oddalony będą sądy twoje od oblicza jego, wszem nieprzyjacielom swym będzie panował.

28. Bo rzekł w sercu swym: Nie poruszon będę od pokolenia w pokolenie bez złego.

29. Jegoż usta złorzeczenia pełny są i gorzkości, i zdrady, pod językiem jego robota i boleść.

30. Siedzi w załogach z bogatymi w tajemnicach, aby zabił niewinnego.

31. Oczy jego na ubogiego patrzą, grozi we skryciu jako lew w jaskini swojej.

32. Grozi, aby ułapił ubogiego, ułapić ubogiego, kiedy ji przyciąga.

33. W sidle swoim uśmierzy ji, nakłoni sie i padnie, gdy panować będzie ubogim.

34. Bo rzekł w sercu swoim: Zapomniał Bog, odwrócił lice swoje, by nie widział do końca.

35. Powstań, Gospodnie Boże, i powyszczona bądź ręka twoja, by nie zapomniał ubogich.

36. Przecz rozgniewał złośny Boga? Bo rzekł w sercu swem: Nie będzie szukał [Bog].

37. Widzisz, eż ty trud i boleści znamionasz, aby je dał w ręce twoje.

38. Tobie ostawion jest ubogi, sirocie ty będziesz pomocnik.

39. Zetrzy ramię grzesznego i złościwego; szukan będzie grzech jego, i nie będzie nalezion.

40. Gospodzin będzie krolował na wieki i na wieki wiekom; zginiecie pogani z ziemie jego.

41. Żądzą ubogich wystyszał Gospodzin; zgotowanie sirc jich słyszało ucho twoje.

42. Sędzi sirocie i pokornemu, aby więc nie śmiał wyszczyć się człowiek na ziemi. Sława <...>

<Psalm 10>

In Domino confido. Tu powiada, iż Krystus wszelkiego człowieka podług jego sprawiedności i prawoty rozsądza. W koniec psalm Dawidow nauczającego nas przeciwiać sie kacerzom.

1. W Bodze imam nadzieję. Kako mołwicie duszy mojej: Przeniesi sie na gorę jako wrobl?

2. Bo owa grze<sz>nicy naciągnęli łączyszczce swoje, nagotowali strzały swoje w tule, iżby strzelali we ćmach prawego siercem.

3. Bo, co jeś skonał, skazili; ale prawy co uczynił?

4. Gospodzin w kościele świętym swoim, Gospodzin, na niebie stolec jego.

5. Oczy jego na ubożego wżglądają, powieki jego pytają synów ludzkich.

6. Gospozin pyta prawego i złośnego, ale jen miłuje złość, zawiżdzi duszę swą.

7. Dźdżyć będzie na grzeszniki sidło; ogień, siara i duch wełn część męki jich.

8. Bo prawy Gospozin i prawdy miłował; prawdę wżdziął oblicze jego. Sław<a...>

<Psalm 11>

Salvum me fac, Domine. Ten psalm wżpowiada, iż Krystus prze chudobę i nędżę wstał z martwych. W koniec psalm Dawidow za oktawę, to jest dzień sądny, jegoż żąda, aby świecka złość zginęła.

1. Zbawionym mię uczyń, Gospoznie, bo niestatczył święty, bo zmalowały prawdy od synów ludzkich.

2. Prozna mōwili są każdy ku swemu bliźniemu [swemu], wargi łżywe w siercu i siercem mōwili są.

3. Zgładzi Gospozin wżzelkie wargi łżywe i język wielmorzeczny.

4. Ktorzy mōwili: Język nasz uwielmożymy, wargi nasze od nas są, kto nasz Gospozin jest?

5. Prze nędżę niemających i prze łkanie ubogich ninie wstanę, mōwi Gospozin.

6. Położę we zbawieniu, pewnie działać będę w niem.

7. Mōwły gospoznowy mōwły czyste, sżrebro ogniem wżplawione, skuszone trzykroć i czyszczone siedmkroć.

8. Ty, Gospoznie, chować będziesz nas i strzec będziesz nas od pokolenia tego na wieki.

9. W okole złośni chodzą; podług wżsokości twoje rozmnożyłeś syny ludzkie. Sława <...>

<Psalm 12>

Usquequo, Domine, oblivisceris. Ten psalm wżpowiada, iż Krystus nas oświeca wżierną światłością, abychom w wżekuwej śmierci nie zaspali na wieki. Psalm Dawidow kroła ży<dowskiego>.

1. Bo dokąd, Gospoznie, zapominasz mie do końca? Dokąd odwracasz lice twoje ode mnie?

2. Kako dżugo kłaść będę radę w duszy mojej, boleść w siercu moim przez dzień?

3. Dokąd powysższon będzie nieprzyjaciel moj nade mną? Weżrzy i usłysz mie, Gospoznie Boże moj!

4. Rozświeci oczy moje, bych niegda nie usnął we śmierci, by niegdy

nie rzekł nieprzyjaciel mój: Przemogł jeśm naprzeciw jemu.

5. Jiż męcą mnie, wiesielić sie będą, acz poruszon będę, ale ja w miłosierdziu twym miał nadzieję.

6. *Wiesieliło sie sierce moje we zbawieniu twoim; piał będę Gospodnu, jenże dobra dał mnie, i psalmy piał będę imieniu gospodnowemu *najwyszszemu. Sław<a...>

<Psalm 13>

Dixit insipiens. Ten psalm powiada, iże Krystus jęstwo luda swego obraca w koniec, to jest w Boga wszechmocnego.

1. Rzekł niemądry w siercu swem: Nie jest Bog.

2. Skażeni są i żadzacy udzielani są w czynoch swoich; nie jest, kto by uczynił dobre, nie go aż do jednego.

3. Gospodzin z nieba weźrzał na syny człowiekow, by widział, jestli rozumny, albo szukający Boga.

4. Wszytcy otchylili sie, pospołu nieuzyteczni są sie uczynili; nie jest, jenże by uczynił dobre, nie jest aż do jednego.

5. Grob otworzony gardło jich jest, języki swymi łzywie uczynili, jad żmijowy pod wargi jich.

6. Jichże usta złorzeczenia i gorszkości pełna są, rychłe nogi jich ku przeliciu krwie.

7. Skruszenie i nieszczęście w jich drogach i drogę pokoja nie poznali; nie jest bojaźń boża przed oczyma jich.

8. Azali nie poznają wszytcy, coż czynią złość, ci, co pożyrają lud mój jako karmią chlebową?

9. Gospodna nie wzywali; tam drżeli strachem, gdzież nie był strach.

10. Bo Gospodzin w pokoleniu prawym jest; radę ubogiego skaziliście, bo Gospodzin nadzieja jego jest.

11. Kto da ze Syjon zbawienie Izraelowi? Kiedy odwroci Gospodzin jęstwo luda swego, radować sie będzie Jakob i wiesielić sie będzie Izrael. Sław<a...>

<Psalm 14>

Domine, quis habitabit. Ten psalm powiada, iże Krystus jest gora, na jejże wysokości dusze wszech sprawiedliwych odpoczywają.

1. Gospodnie, kto będzie mieszkał w przebytcie twojem albo kto będzie stać na gorze świętej twojej?

2. Jen wchodzi bez winy i czyni sprawiedliwość,

3. jen mowi prawdę w siercu swoim, jen nie uczynił zdradę w języku swoim,

4. ani uczynił bliżniemu swemu zło, ani przekorzyzny wziął przeciw

bliźnim swym.

5. W nic obrocon jest w obeźrzeniu jego złościwy, ale bojące się Boga chwali.

6. Jenże przysięga bliźniemu swemu, a nie zdradza, jenże dobytka swego nie dał na lichwę i darow na przezwinnych nie brał.

7. Jenże czyni ty skutki, nie będzie ruszon na wieki.

<Psalm 15>

Conserva me, D<omine>. Ten psalm powiada, iż Krystus, za nas umęczony, w piekle nie jest ostawion. Znamiona na piśmie samemu Dawid, to jest Krystu.

1. Zachowaj mnie, Gospodnie, bo jeśm pwał w tobie. Rzekł jeśm Gospodnu: Bog moj jeś ty, bo dobr mych nie potrzebujesz.

2. Świętym, co są w ziemi jego, dziwnie szynił wszytki wole me w nich.

3. Rozmnożyły się są niemocy jich, potem się pośpieszyli.

4. Nie zbiorę zborow jich ze krwi ni pomnieć będę imion jich przez wargi moje.

5. Gospodzin część dziedzictwa mego i cirpienia mego; ty jeś, jen wrocisz dziedzinę moję mnie.

6. Powrozy upadły mi w światłych, iż dziedziectwo moje przeświatłe jest mnie.

7. Błogosławić będę Gospodna, jen mi dał rozum, a nadto aliż do nocy nagabały me pokrątki moje.

8. Przyzirał jeśm Gospodna w obeźrzeniu moim wszegdy, bo na prawicy mi jest, bych nie poruszon był.

9. Przeto wiesieliło się sierce moje i radował się język moj; i nadto ciało moje odpoczynie w nadzieji.

10. Bo nie ostawisz dusze mojej w piekle i nie dasz świętemu twemu widzieć zgnicia.

11. Jawneś mi uczynił drogi żywota; napełnisz mię wiesiela twoim licem, rozkoszy w prawicy twojej aliż do końca.

<Psalm 16>

Exaudi, Domine, iustitiam. Tu powiada, iż Krystus przed miastem od Żydowstwa był obstapion za zbawienie wszech krześcijanow. Psalm.

1. Wysłuchaj, Gospodnie, prawdę moję, posłuchaj prośby mojej.

2. Uszyma usłysz modlitwę moję, nie w uściech łzywych.

3. Od oblicza twego sąd moj wynidzi, oczy twoji widziec prawdy.

4. Skusił jeś moje sierce i nawiedził jeś w nocy, ogniem jeś mie pokusił, i nie naleziona jest we mnie złość.

5. By nie mówiły usta moja skutków ludzkich, przez słowa warg twoich ja jestem strzegłem dróg trudnych.
6. Zwirzchni chodzenia moja we *szdach* twoich, eżby się nie poruszyli śladowie moi.
7. Ja jestem wołałem, bo jeśli mnie usłyszał, Boże; nakłoń ucho twoje mnie i wysłuchaj słowa moja.
8. Dziwna uczynił miłosierdzia twoja, jęże zbawione czynisz powające w cię.
9. Od przeciwiających się prawicy twojej strzeż mi jako źrenice oka.
10. Pod cieniem skrzydeł twoich schowaj mi od oblicza niemiłościwych, już mię trudzili.
11. Nieprzyjaciele moi duszę moją są ogardnęli, tuk swój są jęli, usta jich mówiła puch.
12. Porzuciwszy mię, <ninie> obstąpili mię, oczy swe ustawili spuścić w ziemię.
13. Przyjęli mię jako lew gotowy ku korzyści a jako lwic przebywając we skryciu.
14. Wstań, Gospodnie, *przejdzi* ji i obłudź ji, wytargń duszę moją od niemiłościwego, szablę twoją od nieprzyjaciół ręki twojej.
15. Gospodnie, od mała z ziemi rozdzieli je w żywocie jich; od tajemnic twych napełnion jest żywot jich.
16. Nasyceni są synow i rozdziłili ostatki swoje dziatkom swym.
17. Ale ja w prawdzie ukazę się tobie, nasycen będę, gdy się pokaże sława twoja.

<Psalm 17>

Diligam te, Domine, for<titudo>. Ten psalm wypowiada, iż Krystus żalostíą jest cerekwie i ją z pokuszenia wielkiego wyjął. W koniec dziedzicu bożemu Dawid, jeż mówił jest Gospodnu słowa pienia tego w dzień, w jęże wyjął ji Gospodzin z ręki nieprzyjaciela jego Saula.

1. Miłować cię będę, Gospodnie, moc moja. Gospodzin śćwierdzenie moje i uciecha moja, i zbawiciel moj.
2. Bog moj pomocnik moj i nadzieję będę mieć w nim.
3. Odjimca moj i miecz zbawienia mego, i przyjemca moj.
4. Chwaląc wzywać będę Gospodna i od nieprzyjacielow mych zbawion będę.
5. Ogardnęły mię boleści śmierci i strumienie żłości zamąciły mię.
6. Boleści pkielne ogardnęły mię, zastąpiły mię sidła śmierci.
7. W zamęcie moim wezwał jeśćm Gospodna i ku Bogu memu

zawołał jeśm.

8. I wysłyszał z kościoła świętego swego głos moj i wołanie moje w obliczności jego weszło w uszy jego.

9. Poruszyła sie i wezdrżała ziemia, zakłady gor zamacony są i poruszony są, bo rozgniewał sie na nie.

10. Wstąpił dym w gniewie jego i ogień od lica jego zażegł sie jest, węgle rozżone są od niego.

11. Nakłonił niebiosą i wstąpił a mgła pod nogami jego.

12. I wstąpił na cherubin i wzleciał, latał na pierzu wiatrow.

13. I położył ómy dom skrycia swego; w okrędze jego *stań <jego>, ciemna woda w obłoczech powietrznych.

14. Przed blaskiem oblicza jego obłoki poszły, grad i węgle ogniowe.

15. I zagrzmiał z nieba Gospodzin, i Najwyszszy dał głos swój, grad i węgle ogniowe.

16. I posłał str<z>ały swoje i rozproszył je, błyskawice rozmnożył i zamacił je.

17. I pokazały sie studnie wod i zjawiona są założenia ziem

18. od karania twego, Gospodnie, od wetchnienia ducha gniewu twego.

19. Posłał z wysokości i wziął mie, i wywiodł mie z wielkich wod.

20. Wytargł mie z nieprzyjacielow moich silno mocnych i od tych, co mie nienawidzieli, bo są sie wzmogli na mie.

21. Uśpieszyli sie przede mną w dzień udęczenia mego i uczynił sie Gospodzin odjimca moj.

22. I wywiodł mie na szerokość, zbawionym mie uczynił, bo chciał mie.

23. I płaci mi Gospodzin podług prawdy mojej i podług czystości mych rąk odpłaci mnie,

24. bo jeśm strzegł drog bożych ani jeśm źle czynił od Boga mego.

25. Bo wszystkie sądy jego przede mną i prawdy jegob nie odpędał jeśm ode mnie.

26. I będę przezwinnym s nim, i chować sie będę od lichoty mej.

27. Odpłaci mi Gospodzin podług prawdy mojej i podług czystoty ręku moju przed oczyma jego.

28. Z świętym święty będziesz i z przezwinnym przezwinny będziesz,

29. i z wybranym wybrany będziesz, i z przewrotnym przewrotny będziesz.

30. Bo ty lud pokorny zbawion uczynisz a oczy pysznych upokorzysz.

31. Bo ty oświecasz świecę moję, Gospodnie; Boże moj, oświeci cienie moje.

32. Bo tobą wytargnion będę z pokusy i w Bodze moim przejdę mur.

33. Bog moj, nieposkarzedzona droga jego, wymowy boże ogniem

wypławione, odjimca jest wszech pwających w nim.

34. Bo kto Bogiem kromie Gospodna albo kto Bogiem kromie Boga naszego?

35. Bog, jenże przepasał mnie mocą i położył przezwinną drogę moję,

36. jenże swirzchował nogi moje jako jelenia i na wysokości postawiając mnie,

37. jenże uczy ręce moje ku bojowi i położył jeś jako łączyszczce mosiądzowe ramiona moja.

38. I dał jeś mi zaszczylenie zbawienia mego, i prawica twoja przyjęła mnie.

39. I pokażń twoja poprawiła mnie do końca, i pokażń twoja, ta mnie nauczy.

40. Rozszerzyłeś chod moj pode mną i nie pomdleni śladowie moi.

41. Gonić będę nieprzyjaciele moje i połapam je, ani sie wrocę, aliż zginą.

42. Złamię je ani będą mogli stać, padną pod nogi moje.

43. I przepasałeś mnie mocą ku bojowi, i podbił jeś w<s>tające na mnie pod mię.

44. I nieprzyjaciele <moje> dałeś mnie tyłem, i nienawidzące mnie zagładził jeś.

45. Wołali ani był, kto by je zbawionymi uczynił, ku Gospodnu ani wysłyszał ich.

46. I zetrę <je> jako proch przed wiatrem, jako błoto ulic zgładzę je.

47. Wytargniesz mie od swaru ludzkiego, postawisz mie głowę nad pogany.

48. Lud, jegożeśm nie znał, służył mi, w słusze ucha posłuchnął mie.

49. Synowie cudzy sełgali są mnie, synowie cudzy przestarzeli są sie i chramali od swych drog.

50. Żyw jest Gospodzin i błogosławiony Bog moj, i powyszszony bądź Bog zbawienia mego.

51. Boże, jenże mi dajesz pomsty i poddawasz lud pod mię, zbawicielu moj od nieprzyjacielow moich gniewliwych

52. i od wstających na mię powyszszysz mie, od człowieka lichego wytargniesz mie.

53. Przeto będę spowiedać sie tobie w ludzioch, Gospodnie, i twemu imieniu psalmy będę mołwić,

54. wielkoczyniac zbawienie krola jego i czyniac miłosierdzie pomazańcu swemu Dawidowi i płodu jego aż na wieki.

<Psalm 18>

Caeli enar<rant>. Ten psalm powiada, iże Krystus w dziewiczy trzem wszedw odpuści człowieku tajemne grzechy. W koniec, to jest

w Jezukrysta, jenże jest koniec wszego skonania. Psalm Dawidow.

1. Niebiosa wypowiedają sławę bożą i skutki rąk jego powiada stwirdzenie nieba.
2. Dzień dniowi wyrzyga słowo, a noc nocy ukazuje naukę.
3. Nie są mołwy ani kazania, ktorých by nie słyszany głosy jich.
4. We wszelką ziemię wszedł głos jich i w końcu świata ziem słowa jich.
5. W słońcu położył przebytek swój, a *on jako nowożenia pochodzący z łoża swego
6. *wiesielił się jako obrzym na bieżenie drogi. Od wirznego nieba wyście jego
7. i potkanie jego aż do wirzchu jego ani jest, jen by się [sie] skrył przed gorącością jego.
8. Zakon gospodnow przez zakału obracający dusze, świadectwo boże wierne, mądrość dające malutkim.
9. Prawdy boże prawe, wiesielące sierca, każń boża światła, oświecająca oczy.
10. Bojaźń boża święta przebywa na wiek wiekom, sądy boże <prawe>, sprawione same w sobie,
11. żądniejsze nad złoto i nad kamień drogi barzo i słodszejsze nad strzedź i płast.
12. Bowiem sługa twój strzeże jich, w strzeżeniu jich odpłata wielika.
13. Grzechy kto zrozumie? Od tajemnych mych oczyści mie i od cudzych odpuści słudze twemu.
14. Nie będą mi panować, tedy będę przez zakała i oczyszczon będę od grzechu silnego.
15. I będą, aż luby wymowy ust moich i myślenie sierca mego przed tobą zawždy.
16. <Gospodnie, pomocniku moj i odkupicielu moj!>

<Psalm 19>

Exaudiat te Dominus. Ten psalm wypowiada, iż [Krystus] w Jezukryście zmartwychwstaniemy i wiesielić się będziemy w niem w niebieskiem przebytce. W koniec psalm <...>

1. Wysłuchaj cie Gospodzin w dzień zamętka, uchwaj cie imię Boga Jakob.
2. Pošli tobie pomoc z świętego i od Syjon uchwaj cie.
3. Na pamięci miej wszytki obiety twoje i obieta twoja *cudna bądź.
4. Daj ci podług sierca twego i wszytkę radę twoję stwirdzi.
5. Radować się będziem we zbawieniu twojem i w imieniu Boga naszego wielbić się będziem.
6. Napełni Bog wszytki prośby twoje. Ninie poznał jeśm, iż zbawił

Gospodzin pomazańca swego.

7. Usłyszysz jemu z nieba świętego swego; w mocach zbawienie prawicy jego.

8. Ci na woziech, a ci na koniach, ale my w imieniu Gospodna Boga naszego wzowiem.

9. Oni obwiązani są i padli, ale my wstali i podniesienismy.

10. Gospodnie, zbawionym uczyni krola i usłysz nas w dzień, w jeniez cie wzowiem.

<Psalm 20>

Domine, in virtute. Ten psalm wypowiada, iż Krystus w piecu pkielnym strawić da swe nieprzyjacioły. Psalm.

1. Gospodnie, w mocy twojej wiesielić sie będzie krol i nad zbawieniem twym radować sie będzie barzo.

2. Żądzą sierca jego dał jemu a wolej jego warg nie odjął jemu.

3. Bo uprzędził jemu w błogosławieństwie słodkości, wstawił na głowę jego koronę od kamienia drogiego.

4. Żywota prosił od ciebie i dał jemu długość dni na wieki i na wieki wiekom.

5. Wielika jest sława jego we zbawieniu twojem, sławę i wielką krasę włożysz nań.

6. Bo dasz jemu w błogosławienie na wieki wiekom, uwiesielisz jemu w radości z twoim obliczym.

7. Bo krol pwa w Gospodna a w miłosierdziu Nawyszszego nie będzie poruszon.

8. Naleziona bądź ręka twoja wszem nieprzyjacielom twoim, prawica twoja najdź wszytki, jiz cie nienazrzą.

9. Położysz je jako ognienny piec czasu oblicza twego; Gospodzin w gniewie swoim zamaci je i pożrze je ogień.

10. Owoc jich z ziemie zatracisz i siemię jich od synow ludzkich.

11. Bo skłonili przeciw tobie złe, myśleli rady, jez nie mogli ustanowić.

12. Bo położysz je opak, w ostatkach twoich nagotujesz oblicze jich.

13. Powyszszon bądź, Gospodnie, we cności twojej, piac będziem i śpiewać siły twoje.

<Psalm 21>

Deus, Deus meus, respice. Ten psalm powiada, iż Jezukrysta przybiwszy gwoźdźmi ku krzyżu, odzienie jego wrozą rozdzielili są włodycy. W koniec psalm Dawidow za wzniesienie albo

przyjęcie rane, to jest za boże zmartwychwstanie, jeż rano stało sie jest. Dawid. Na wielką prymę psalmy ty są.

1. Gospodnie Boże moj, weźrzy na mię! Czemu jeś mie został. Daleko od zbawienia mego słowa zgr<z>eszenia mego.

2. Boże moj, wołać będę przez dzień, a nie wysłyszysz, a w nocy, a nie na szaleństwo mnie.

3. Ty wiem w świętym przebywasz, sława Israhel.

4. <W> cię pwali ojcowie naszy, pwali i <i zbawił jeś je>.

5. <Ku tobie wołali i zbawieni są, w cię pwali i> nie są usromani.

6. Ale ja czyrw jeśm, a nie człowiek, przekora ludzka i wyrzucenie z zbora.

7. Wszytcy widząc mie naśmiewali sie se mnie, mołwili usta i chwiali głowę.

8. Pwał w Bog, *wytargnie ji, zbawionym ji *uczyni, bo chce jego.

9. Bo ty jeś, jenżeś wytargnął mnie <z brzucha>, nadzieja moja od piersi macierze moje; w cię porzucon jeśm z żywota.

10. Z żywota matki mojej Bog moj jeś ty; nie odchodzi ode mnie,

11. bo zamętek blizu jest a nie jest, jenże by pomogł.

12. Ogardnęły mie cieleća wiele i juńcowie tłuści osiedli mie.

13. Otworzyli na mię usta swa jako lew chwatający i rzwiący.

14. Jako woda wylił jeśm się i rozproszony są wszystkie kości moje.

15. Uczyniło sie jest sierce moje jako wosk rozkwirający sie pośród sierca mego.

16. Zeschła jest jako szczerzupina moc moja i język moj przylnął ku czeluściam moim, w proch śmiertny wwiodłeś mię.

17. Bo mię ogardnęło psow wiele, rada obrządzających źle obsiadła mie.

18. Przekłoli ręce moje i nogi moje, zliczyli wszystkie kości moje.

19. Oni wiem znamienowali i patrzyli na mię, rozdzielili sobie odzienie moje i na odziew moj puścili los.

20. Ale ty, Gospodnie, nie oddalaj pomocy twej ode mnie, na odjimanie moje poglądaj.

21. Wytargdni od szable, Boże, duszę moję i z ręki psiej jedzinaczkę moję.

22. Zbaw mię z ust lwowych i od rogów jednoroźcow śmiarę moję.

23. Powiadać będę imię tve braci mojej, pośród cerekwie chwalić cie będę.

24. Jiż sie boicie Gospodna, chw<a>lcie ji, proknie siemię Jakobowo, chwalcie ji.

25. Boj sie jego wszelkie plemię Israhela, bo nie zgardził ani potępił próśby ubogich,

26. ani odwrocił lica swego ode mnie, a gdyśm wołał k niemu, wysłuchał mię.

27. U ciebie chwała moja w kościele wielikim, obietnice moje wrocę w obliczności bojących sie jego.

28. Jeść będą ubodzy i syci będą, i chwalić będą Gospodna, jż to szukają <jego>, żywa będą serca jich na wieki wiekom.

29. Wspomieną i nawrocą sie ku Gospodnu wszytki kraje ziemskie,

30. i kłaniać sie będą przed nim proknia czeladź ludzka,

31. bo boże jest krolewstwo a on panować będzie pogaństwu.

32. Jedli i pokłonili sie wszytscy tłuści ziemszczy, przed nim padną wszytscy, jż wstępują w ziemię.

33. A dusza moja żywa będzie jemu i siemię moje będzie służyć jemu.

34. Zwiestowano będzie Gospodnu pokolenie przydące i zwiastują niebiosa sprawiedliwość jego ludu, jenże sie narodzi, jenże u[n]czynił Gospodzin.

<Psalm 22>

Dominus regit me et. Ten psalm powiada, iże Krystus zborowi swemu pastwę gotuje wiekują i zaszczyca swoje miłośniki od śmierci wieczne. Psalm Dawidow.

1. Gospodzin mie oprawia a nic mnie ubędzie, na mieśce pastwy tamo mie postawił.

2. Na wodzie pozdrowieństwa wschował <mie>, duszę moję obrocił.

3. Dowiodł mie na chodniki sprawiedlności prze imię swoje.

4. Bo aczybch chodził śrzod cienia śmierci, nie bać sie będę złego, bo ty se mną jeś.

5. Pręt twój i laska twoja, ta jesta mie ucieszyła.

6. Nagotowałeś przede mną stoł przeciw tym, co mie męcą.

7. Utuczyłeś w oleju głowę moję; a czasa moja upawająca kako przeczysta jest!

8. A miłosierdzie twoje za mną pojdzie proknych dni żywota mego,

9. a i bych przebywał w domu bożem na długie dni.

<Psalm 23>

Domini est terra. Ten psalm powiada, iże Krystus swoj zbor krwią świętą odkupiony zgromadza na potocech tego świata nie ruszający sie. Psalm Dawidow o oświeceniu bożem a o człowieczem oprawieniu, jeż sie stało w pirzwą sobotę, to jest w niedzielę.

1. Boża jest ziemia i pełność jej, okrąg ziem i wszytscy, jż przebywają w niem.

2. Bo on na wodach założył ją i na rzekach nagotował <ją>.

3. Kto wstąpi na górę bożą albo kto stanie na mieścu świętym jego?

4. Niewinnych rąk a czystego serca, jen nie wziął w próżność duszę swoją ani przysiągł we łży bliźniemu swemu,
5. ten weźmie błogosławienie od Gospodna i miłosierdzie od Boga zbawiciela swego.
6. To jest pokolenie szukających jego, szukających oblicza Boga Jakobowego.
7. <P>odnieście wrota, książęta, wasza i podźwignicie się wrota wiekują, a wnidzie krol chwały.
8. Który jest ten krol sławy? Gospodzin mocny i mogący, Gospodzin mogący w boju.
9. <P>odnieście wrota, książęta, wasza, i podźwignicie się wrota wiekują, a wnidzie krol sławy.
10. Który jest ten krol sławy? Gospodzin mocny, on jest krol sławy.

<Psalm 24>

Ad te, Domine. Ten psalm powiada, iż Krystus, złomiw ciała swego kościół, po trzecim dniu oprawił zmartwychwstawił.

1. K tobie, Gospodnie, podźwignąłem duszę moję; Boże moj, w cię pwam, nie zapłonę się.
2. Ani pośmiewajcie się mnie nieprzyja[ja]ciele moi, bo wszyscy, jż cirpią cie, nie będą osromoceni.
3. Osromani bądźcie wszyscy złość strojący po próżnicy.
4. Drogi twoje, Gospodnie, ukazy mnie i ścieżkam twym nauczycie mnie.
5. Powiedzi mnie w prawdzie twojej i nauczycie mnie, bo ty jeś Bog zbawiciel moj a ciebie cirzpiął jsm wszystkim dzień.
6. Wspomień miłosierdzia twoja, Gospodnie, i slutowania twoja, jaż od wieka są.
7. Grzechow młodości mojej i nieumięstwa mojego nie pomni.
8. Podług miłosierdzia twego pomni mię ty prze dobroć twoję, Gospodnie.
9. Słodki i prawy Gospodzin, przeto zakon da zgrzeszającym na drodze.
10. Prześpieje śmierne w sądzie, nauczycie ciche drogi swoje.
11. Proknie drogi boże miłosierdzie i prawda szukającym obrządzenia jego i świadectwa jego.
12. Prze twoje imię, Gospodnie, smiłujesz się grzechowi memu, bo go wiele jest.
13. Który jest człowiek, jen się boji Boga? Zakon ustawił jest jemu na drodze, jaż wybrał.
14. Dusza jego w dobrze przebywać będzie i siemię jego osiedzie ziemię.

15. Twardość jest Gospodzin tym, już się jego boją, i obrząd jego by tym był zjawion.
16. Oczy moi wzdry do Gospodna, bo on wytargnie z sidła nogi moje.
17. Weźrzy na mię i smiuj się nade mną, bo jedzinak i ubogi jeśm ja.
18. Zamętki sierca mego rozplodziły się są, od potrzebizn mych wytargni mie.
19. Widz śmiarę moję i trud moj i odpuści wszytka dopuszczzenia moja.
20. Weźrzy na niepr<z>yjaciele moje, bo są się rozplodzili a zazroś<cia> złośną zawidzieli mnie.
21. Strzeży dusze mojej i odejmi mie; nie zapłonę się, bo jeśm pwał w cię.
22. Przewinni i prawi przystali ku mnie, bo jeśm cirpiał cie.
23. Zbaw, Boże, Israhel ode wszech zamętkow jego!

<Psalm 25>

Iudica me, Domine, quoniam ego. Ten psalm powiada, iż Krystus zborowi swemu niepowinność lepszego żywota ustawił.

1. Sędzi mię, Gospodnie, bo ja w niewinności mojej wszedł jeśm a w Gospodna pwając nie pomdl<ał>em.
2. Skusi mie, Gospodnie, i pokusi mie, užzy pokrątki moje i sierce moje.
3. Bo miłosierdzie twe przed oczyma myma jest i lub jeśm był w prawdzie twojej.
4. Nie siedział jeśm z radą marności i ze złe czyniącymi nie wnide.
5. Nienażrzałem zboru złościwych i ze złymi nie siędę.
6. Umyję między niewinnymi ręce moje i ogardnę ołtarz twój, Gospodnie,
7. abych słyszał głos chwały i wypowiedział wszytki dziwy twoje.
8. Gospodnie, miłowałem okrasę domu twego i mieśce przebywania chwały twojej.
9. Nie zgubiaj z niemiłościwymi, Boże, duszę moję i z mężmi krew lejącymi żywota mego,
10. w jichże ręku złości są, prawica jich napelńiona jest darow.
11. Ale ja w niewinności mojej wszedł jeśm; odkupi mie i slutuj się nade mną.
12. Noga moja stała proście; w kościelech chwalić będę ciebie, Gospodnie.

<Psalm 26>

Dominus illuminatio. Ten psalm powiada, iż Krystus oświecenie,

zaszczylenie i zbawienie jest pwających w się sług swoich.

Poniedziałkowe psalmy ty są.

1. Gospodzin oświecenie moje i zbawienie moje, jegoż się będę bać.
2. Gospodzin odjimca żywota mego, przed nimże będę drżeć.
3. Gdy się bliżą ku mnie szkodnicy, aby jedli mięso moje,
4. już mie męcą, nieprzyjaciele moi, ci się rozniemogli są i powalili się.
5. Acz ustawią przeciw mnie grody, nie będzie się bać sierce moje.
6. Acz wstaną przeciw mnie boje, w tem ja będę pwać.
7. Jednej prosiłem u Gospodna, tej będę dobywać, bych przebywał w domu bożem wszytki dni żywota mego,
8. abych widział wolą bożą, bych nawiedził kościół jego.
9. Bo skrył mię w stanu swym, w dzień złych zaszczycił mie we skryciu stana swego.
10. Na opoce powyszył mie, a ninie powyszył głowę moje nad nieprzyjaciołmi mojimi.
11. Obszedł jeśm i obietował jeśm w kościele jego, obietę wołania piał będę i psalmy czyść będę Gospodnu.
12. Usłysz, Gospodnie, głos moj, jimże jeśm wołał k tobie, slutuj się nade mną i wysłuchaj mie.
13. Tobie rzekło sierce moje, szukało ciebie lice moje, lice twoje, Gospodnie, będę szukał.
14. Nie odwracaj lica twego ode mnie, nie odstępaj w gniewie od sługi twego.
15. Pomocnik moj jeś ty; nie odstaj mie ni odrzucaj mie, Boże, zbawicielu moj.
16. Bo ociec moj i mać moja opuścili mie, ale Gospodzin przyjął mie.
17. Zakon położ mi, Gospodnie, na drodze twej i nawiedzi mie na ścieżkę prawą prze nieprzyjaciele moje.
18. Nie dawaj mie między dusze zamęczające mie, bo powstali przeciwko mnie świadkowie złośni i sełgała jest złość sobie.
19. Wierzę użrzeć dobra boża w ziemi żywących.
20. Pożdzi Gospodna, mężnie czyn i poćwirdzono *będzie sierce twoje, i ożydaj Gospodna.

<Psalm 27>

Ad te, Domine, clamabo. Ten psalm powiada, iż Krystus wspomozon był od ojca, kiedy podług człowiectwa kwłło ciało

z grobu wstając. Tymi słowy jego wielbić mamy, bo nas tako zbawił.

1. K tobie, Gospodnie, wołać będę, Boże moj, nie milczy ode mnie; by niegdy nie milczał ode mnie i przypodoban będę zstępującym w otchłań.

2. Wysłuchaj, Gospodnie, głos prośby mojej, gdy ciebie proszę, gdy wzdzigając ręce moje ku kościołowi świętemu twemu.

3. By nie jednako mie dał z grzeszniki a z czyniącymi złość nie zgubiaj mie,

4. już to mówią pokój z swymi bliźnimi, ale źle w sercach jich.

5. Daj jim podług jich skutkow i podług jich lichoty nalezienia.

6. Podług skutow ręku jich daj jim, wróć odpłacenie jich jim.

7. Bo nie urozumieli skutkow bożych i we skutki ręku jich skazisz je a nie usiedlisz jich.

8. Pochwalon bądź Gospodzin, bo usłyszał jest głos prośby twojej.

9. Gospodzin pomocnik moj i odjimca moj a weń pwało sierce moje i upomożon jeśm.

10. I zakwitło ciało moje i z wolej mojej spowiedać sie będę jemu.

11. Gospodzin moc luda swego i pomocnik zbawienia pomazańca swego jest.

12. Zbawion uczyn lud twój, Gospodnie, i pożegnaj dziedzinę twoję, i opiekaj sie jimi, i powyszy je aż na wieki.

<Psalm 28>

Afferte Domino, filii Dei, afferte. Ten psalm wypowiada, iż Krystus prze zgromadzenie błędnych pisma jednotę przez Świętego Ducha wzjawia. Psalm Dawidow o dokonawaniu cerkwie mówi.

1. Przynieście Gospodnu *synowie boży, przynieście Gospodnu syny *barańcze*.

2. Przynieście Gospodnu sławę i cześć, przynieście Gospodnu sławę imieniu jego, kłaniajcie sie Gospodnu w domu świętym jego.

3. Głos boży nad wodami, Bog wielmostwa zagrzmiał, Gospodzin nad wielim wod.

4. Głos boży w mocy, głos boży w wielebności.

5. Głos boży połamający cedry i złomi Gospodzin cedry libańskie.

6. I pomniejszy je jako cielę libańskie, a miły jako syn jednoroźcow.

7. Głos boży rozkrawający płomień ogniowy, głos boży *zbijającego puszcza; i poruszy Gospodzin puszcza Kades.

8. Głos boży *gotującego *jelenia i wzjawi puszcze a w kościele jego wszytcy rzeką sławę.

9. Gospodzin w powodziu bydlic każe i siedzie Gospodzin krol na wieki.

10. Gospodzin moc ludu swemu da, Gospodzin błogosławić będzie ludu swemu w pokoju.

<Psalm 29>

Exaltabo te, Domine. Ten psalm powiada, iż Krystus płacz zborny wstaw z martwych w wieliele wiekuje obrocił i nieprzyjaciele związał.

1. Powyszszę cie, Gospodnie, bo jeś przyjął mnie aniś ucieszył nieprzyjaciele moje nade mną.
2. Gospodnie, Boże moj, wołałem k tobie i uzdrowiłeś mie.
3. Gospodnie, wywiodł jeś od piekła duszę moję, zbawiłeś mie od zstępujących w otchłań.
4. Śpiewajcie Bogu, święci jego, i spowiedajcie sie pamięci świętości jego.
5. Bo gniew w zagniewaniu jego a żywot w wolej jego.
6. Do wieczora przebędzie płacz, a *do* jutrznie wiesiele.
7. Ale ja rzekł jeśm w opłwitości mojej: Nie poruszon będę na wieki.
8. Gospodnie, w wolej twojej dał jeś krasie mojej moc.
9. Odwrocił jeś oblicze twoje ode mnie i udzielał jeśm smęcien.
10. K tobie, Gospodnie, wołać będę i Boga mego prosić będę.
11. Który użytek we krwi mojej, gdy zstąpię we skazę?
12. Aza spowiedać sie będzie tobie proch albo wzjawi prawdę twą?
13. Usłyszał Bog i slutował sie nade mną, Gospodzin udzielał pomocnik moj.
14. Obrociłeś płacz moj w wiesiele mnie, skrajałeś wor moj i ogardnałeś mie wiesielim,
15. aby piała tobie sława moja i bych nie skruszon. Gospodnie Boże moj, na wieki spowiedać sie będę tobie.

<Psalm 30>

In te, Domine, speravi. Ten psalm powiada, iż Krystus kiedy na krzyż przybit, tedy duszę ojcu poleciał a rychło ją zasie przyjął i wstał z martwy.

1. W cie, Gospodnie, pwał jeśm, nie będę posroman na wieki; w prawdzie twojej wyzwol mie.
2. Pr<z>ykłoń ku mnie ucho twoje, pośpieszy, by mie odjął.
3. Bądź mi Bogiem odjimcą i miasto utoki, iżby mie zbawionym uczynił.
4. Bo moc moja i utoka moja jeś ty i prze imię tve wywiedziesz

mie i wskarmisz mie.

5. Wywiedziesz mie z sidła, jeż są mi skryli, bo ty jeś zaszczytca moj.

6. W twoje ręce polecam duch moj; odkupił jeś mie, Gospodnie Boże prawdy.

7. Nienażrzał jeś ch[w]owające prożności przez użytka,

8. ale <ja> w Gospodna pwałem. Wiesielić i radować <sie> będę w miłosierdziu twym,

9. boś weźrzał na śmiarę moję, zbawił jeś od potrzebizn duszę moję

10. aniś mie ucisnął w ręku nieprzyjaciela, postawił jeś na szy<ro>kciem mieścu nogi moje.

11. Smiłuj sie, Gospodnie, bo sie mące, zamęciło sie we mnie oko moje, dusza moja i brzuch moj.

12. Bo niestaczył w boleści żywot moj a lata moja we wzdychaniach.

13. Rozniemogła sie w ubostwie moc moja i kości moje zamęciły są sie.

14. Nade wszemi nieprzyjacioły moimi uczynioneśm przekora sąsiadom moim barzo i strach znajomym moim.

15. Jiż mie widzieli, wen uciekali ode mnie, zapomnieniu dan jeśm jako umarły od sierca.

16. Uczynion jeśm jako sąd zgubiony, bo jeśm słyszał poganienie wiela przebywających w okolicy,

17. wtem gdy są sie seszli pospołu przeciwko mnie, wziąć duszę moję są sie radzili.

18. Ale ja w cię pwał jeśm, Gospodnie, rzekł jeśm: Bog moj jeś ty, w ręku twoju szczęście moje.

19. Wytargń mie z ręku nieprzyjacioł mych i od tych, co mie nienażrzą.

20. Oświeci oblicze tve nad twoim sługą, zbawiona mie uczyń w miłosierdziu twym, Gospodnie; nie będę osromocon, bo jeśm wezwał ciebie.

21. Zasromajcie sie niemiłościwi i wwiedzeni bądźcie do piekła, niema bądźcie usta lżywa,

22. jaż mowią przeciwko prawemu lichotę w pysze i nie-w-rządości.

23. Kako wielikie mnostwo słodkości twojej, Gospodnie, jażeś skrył bojącym sie ciebie,

24. swirzchowałeś tym, co pwają w cię, przed syny ludzkimi.

25. Skryjesz je w skryciu oblicza twego od zamęcienia ludzkiego,

26. zaszczycisz w stanu twojem od zapowiedzenia językow.

27. Błogosławiony Bog, bo dziwno uczynił miłosierdzie swe mnie w mieście ućwierdzonym.

28. Ale ja rzekł jeśm w wystąpieniu myśli moje: Odrzucon jeśm

od oblicza oczu twoju.

29. Tegodla wyslyszal jes glos prosby mojej, gdy jsem woal k tobie.

30. Milujcie Gospodna wszytscy swieci jego, bo prawdy zyskować będzie Bog i odpłaci opłwicie czyniacym pych.

31. Meźnie dzialajcie i pokrzepi sie sierce wasze, wszytscy, jiz pwacie w Gospodna. Sła<wa...>

<Psalm 31>

Beati, quorum. Tu mowi, ize Krystus nagle odpuszczenie daje grzechow, acz czyste będzie wypowiedzenie grzechow.

1. Błogosławieni, jichze są odpuszczony złości i jichze pokryty są grzechy.

2. Błogosławiony mąż, jegoż nie winował Bog w grzesze ani jest w jego duszy zdrada.

3. Bo jsem milczał, zastarzeły sie są kości moje, gdy jsem woal cały dzień.

4. Bo we dnie i w nocy uciążyla sie jest ręka twa nade mną, obrocił jsem sie w ubostwie mojem, gdy sie skurcza żyła chrzeptowa.

5. Grzech moj znan ci jsem uczynił i nieprawdy mej nie krył jsem.

6. Rzekł jsem: Spowiedać będę przeciwko mnie nieprawdy moje Gospodnu, a ty jes odpuścił lichotę grzechu mego.

7. Za to prosic cię będzie wszelki swięty w czas potrzebizny,

8. ale w powódź wod wiela ku Bogu sie nie przybliżą.

9. Ty jes utoka moja od zamętka mego, jenze mie ogardnął; wiesiele moje, wyrwi mie od obstępajacych mie.

10. Rozum ci dam i nauczę cie na drodze tej, po jejze będziesz chodźć, stwirdzę na cie oczy moje.

11. Nie bywajcie jako koń a muł, w jichze nie rozuma.

12. W ogłowi i w uździe czeluści jich ściśni, jiz sie nie przybliżą k tobie.

13. Wiele biczow grzesznego, ale pwającego w Gospodna miłosierdzie ogardnie.

14. Wiesielcie sie w Bodze i radujcie sie, prawi, i sławcie sie, wszytscy prawego sierca!

<Psalm 32>

Exsultate, iusti. Ten psalm powiada, ize w Jezukryście, jenze jest słowo ojcowo, niebiosa i mocy jich stwirdzony są.

1. Wiesielcie sie, prawi, w Gospodnie! Prawym słuza pochwała.

2. Chwalcie Gospodna w gęślech i w żołtarzu o dziesiści strun

śpiewajcie jemu.

3. Pojcie jemu pienie nowe, dobrze śpiewajcie jemu głosem.

4. Bo prawe jest słowo boże i wszytka działa jego podług wiary.

5. Miłuje miłosierdzie i sąd, miłosierdzia bożego pełna jest ziemia.

6. Słowem bożym niebiosa są stwirdzona a duchem jego ust
wszystka moc jich,

7. zbirając jako w pęczyrz wody morskie, kładąc w skarbiech
głębokości.

8. Boj sie Gospodna wszelka ziemia a przed nim poruszcie sie
wszyscy bydlący na świecie.

9. Bo on rzekł, i uczyniona są, on kazał, i stworzona są.

10. Bog rozsypa radę pogańską *i odrzuca myślenia ludzka, i
odrzuca radę książąt,

11. ale rada boża na wieki stoi i myśli sierca jego od pokolenia
w pokolenie.

12. Błogosławiony lud, jegoż jest Gospodzin Bog jego, lud, jenże
jest wybrał w dziedzictwo sobie.

13. Z nieba weźrzał jest Gospodzin, uźrzał jest wszytki syny ludzkie.

14. Z nagotowanego przebytku swego weźrzał jest na wszytki, jiz
przebywają na ziemi,

15. jenże jest słożył obłaszcze sierca jich, jenże rozumie wszytka
działa jich.

16. Nie zbawia się krol przez wieliką moc a obrzym nie będzie
zbawion we mnostwie mocy swej,

17. łżywy koń ku zbawieniu, we mnostwie mocy swojej nie będzie
zbawion.

18. Owa oczy boże na ty, co sie jego boją, i w tych, což pwają na
miłosierdzie jego,

19. by wytargnął se śmierci dusze jich i karmił je w głod<zie>.

20. Dusza nasza cirpi Gospodna, bo pomocnik i odjimca nasz jest,

21. bo w niem wiesielić sie będzie sierce nasze i w jego święte imię
pwali jesmy.

22. Bądź miłosierdzie twoje, Boże, na nas, jakoż pwali jesmy w cię.

<Psalm 33>

Benedicam. Ten psalm powiada, iż Krystus jest stroż, jenże
w rozmaitych smętkoch cieszy i ostrzega. Psalm Dawidow, kiedy
przemienił oblicze swoje przed Abimelech i wypuścili ji, i wyszedł,
i piał ten psalm, i rzekł.

1. Chwalić będę Gospodna w każdy czas, weždy chwała jego
w uściech mych.

2. W Bodze będzie chwalona dusza moja; słyszcie śmierni i

wiesielcie się.

3. Wielmożcie Boga se mną i powyszczajmy imię jego w wiecznym dobrem.

4. Szukał jeśm Gospodna i usłyszał me jest, i ze wszech zamętkow mych wytargł me.

5. Przystępujcie k niemu i oświeceni bądźcie, a oblicza wasza nie będą zasromany.

6. Ten ubogi wołał jest, a Gospodzin usłyszał ji i ze wszech smętkow jego zbawił ji.

7. Wpuszcza anioł boży w okolu bojących się jego i odejmie je.

8. Ukuście i widzcie, iż słodki jest Gospodzin; błogosławiony mąż, jen pwa weń.

9. Bojcie się Boga, wszytcy święci jego, bo nie ubostwa bojącym się jego.

10. Bogaci są stradali i łączni byli, ale szukający Boga nie umniejszeni będą wszego dobrego.

11. Przydzicie, synowie, słuchajcie me, bojaźni boże nauczę was.

12. Który jest człowiek, jenże chce żywota, miłuje dni widzieć dobre?

13. Odwroci język twój [twój] ode złego a wargi twoje by nie mołwiły leż.

14. Odwroci się ode złego a czynń dobrze, szukaj pokoja a nie puszczaj się jego.

15. Oczy boże na prawe a uszy jego ku prośbie jich,

16. ale lice boże na czyniące zła, aby zagubił z ziemie pamięć jich.

17. Wołali są prawi a Gospodzin wysłuchał je i ze wszech smętkow ji<ch> wywiodł je.

18. Bliżu jest Gospodzin tym, co są zamaconego sierca, a śmierne dusze zbawi.

19. Wiele smętkow prawych a ze wszech tych wywiodł je Gospodzin.

20. Strzeże Bog wszech kości jich, jedna z nich nie starta będzie.

21. Śmierć grzesznych nagorsza, a ci, so są nienaźrzeli prawego, zgrzeszą.

22. Odkupi Gospodzin dusze świętych swoich i nie zgrzeszą wszyscy, jiz pwają weń.

<Psalm 34>

Iudica, Domine, nocentes. Ten psalm powiada, iż Krystus duchownymi czyny zaszczycza i broni swoją cerkiew świętą. Psalm Dawidow.

1. Sędzi, Gospodnie, wadzące mnie, wybojuj nagabające mnie!

2. Weźmi czyn i szczyt i wstań na pomoc mnie!

3. Wyjmi szablę i zawieży przeciw tym, co mnie gabają! Rcy duszy mojej: Zbawienie twoje ja jeśm.
4. Zasromani a niepoócieni bądźcie szukający dusze mojej,
5. obroceni bądźcie opak i zasromani bądźcie szukający mego zła.
6. Bądźcie jako proch przed wiatrem a anjoł boży ściskając je.
7. Bądź droga jich ciemność i śliskość a anjoł boży goniący je.
8. Bo za dar skryli są mi spadzenie swojego sidła, za dar łajali duszy mojej.
9. *Przydzie jemu sidło, jegoż nie wie, i łapica, jaż skrył, ułapi ji i w sidle spadnie w tem istem.
10. Ale dusza moja wiesielić sie będzie <w Gospodnie> i kochać sie będzie we zbawieniu jego.
11. Wszystkie kości moje rzeką: Boże, kto jest rowien tobie,
12. wytargając starca z ręku silnych jego, nieimającego i ubogiego od roztargających ji?
13. Wstawszy świadcy złośni, jegoż jeśm nie wiedział, pytali są mie.
14. Odplacali mi złym za dobre, jałowość duszy mojej.
15. Ale ja, gdy mi nielubieżliwi byli, obłoczył jeśm sie w dzinią,
16. uśmierzał jeśm postem duszę moję, a modlitwa moja w łono moje obroci sie.
17. Jako bliznego i jako brata naszego, takom sie lub czynił, jako płaczący i zamacony, tako jeśm sie uśmierzył.
18. A przeciwko mnie wiesielili sie <i seszli sie>, zgromadzeni są na mię biczowie, a nie wiedział jeśm.
19. Rozproszeni są ani skruszeni, kusili są mie i pośmiewali są sie mnie pośmiewaniem, skrzytali są na mię zęby swymi.
20. Gospodnie, kiedy weźrzysz? Wroci duszę moję od jich złości, ode lwow jedzinaczkę moję.
21. Spowiadać ci sie będę w kościele wielkiem, we zboru ciężkiem chwalić ci będę.
22. Nie wiesielcie sie nade mną, jiz to sie przeciwiają mnie zgłobliwie, jiz nienawidzili mie za dar i migali oczyma.
23. Bo są mnie mirnie mołwili a w gniewie ziemskim mołwiąc lży myślili
24. i rozszerzyli na mię usta swoja, rzekli: Ej! ej! widziały oczy nasze.
25. Widziałeś, Gospodnie; nie milczy, Boże, nie odchodzi ode mnie.
26. Wstań i weźrzy na moj sąd, Boże moj i Gospodnie moj, w rzecz moję.
27. Sędzi mie podług prawdy mojej, Gospodnie Boże moj, aby sie nie radowali nade mną.
28. Nie mowcie w siercoch swych: Ej! ej! naszej duszy ani mowcie: Pożrzemy ji.

29. Zapłońcie się i zasromajcie się wszyscy, co się wiesielą memu złemu.

30. Obleczeni bądźcie w gańbę i we sromotę, iż *niemalczycę mołwią na mie.

31. Radujcie się i wiesieli bądźcie, iż chcą prawdy mojej, i mowcie wszegdy: Powyszszon bądź Gospodzin, iż chcą pokoja sładzy jego.

32. A język moj przemyślać będzie sprawiedlność twoję, wszytek dzień chwałę twoję.

<Psalm 35>

Dixit iniustus. Ten psalm powiada, iż Krystus jest studnia żywota i światłość wiekuja a przypodoba się Dawidowi sładze bożemu.

1. Rzekł jest krzywy, by zgrzeszył, sam w sobie: Nie jest bojaźń boża przed oczyma jego,

2. bo łzywie czynił przed nim, aby należona leż jego na nienawiść.

3. Słowa ust jego zgłoba i leż; nie chciał rozumieć, by dobrze czynił.

4. Zgłobę myślił jest w swoim przebytcie, przystał wszej drodze niedobrej, ale złości nie jest nienawidział.

5. Gospodnie, na niebie miłosierdzie twe a prawda twoja aż do obłokow.

6. Sprawiedlność twoja jako gory boże, sądy twoji głębokość wielika.

7. Ludzie i zwierz zbawisz, Gospodnie. Jakoż jeś rozplodził miłosierdzie twoje, Boże,

8. ale synowie ludzcy w pokryciu skrzydł twych będą pwać.

9. Upojeni będą od żyzności domu twego i strumieniem rozkoszy twojej napojisz je,

10. bo u ciebie jest studnia żywota i w twojej światłości użrzymy światłość, świecę.

11. Pokaży, Gospodnie, miłosierdzie twe wiedzącym cie i sprawiedlność twą tym, co są prawego sierca,

12. Nie przychodzi mi noga pychy a ręka grzesznego nie ruszaj mie.

13. Tamo potłukli się, iż czynią lichotę, wygnani są a nie mogli stać.

<Psalm 36>

Noli aemulari. Ten psalm powiada, iż Krystus wszech sprawiedliwych w się pwających zbawienie jest wiekuje i odwodzi od złych braciej.

1. Nie chciej miłowan być miedzy strojącymi złość ani miłuj czyniące lichotę,

2. bo jako siano skoro zwiędną i jako odrośli zioł rychło spadną.
3. Pwaj w Bog a czynń dobrotę, bydli na ziemi, a pastwion będziesz w bogactwiech jego.
4. Kochaj sie w Bodze, a da-ć prośby sierca twego.
5. Zjawiaj Gospodnu drogi twoje a pwaj weń, a onci uczyni.
6. I wywiedzie jako światłość sprawiedność twoją a sąd twój jako południe; poddaj sie Bogu i prosi jego.
7. Nie bądź miłowan w tem, jenże prześpieje na swojej drodze, w człowiecze, jenże czyni krzywdy.
8. Przestań od gniewa i opuści rosierdzie, nie miłuj, by zło czynił.
9. Bo już zło płodzą, wygnani będą, ale cirpiący Gospodna, ci przebywać będą na ziemi.
10. I jeszcze mało, iż nie będzie grzesznik, i szukać będziesz miasta jego, a nie najdziesz go.
11. Ale śmierni będą bydlić na ziemi i kochać sie będą w mnostwie pokoja.
12. Strzec będzie grzeszny prawego i skrzytać będzie nań zęby swymi.
13. Ale Gospodzin naśmiewać sie będzie jemu, bo patrzy, by przyszedł dzień jego.
14. Miecz wyjęli grzesznicy, łączyszczce naciągnęli swoje,
15. aby zdradzili ubogiego i stradnego, aby zabili prawe siercem.
16. Miecz jich wnidź w sierca jich a łączyszczce jich złomiono bądź.
17. Lepiej jest mało prawemu nad bogactwa grzesznych wiela.
18. Bo ramiona grzesznych starta będą, a prawe poćwierdza Gospodzin.
19. Wie Gospodzin *drogi niewinnych a dziedzina jich na wieki będzie.
20. Nie będą osromoceni we złe czasy i w dni głodne nasyceni będą.
- Bo grzesznicy zaginą,
21. ale nieprzyjaciele boży, nagle jako będą poćcieni i powyszszeni, zagin[aj]ąc jako dym ginie.
22. Zajem weźmie grzesznik, a nie zapłaci, a prawy czyni miłość i otplaci.
23. Bo błogosławiący ji bydlić będą na ziemi, ale ci, již klną ji, zaginą.
24. Od Gospodna chod człowieczy sprawion będzie i drogi jego będzie chcieć.
25. Gdy sie potknie, ni zarazi sie, bo Gospodzin podpira swoją ręką.
26. Młod jeśm był, a jużesm sie zstarzał ani jeśm widział prawego odrzuconego, ni jego plemię prosząc chleba.
27. Całego dnia czyni miłość i pożyczka a plemię jego w błogosławieniu będzie.
28. Odkłoń sie od zła a czynń dobrze i bydli na wieki wiekom,
29. bo Gospodzin miłuje sąd i nie zostanie świętych swych,

na wieki zachowani będą.

30. Krzywi pokąźnieni będą a plemię niemiłościwych zaginie,

31. ale prawi bydlic będą na ziemi i przebywać będą na wieki wiekom na niej.

32. Usta prawego myślić będą mądrość a język jego mówić będzie sąd.

33. Zakon Boga jego w sercu jego i nie schytrzeni będą pochodowie jego.

34. Znamionuje grzeszny prawego i szuka zagładzić ji,

35. ale Bog nie ostawi jego w ręku jego ani potępi jego, gdy mu będzie przysądzon.

36. Czekaj Gospodna a strzeży drogi jego, i powyszy cie, aby w dziedzictwo wziął ziemię; gdy zginą grzesznicy, uźrżysz.

37. Widziałeśm niemiłościwego nadpowyszonego i podniesionego jako cedry libań<s>kie

38. i poszedł jeśm, a owo go nie, szukał jeśm ji, i nie jest naleziono miasto jego.

39. Strzeży bezwiństwa a widz prawdę, bo są ostatcy człowie<ku> pokojnemu,

40. ale nieprawdziwi zaginą, też ostatcy niemiłościwych zaginą.

41. Ale zbawienie prawych od Gospodna i zaszczytca jich jest w czas zamętu.

42. I pomoże jim Gospodzin, i wyzwoli je, <i wyrwie je> od grzeszników, i odimie je, i zbawi je, bo są pwali weń.

<Psalm 37>

Domine, ne in furore secundum. Ten psalm powiada, iż Krystus czasu męki swojej od przyjaciół i bliższych swych opuszczon był. Psalm Dawidow naucza nas pamięć gr<z>echow mieć, abychom sie jich wierowali.

1. Gospodnie, w twojem rosierdziu nie karzy mie ni w gniewie twoim kaźni mie.

2. Bo strzały twoje wrażony są w mię i stwirdziłeś nade mną rękę twoję.

3. Nie jest zdrowie w ciele moim od lica gniewa twego ni jest pokoj kościam moim od lica grzechow mych.

4. Bo złości moje weszły są na moję głowę i jako brzemię ciężkie uciążają mie.

5. Zgniły i skaziły sie blizny moje od lica głupości moje.

6. Nędznym jeśm sie uczynił i nakłonił jeśm sie aż do końca, wszytek dzień smęcien chodził jeśm,

7. bo lędźwie moje napełniony są obłud i nie jest zdrowie w mięsie moim.

8. Udęczon jeśm i uśmierzon jeśm barzo, rzwiął jeśm ode łkania

sierca mego.

9. Gospodnie, przed tobą wszytka moja żądza i stękanie me przed tobą nie jest skryto.

10. Sierce me zamąciło sie we mnie, została jest mie moc moja i oświata oczu moju nie jest se mną.

11. Przyjaciele moji i bliźni moji przeciwko mnie przybliżyli sie i stali,

12. i ci, co są podle mnie byli, obdał stali, i usile czynili, już to są szukali mojej dusze.

13. I c*<i>*, co są szukali mnie zła, mółwili są prozność*<i>* a lży wszego dnia są myślili.

14. A ja jako głuchy nie słyszał jeśm i jako niemy nie otwarzaję ust swych.

15. I czynił jeśm sie jako człowiek niesłyszący i niemający w swych uściech poswarzenia.

16. Bo w cię, Gospodnie, pwał jeśm; ty wysłuchasz mie, Gospodnie Boże moj.

17. Bo jeśm rzekł: Bychą niegdy nie wiesielili sie nade mną nieprzyjaciele moji, a gdy sie poruszą moje nogi, na mię wielikie rzeczy mółwili są.

18. Bo ja w biczu gotow jeśm i boleść moja przede mną jest weždy.

19. Bo ja złość moję zwiastuję i myślic będę za moj grzech.

20. Nieprzyjaciele wiem moji żywi są i stwirdzili są sie na mię, i rozmnożyli sie, co są mnie nienaźrzeni źle.

21. Już to odplacają złe za dobre, uwłoczyli są mi, bo jeśm naśladował dobrotę.

22. Nie ostaj mie, Gospodnie Boże moj, ni odstępaj ode mnie.

23. Przyśpiej na pomoc moję, Gospodnie Boże zbawienia mego.

<Psalm 38>

Dixi: Custodiam. Ten psalm powiada, iż Krystus złości karze i oprawia sierca ludzka w dobre. Wtorkowe psalmy to są.

1. Rzekł jeśm: Będę strzec drog swych, bych nie zgrzeszył w moim języku.

2. Położył jeśm strożą ustam moim, gdy jest był grzesznik przeciwko mnie.

3. Oniemiał i uśmierzył jeśm sie, i milczał jeśm od dobrych a boleść ma odnowiła sie jest.

4. Zgrzało sie jest sierce moje we mnie a w myśleniu moim zażze sie ogień.

5. Mółwił jeśm moim językiem: Zjaw mi, Gospodnie, koniec moj

6. i czyśło dni moich, ktore jest, bych wiedział, co mi niedostaje.

7. Otoż położył jeś pod miarą dni moje a zboże moje jakoby niceż przed tobą.

8. A wszakoż prokna prozność wszelki człowiek żywy.

9. A wszako w obrazie przeszedł jest człowiek, ale i za dar sie troszcze,

10. skarbi, a nie wie, komu je zgromadzi.

11. A ninie kie jest czekanie moje? Wszako Gospodzin? A zboże moje u ciebie jest.

12. Ode wszech lichot wytargni mie, urąganie głupiemu dałeś mie.

13. Oniemiał jeśm i nie otworzył jeśm ust moich, bo jeś ty kazał; otejmi ote mnie razy twoje.

14. Od mocy ręki twojej zmogł jeśm sie ja w nagabani. Dla złości pokaźnił jeś człowieka

15. i pomdlić kazał jeś jako pajak duszę jego, a wszakoż za dar sie troszcze wszeliki człowiek.

16. Usłysz modlitwę moję i prośbę moję, Gospodnie, uszyma ubacz słyzy moje.

17. Nie milcz, bo ja jeśm przychodca u ciebie i pątnik jako wszyscy ojcowie moi.

18. Oduści mi, bych ochłodzon, drzewiej niż odjidę a więcej nie będę.

<Psalm 39>

Ten psalm powiada, iż Krystus początek na głowie obrzęda jest pisan a on jest nadzieja wszem pwającym w się.

Exspectans exspec<tavi>.

1. Czekaając czekał jeśm Gospodna i usłyszał mie,

2. i przyjął jest *prośbę *moję, i wywiodł mie z jeziora nędzy i z błota kwapnego,

3. i postawił na opoce nogi moje, i naprawił chody moje,

4. i wpuścił w usta moja pieśń nową, piesnkę Bogu naszemu.

5. Uźrzą mnodzy i bać sie będą, i będą pwać w Gospodna.

6. Błogosławiony mąż, jegoż jest imię boże nadzieja jego i nie gładał na prozności i na wściekania krzywa.

7. Mnogie uczynił jeś ty, Gospodnie Boże moj, dziwy twoje a twoim myśląm nie jest, kto by rowien był tobie.

8. Zjawił jeśm i rzekł jeśm; rozmnożyli sie są nad czysło.

9. Obietnice i modły nie chciał jeś, ale uszy dokonał jeś mnie.

10. Modły i za grzech nie żądał jeś; tegdy jeśm rzekł: Owam przyszedł.

11. Na poczęciu ksiąg pisano jest o mnie; bych uczynił wolą twoję, Boże moj, chciałem, i zakon twój pośrzod serca mego.

12. Wzjawiłem sprawiedność twoją w wielkim zborze,
owa wargi moje nie zapowiem; *Gospodnie*, ty *wiesz.

13. Sprawiedności twoje nie kryłem w sercu moim, prawdę
twoją i zbawienie twoje powiadałem.

14. Nie skryłem miłosierdzia twego i prawdy twojej od zboru
wielkiego.

15. Ale ty, *Gospodnie*, niedaleko czyni słutowania twego ode mnie;
miłosierdzie twoje i prawda twoja weźdy przymowała mi.

16. Bo ogardniłem jest mi złe, jemuż nie czysła; połąpiły są mi
lichoty moje i nie mogłem widzieć.

17. Rozmnożyły się więcej niż moje włosy i serce moje zostało
jest mnie.

18. Lubo bądź tobie, *Gospodnie*, by mi wytargł; *Gospodnie*,
na pomoc mi weźrzy!

19. Osromoceni i zasromani bądźcie pospołu, już szukają moje dusze,
by odjęli ją.

20. Obroceni bądźcie opak i zasromajcie się, już chcą mego zła.

21. Przynieście rychło gańbę swoją, już to mi mółwią: Aj! ej!

22. Wiesielcie się i radujcie się nad tobą wszyscy szukający ciebie
i mowcie weźdy: Powyszszon bądź *Gospodzin*, już miłują
zbawienie twoje.

23. Ja wiem żebrak jestem i ubogi, *Gospodzin* poczuje o mnie.

24. Pomocnik mój i zaszczytca mój ty jeś; Boże mój, nie mieszkaj.

<Psalm 40>

Beatus, qui intelligit. Ten psalm powiada, iż Krystus siebie
uczynił niemającego i ubogiego a rozumiejące ubogiemu ubogacił
bogactwem pokoja wiekującego.

1. Błogosławiony, jenże rozumie ubogiemu i nieimającemu;
we zły dzień wywołał go *Gospodzin*.

2. *Gospodzin* *schował go i *ożywił go, i błogosławiona *uczyniła go na
ziemi, i nie *dała go w duszę nieprzyjaciół jego.

3. *Gospodzin* dał mu pomoc na łożu boleści jego; wszystkie jego
pościelą przewrócił jeś w nimocy jego.

4. Ja rzekłem: *Gospodnie*, słutuj się nade mną, uzdrow duszę moją,
bo zgrzeszyłem tobie.

5. Nieprzyjaciele moi mółwili są złe mi: Gdy umrze i zginie imię
jego?

6. Aczli je wszedł, eżby uźrzał, proźność jest mółwił, serce jego
zgromadzało lichotę sobie,

7. wychadzasze na dwór i mółwiasze też iste.

8. Przeciwo mnie szeptali wszyscy nieprzyjaciele moi, przeciwo

mnie myśleli są złość mnie.

9. Słowo złośne postawili są przeciwko mnie: Awiem jen śpi, nie pośpieszy, aby wstał?

10. Bowiem człowiek pokoja mego, w jegoż jeśm pwał, jenże jadł chleby moje, wielką jest uczynił na mię obłudę.

11. Ty wiem, Gospodnie, slutuj sie nade mną i wskrzesi mie, i odpłacę jim.

12. W tem poznał jeśm, iżeś chciał mie, bo nie będzie sie wiesielić nieprzyjaciel moj nade mną.

13. Mnie wiem prze przewiństwo przyjął jeś i stwierdził jeś przed tobą na wieki.

14. Błogosławiony Gospodzin Bog israhelski od wieka i na wieki. Stań sie! Stań sie!

<Psalm 41>

Quemadmodum. Ten psalm powiada, iż Krystus w krzestnej świętej kąpieli nasze odpuszcza grzechy.

1. Jakoż żąda jeleń do studzien wod, tako żąda dusza moja k tobie, Boże.

2. Żądała jest dusza moja ku Bogu, studnicy żywej. Gdy przyde i pokażę sie przed licem bożym?

3. Były mi słzy moje chlebowie we dnie i w nocy, gdy mi mołwią na każde: Gdzie jest Bog twój?

4. To wspomonał jeśm i wylił jeśm duszę moję w mię, bo pojde w miasto stanu dziwnego aż do domu bożego

5. w głosie wiesiela i w spowiedzi żwięk kochającego sie.

6. Przecz smętna jeś, dusza moja, i czemu mie męcisz?

7. Pwaj w Boga, bo jeszcze będę sie jemu spowiadać; zbawienie lica mego i Bog moj.

8. Ku mnie samemu dusza moja smęciła sie jest, przetoż pomniec będę ciebie z ziemie jordańskie i od Hermona, małej gory.

9. Głębokość głębokości wzywa w głosie źrzodł twoich.

10. Wszystkie wysokości twoje i wełny twoje[j] na mię poszły.

11. We dnie kazał Gospodzin miłosierdzie swoje a w nocy pienie jego.

12. U mnie modlitwa Bogu żywota mego. Rzekę Bogu: Przyjemca moj jeś,

13. przecz jeś zapomniiał mnie i przecz smęcien chodzę, gdy mie męci nieprzyjaciel?

14. Gdy ścirają sie kości moje, urągali są sie mnie, co mie męca, nieprzyjaciele moji,

15. gdy mi mołwią na każdy dzień: Gdzie jest Bog twój? Przecz jeś smętna, dusza moja, i przecz mie męcisz?

16. Pwaj w Boga, bo jeszcze się będę jemu spowiadać; zbawienie oblicza mego i Bog moj.

<Psalm 42>

Iudica me, Deus, et discerne. Ten psalm powiada, iż Krystus on jest światłość świecka, droga, prawda i żywot wiekui. Dawid.

1. Sędzi mie, Boże, i rozgodź przę moję od luda nieświętego, od człowieka złego i ływego otejmi mie.

2. Bo ty jeś Bog, moc moja. Przecz jeś mie odpędził i przecz smęcien chodzę, gdy mie męci nieprzyjaciel?

3. Wypuści światłość twoję i prawdę twoję; cie jesta mie odwiedle i dowiedle na gorę świętą twoję i w stany twoje[j].

4. I wnidę ku ołtarzowi bożemu, ku Bogu, jenże *uwiesielił młodość moję

5. Chwalić cie będę w gęślech, Boże, Boże moj. Przecz jeś smętna, dusza moja, i przecz mie męcisz?

6. Pwaj w Boga, boć się jeszcze będę spowiadać jemu; zbawienie oblicza mego i Bog moj.

<Psalm 43>

Deus, auribus. *Ten psalm Dawidow powiada, iż Krystus mocą swoją zbawił nas, a nie w naszym ramieniu zbawieni jesmy.*

1. Boże, uszyma naszym słyszeliśmy, ojcowie naszym zwiastowali nam

2. działo, jeż jeś uczynił w jich dni i we dniach starych.

3. Ręka twoja lud rozgnała i wszczepił jeś je, udreczył jeś ludzi i wygnał jeś je.

4. Ani wiem w mieczu swoim osiedli ziemię a ramię jich nie zbawiło je,

5. ale prawica twoja i ramię twoje, i oświecenie oblicza twego, bo jeś się zlubił w nich.

6. Ty jeś sam krol moj i Bog moj, jenże wskazujesz zbawienia Jakobowi.

7. W tobie nieprzyjaciele nasze rozwiejemy trąbą i w jimieniu twoim wzgardziemy wstające na nas.

8. Bowiem nie w łączyszczce moje będę pwać a miecz moj nie zbawi mie.

9. Zbawił wiem jeś nas od męcących nas i nienaźzące nas usromocił jeś.

10. W Bodze chwaleni będziemy wszego dnia i w jimieniu twoim chwalić cie będziemy na wieki.

11. Ale ninie odegnał i sromocił jeś nas a nie wynidziesz, <Boże>, w mocach naszych.
12. Odwrocił jeś nas opak po naszych nieprzyjaciela, a co nienaźrzeni nas, plenili sobie.
13. Dał jeś nas jako owce w karmią i <w> pogany rozproszył jeś nas.
14. Przedał lud twój kromie pieniędzy i nie było mnóstwo w przemienieniu jich.
15. Położył jeś w urąganie nas sąsiadom naszym, kłam i naśmiewanie tym, co są w okolicy <naszej>.
16. Położył jeś nas w podowieństwo poganom, pokiwanie głowy w ludzich.
17. Wszego dnia sromota moja przeciwko mnie jest i posromanie lica mego pokryło me jest
18. od głosa urągającego i uwłaczającego, od lica nieprzyjaciela i nastojącego na mię.
19. To wszystko weszło jest na nas anismy zapomnieli ciebie a źle jesmy nie stroili w kaźni twojej.
20. I nie szło zasię sierce nasze, i obrocił jeś [sierce] <stdze> nasze od drogi twojej,
21. bo uśmierzył jeś nas w mieście udręczenia i pokrył jest nas cień śmiertny.
22. Aczesmy zapomnieli imienia Boga naszego a aczli wznieśliśmy ręce nasze ku bogu cudzemu,
23. wszako Bog będzie tego dobywać? Bo on wie tajemnice sierca.
24. Bo prze cię morzymy sie wszytek dzień, mniano nas jako owce pobite.
25. Wstań! czemu zasypiasz, Gospodnie? Wstań i nie odganiaj do końca.
26. Czemu lice twoje odwracasz, zapominasz ubostwa naszego i zamętka naszego?
27. Bo uśmierzyła sie jest w prosze dusza nasza, smarszczył sie na ziemi brzuch nasz.
28. Wstań, Boże, pomoży nam i odkupi nas <prze> imię twoje.

<Psalm 44>

Eructavit. Ten psalm powiada, iż Krystus, krasny obliczym mimo syny ludzkie, od Boga Ojca przyłączon cerekwi błogosławiony.

1. Wyrzygnęło sierce moje słowo dobre, powiadam ja działa moja krolowi.

2. Język moj treść pisarzowa rychło piszącego.
3. Urepnny wyobrażeniem nad syny ludzkie, rozlana jest miłość w wargach twych, przeto błogosławił cie jest Bog na wieki.
4. Opaszy sie mieczem twoim na lędźwie twoje *silno *mocnie!
5. Z krasą twoją i z cudnością twoją idzi, szczęście pojdzi i kroluj
6. prze prawdę i śmiarę, i prawotę, i odwiedzie cie dziwnie prawica twoja.
7. Strzały twoje ostre, ludzie pod cię padną <w> sierca nieprzyjacielow krolowych.
8. Stolec twoj, Boże, na wieki wiekom, pręt naprawienia pręt krolestwa twego.
9. Miłował jeś prawotę a nienawidziałeś złość; przeto pomaścił cie Bog, Bog twoj, olejem wiesiela ze wszech towarzyszw twoich.
10. Mirra i gutta, i kasyja od odzienia twego, od domow z eborą, z jichże kochały są ciebie cory krolow we czci twojej.
11. Stała jest krolowa na prawicy twojej w odzieniu pozłacanym ogardniona rozlicznie.
12. Słuchaj, coró, i widz, i nachyli ucho twoje, i zapomni luda twego i domu ojca twego!
13. I pożędać będzie krol krasę twoją, bo on jest Gospodzin Bog twoj i kłaniać sie jemu będą.
14. I cory z Tyra w darzech oblicza twego będą prosić, wszytscy bogaci z luda.
15. Wszytka sława jego cory krolowej od wnętrza, w podołcech złotych ogarniona *rozliczytymi.
16. Przywiedziony będą krolowi dziewice po niej, blizne jej przyniesiony będą tobie.
17. Przyniesiony będą w radości i w wiesielu, przywiedziony będą w kościół krolow.
18. Za ojce twoje narodzili sie tobie synowie, postawisz je książęty nade wszą ziemią.
19. Pomnieć będą imię tve, Gospodnie, ode wszego pokolenia w pokolenie.
20. Przeto ludzie chwalić cie będą na wieki <i na wieki> wiekom.

<Psalm 45>

Deus noster refugium. Ten psalm powiada, iż Krystus duchownym strumieniem uwiesiela duszny przebytek w koniec Boga.

1. Bog nasza utoka i moc, pomocnik w zamętcech, již są naleźli nas barzo.

2. Przeto nie będziemy się bać, gdy się będzie męcić ziemia i gdy przeniesiony będą gory w sierce morza.

3. Zawzmiały i zamąciły się wody jich, zmąciły się gory w mocy jego.

4. Rzeczna bystrość wiesieli miasto boże, oświęcił jest stan swój wszech Wyszszy.

5. Bog pośród jej, nie poruszy się, pomoże jej Bog rano z zarania.

6. Zamącili się ludzie i nakłoniły się krolestwa, dał głos swój, poruszyła się ziemia.

7. Gospodzin mocy s nami, przyjemca nasz Bog Jakobow.

8. Przydźcie i widzcie działa boża, jaż jest położył cuda na ziemi, odejmując boje aż do końca ziemie.

9. Łęczyszczce zetrze i złomi czyn a puklerze zeżże ogniem.

10. Uproźnicie się i widzcie, iż ja jeśm Bog, powyszszon będę w pogaństwie i powyszszon będę na ziemi.

11. Bog mocy s nami, przyjemca nasz Bog Jakobow.

<Psalm 46>

Omnes gentes. Psalm Dawidow.

1. Wszytcy ludzie, kleszczcie rękama, śpiewajcie Bogu w głosie wiesiela,

2. bo Gospodzin wieliki, groźny, krol wieliki nade wszę ziemię.

3. Podbił jeś ludzi pod nas i poganany pod nogi nasz.

4. Wybrał jest nam dziedzinę swoją, krasę Jakobow, *jegoż miłował.

5. Wstąpił jest Bog w pieniu Gospodzin w głosie trąby.

6. Wspiewajcie Bogu naszemu, wspiewajcie, wspiewajcie krolu naszemu, wspiewajcie,

7. bo krol wszej ziemie Bog, wspiewajcie mądrze!

8. Krolować będzie Bog nad pogaństwem, Bog siedzi na stolcu świętym swoim.

9. Książęta ludzka sebrali się z Bogiem Abramowym, bo bogowie mocni ziemie wielmi się wznieśli.

<Psalm 47>

Magnus Dominus. Tu prawi, iż Krystus Gospodzin wieliki jest i opiekać się będzie nami na wieki i dalej. Dawid.

1. Wieliki Bog i chwalny barzo w mieście Boga naszego, na gorze świętej jego.

2. *Zakładali *ją wiesielim wszej ziemie gora Syjon, boki pułnocy, miasto kroła wielkiego.

3. Bog w jego domu poznany będzie, gdy przymie ją.

4. Bo otoż krolowie sebrali się, seszli się w gromadę.

5. Oni widząc tako dziwowali się są, zamęcili się są, rozruszyli się są, drzenie popadło je,

6. tamo boleści jako tej, co się omladza. W duchu silnym zetrzesz łodzie tarskie.

7. Jako jesteśmy słyszeli, tako jesteśmy widzieli w mieście Boga mocy, <w mieście Boga naszego>, Bog założył *ją na wieki.

8. Przyjęliśmy, Boże, miłosierdzie twoje wśród kościoła twego.

9. Podług imienia twego, <Boże>, tako i chwala twoja do krajów ziemie; prawoty pełna jest prawica twoja.

10. Wiesiel się gora Syjon i radujcie się cory Judaprze sądy twoje, Gospodnie.

11. Ogarńcie Syjon i obłapcie ją, powiadajcie w wieżach jej!

12. Połóżcie serca wasza w mocy jej i rozdawajcie domy jej, byście powiadali w pokoleniu drugim.

13. Bo ten jest Bog, Bog nasz na wieki i na wieki wiekom, on będzie oprowiać nas na wieki.

<Psalm 48>

Audite haec. Ten psalm powiada, iż Krystus jest mądrość ojcowa, już prorokowie powiadają. D<awid>.

1. Słuchajcie tego, wszyscy ludzie, uszycma poczujcie wszyscy, co przebywacie na świecie,

2. wszyscy ziemianie i synowie ludzcy, pospołu w jedno bogaty i ubogi!

3. Usta moja młwić będą mądrość, a myślenie serca mego roztropność.

4. Nakłonię w podobieństwo ucho moje, otworzę w żółtarzu umysł moj.

5. Przecz się bać będę w dzień zły? Lichota nogi mej ogarnie mnie,

6. już pwają w moc swoją i mnostwem bogactw swych się chełpią.

7. Brat nie odkupi, odkupi człowiek i nie da Bogu łaskania swego

8. a myto odkupienia dusze swej, a usiłować będzie na wieki i żyw będzie jeszcze do końca.

9. Nie użrzy zagubienia, gdy widzieć będzie mądre umirające. Pospołu szalony i niemądry zaginieta

10. i zostawią obcym bogactwa swoja, a grobowie jich domowie jich będą na wieki,

11. stanowie jich od pokole<nia> aż do pokolenia, zwali są imiona

swa w ziemiach swych.

12. Człowiek, gdy we czci był, nie rozumiał, przypodoban jest zwierzętom nierozumnym i podobien sie jim uczynił.

13. Ta droga jich zły przykład jim, potem w uściech swoich ulubią sie.

14. Jako owce w piekle położeni są, śmierć spasi je

15. a panować będą jim sprawni rano, a pomoc jich zwiotszeje w piekle od sławy jich.

16. Ale wezda Bog odkupi duszę moję od ręki piekła, gdy weźmie mie.

17. Nie boj sie, gdy bogat uczynion będzie człowiek a gdy rozmnożona będzie sława domu jego,

18. bo gdy zaginie, nie zabierze wszego z sobą ani zstąpi s nim sława jego.

19. Bo dusza jego w żywocie jego będzie błogosławiona, spowiadać ci sie będzie, gdy mu dobrze uczynisz.

20. Wnidzie aż w pokolenie ojcow swych i aż na wieki nie użrzy świece.

21. Człowiek, gdy we czci był, nie rozumiał, przypodoban jest ku zwierzętom nierozumnym i rowien jest jim uczynion.

<Psalm 49>

Deus deorum. Ten psalm powiada, iż Krystus jest Bog nad bogi i rozłącza sprawiedliwe od niesprawiedliwych i od złosnych.

1. Bog, bogow Gospodzin, mołwił jest i wezwał ziemię

2. ode wschodu słońca aż do zachodu. Od Syjon wielebność kraszy jego.

3. Bog jawnie przydzie, Bog nasz, i nie będzie milczeć.

4. Ogień przed nim sie zażze a około jego burza silna.

5. Przyzwał jest niebo z wirzchu i ziemię oględać lud swoj.

6. Zgromadźcie jemu święte jego, jiz obrządzają obrząd jego nad obietnicami.

7. I wzwiastują niebiosa sprawiedlność jego, bowiem Bog sędzią jest.

8. Słuchaj, ludu moj, a będę mołwić, Izrahel, i świadszyc będę tobie: Bog, Bog twój ja jeśm.

9. W obietnicach twych nie będę cie karać, bo modła twoja przede mną jest wszegdy.

10. Nie wezmę z domu twego cieląt ani z twych stad kozłow,

11. bo moja są wszytka zwierzęta lasow, cielęta na gorach i wołowie.

12. Poznał jeśm wszytki ptaki nieba i cudność niw se mną jest.

13. Acz mi sie będzie chcieć jeść, nie powiem tobie, bo moj jest okrąg

ziemie i pełność jego.

14. Aza jeść będę mięso bykowe albo krew kozłową pić?

15. Daj Bogu obietnicę chwały i wracaj Wirzniemu śluby twoje,

16. i wzwowi mnie w dzień zamętka, wytargnę cie i potcisz mie.

17. Ale grzesznemu rzekł jest Bog: Czemu ty wypowiadasz sprawiedliwości moje i bierzesz obrząd moj przez usta twa?

18. Ale ty jeś nienazrzał nauki i porzuciłeś rzecz moję zasię.

19. Acz jeś widział złodzieja, bieżał jeś s nim i z cudzołożcy część twoję kładł jeś.

20. Usta twoja opływała złością a język twój przypiewał jest leż.

21. Siedząc przeciwu bratu twemu mołwił jeś i przeciwu <synowi> macierzy twojej dawał jeś zły przykład; to jeś czynił, a ja milczał.

22. Mnimał jeś lśc<iwi>e, iż będę tobie podobny; karać cie będę i postawię opak obraz twój.

23. Rozumiejcie temu, jż zapominacie Boga, by niegdy nie połapił, a nie będzie, kto otejmie.

24. Modła chwały poćci mie, i tamo droga, jaż pokażę jemu zbawienie boże.

<Psalm 50>

Miserere mei, Deus, secundum. Ten psalm powiada, iż Krystus przez grzecha za grzeszne sądzon przemogł sądzące sie. Psalm Dawidow, kiedy przyszedł k niemu Natan prorok, posłany od Boga karać ji z grzecha, jen uczynił, kiedy wszedł ku Betsabee a męża jej dał zabić Uryjasza.

1. Smiłuj sie nade mną, Boże, podług wielkiego miłosierdzia twego

2. i podług mnostwa lutowania twego zgładź lichotę moję!

3. Szyrzej mie omyj od złości mojej i od grzecha mego oczyści mie,

4. bo złość moję ja znaję i grzech moj przeciwu mnie jest zawždy.

5. Tobie samemu zgrzeszył jeśm i złe przed tobą czynił jeśm, by sprawion w mołwach twoich i przepomogł, gdy cie sądzą.

6. Bo owa we złościach poczęt jeśm i w grzeszech poczęła mie matka moja.

7. Owa wiem prawdę miłował jeś, niepewne i tajemne mądrości twojej zjawił jeś mnie.

8. Okropi<sz> mie, Gospodnie, izopem, a oczyszczon będę, zmyjesz mie, i nad śnieg ubielon będę.

9. Słuchu memu dasz radość i wiesiele i radować sie będą kości uśmierzone.

10. Odwroć lice twoje od grzechow mych i wszytki złości moję zgładź!

11. Sierce czyste stworz we mnie, Boże, i duch prosty wznowi

we czrzewiach moich!

12. Nie odrzucaj mnie od lica twego i ducha świętego twego nie odejmi ode mnie.

13. Wroci mi wiesiele zbawienia *twego* i duchem przednim stwirdzi mie!

14. Nauczę liche drogam twoim a niemiłosciwi k tobie sie obroca.

15. Zbaw mie od krwi, Boże, Boże zbawienia mego, i wiesielic [sie] będzie język moj sprawiedlność twoję.

16. Gospodnie, wargi moje *roztworz, a usta moja zjawią chwałę twoję,

17. bo by był chciał modłę, wzdałbych był owszem; modłami nie będziesz sie kochać.

18. Modła Bogu duch smęcony; sierc<a> skruszonego i uśmierzonego, Boże, nie wzgardzisz.

19. Dobrotwie uczyn, Gospodnie, w dobrej wolej twojej Syjon, a sprawią mury Jeruzalem.

20. Tegdy weźmiesz modły sprawiedlności, pokład i modły, tegdy nakładą na ołtarz twój cieląt.

<Psalm 51>

Quid gloriaris. Ten psalm powiada, iż Krystus wszystko niemiłosierdzie zradne od bogatstw dobroty swojej wykręca i oddala. Psalm Dawida, kiedy przyszedł Doek idumejski i zwiastował Saulowi, iż przyszedł Dawid w dom Abimelech.

1. Co sie chwalisz we złości, jenże mocen jeś w lichocie?

2. Wszytek dzień krzywdę myślił język twój, jako brzytwa ostra uczynił jeś leż.

3. Miłowałaś złość nad dobroć, lichotę więcej nize mołwić prawdę.

4. Miłował jeś wszytka słowa zradności językiem lżywym.

5. Przeto Bog skazi cie do końca i wykręci, i wyniesie cie z pr<z>ebytka twego i korzeń twój z ziemie żywych.

6. Uźrzą prawdziwi i będą sie bać, i będą sie nań śmiać, i rzeką: Owo człowiek, jen jest Boga nie położył pomocnika swego,

7. ale pwał jest w mnostwie bogactw swych i przemogł w prozności swojej.

8. Ale ja jako oliwa dająca owoc w domu bożem pwał jeśm w miłosierdzie boże na wieki i na wieki wiekom.

9. Chwalić cie będę na wieki, bo jeś to uczynił, i czekać będę imienia twego, dobre bo jest przed świętymi twymi.

<Psalm 52>

Dixit insipiens. *Ten psalm powiada, że Krystus izrahelskiemu ludu zbawienie dał przyścim swym. Śródne psalmy.*

1. Rzekł jest głupi w swoim sercu: Nie Boga.
2. Skazili się są i nieuczynili się w lichotach; nie go, jen by uczynił dobrze.
3. Bog z nieba werział jest na syny ludzkie, by widział, jestli rozumny albo szukający Boga.
4. Wszyscy otchylili się są i nieużyteczni są się uczynili, nie go, jen by dobrze uczynił, nie go aż do jednego.
5. Wszakże wszyscy *wiedzą, co stroją lichotę, co żrą lud moją jako karmią chlebową?
6. Boga nie wezwali, tu są drżeli bojaźnią, gdzie nie było bojaźni.
7. Bo Bog rozciął jest kości ich, iż się ludziom ulubiają, osromoceni będą, bo Bog wzgardził jimi.
8. Kto da z Syjon zbawienie Izrael? Gdy obróci Bog jęstwo luda swego, radować się będzie Jakob i wiesielić się będzie Izrael.

<Psalm 53>

Deus, in nomine tuo. Ten psalm powiada, że Krystus na niebo wstąpiwszy odwrócił lice od nieprzyjaciół, wzgardził i nienawidzi je.

1. Boże, w jimienu twoim zbawionym mnie uczyni a w mocy twojej sędzi mnie!
2. Boże, wysłuchaj modlitwę moją, uszyrna usłysz słowa ust moich.
3. Bo cudzy wstali przeciwko mnie a mocni szukali są duszę moją, a nie położyli Boga przed sobą.
4. Owa wiem Bog pomaga mi a Gospodzin przyjemca <jest> dusze mojej.
5. Odewroci złe nieprzyjaciółom moim i w prawdzie twojej rozproszy je.
6. Wolnieć będę obie<to>wać tobie i chwalić będę imię twe, Gospodnie, bo jest dobr[z]e.
7. Bo ze wszelkiego zamętka wytargł jeś mnie i moich nieprzyjaciół nienazęrało jest oko moje.

<Psalm 54>

Exaudi, Deus, o<rationem> m<eam> et ne despexeris. Ten psalm powiada, że Krystus Bog przed wiekiem od człowieczego uczednika przeradnego przedan jest; na końcu wieka zbawienie ludzkie.

1. Wysłuchaj, Boże, modlitwę moją i nie gardzi prośbą moją, bacz mi i wysłuchaj mnie!

2. Smęcił jsem się w kłopotach moich i zatroskałem się od głosu nieprzyjaciela i od zakłopotania grzesznego.

3. Bo skłoniły się w mnie złości moje i w gniewie smętni są mi byli.

4. Sierce moje smęciło się jest we mnie i strach śmierci padł jest na mnie.

5. Bojaźń i drzenie przyszło na mnie i pokryły mnie ćmy.

6. Rzekłem: Kto mi da pierze jako gołębiczy, a polecę i odpocznę.

7. Owa oddalił jsem się bieżąc i bydlili jsem na puszczy.

8. Żdał jsem jego, jen mnie zbawionym uczynił od niedarznienia ducha i potopu.

9. Zagładź, Gospodnie, i rozdziel języki jich, bo jsem widział złość i przeciwność w mieście.

10. We dnie i w nocy ogarnie ją na mury jej złość a robota pośrzod jej a krzywda.

11. I nie prześtała z ulic jej lichwa i leż.

12. Bo by mnie był poklął nieprzyjaciel moj, cirpiałbych był owszem.

13. A by ten, jenże <mnie> nienawidział, na mnie wielkie rzeczy mołwił, skryłbych się był snadź od niego.

14. Ale ty, człowiecze jeden se mną, wodz moj i znaniec moj,

15. jenżeś pospołu se mną słodkie birał karmie, w domu bożem chodziłaswa z przylubieniem.

16. Przydź śmierć na nie i *zstąpią do piekła żywi,

17. bo złości w przebytkoch jich, pośrzod jich.

18. Ale ja ku Bogu wołał jsem a Gospodzin zbawi mnie.

19. Wieczor i rano, i w południe powiadać będę i zjawię, i wysłucha głos moj.

20. Odkupi w pokoju duszę moją od tych, již się bliżą ku mnie, bo miedzy wielim bywał *i* se mną.

21. Wysłucha Bog i uśmierzy je, jenże jest przed wieki.

22. Bo jim nie jest przemienie<nie> i nie bali się Boga; rozciągnął rękę swoją w odpłaceniu.

23. Pokalali obrząd jego, rozdzieleni są od gniewu lica jego i przybliżyło się sierce jego.

24. Umiękczone są słowa jego nad olej, a ony są strzały.

25. Położ w Bodze pieczę twoją, a on cie odkarmi i nie da na wieki nieustawictwa sprawiedliwemu.

26. Ale ty, Gospodnie, odwiedziesz je w jamę zginienia.

27. Mężowie krwi a zradni nie zdiełą na poły dni swoich, ale ja pwać będę w cię, Gospodnie.

<Psalm 55>

Miserere, quoniam conculcavit. Ten psalm powiada, iż Krystus grzechy upadłego i stracone<go> luda *zółzami swymi omył. Psalm Dawidow za lud, jen od świętych daleko uczynion jest.

1. Smiłuj sie nade mną, Boże, bo podeptał mie człowiek, wszego dnia nagabając mącił mie.

2. Zdeptali mie nieprzyjaciele moji wszego dnia, bo wiele bojujących przeciw mnie.

3. Od wysokości dnia bać sie będę, ale pwać w cię będę.

4. W Bodze chwalić będę mołwę moję, w Boga jeśm pwał, nie będę sie bać, co mi uczyni człowiek.

5. Wszego dnia słowa moja nienaźrzana są, przeciwno mnie wszytki jich [złe] myśli we złe.

6. Przebywać będą i skryją, oni nogi mej strzec będą.

7. Jako cirpieli duszę moję, za dar zbawiony uczynisz je, w gniewie lud złamiesz.

8. Boże, żywot moj zjawił jeśm tobie, położył jeś słzy moje przed sobą,

9. jako i w obietnicy twojej. Tegdy sie obrocą nieprzyjaciele moji opak,

10. w ktorykoli dzień wzowę cie; owa poznał jeśm, iż Bog moj jeś.

11. W Bodze chwalić będę słowo, w Bodze będę chwalić mołwy, w Boga jeśm pwał, nie będę sie bać, co mi uczyni człowiek.

12. We mnie są, Boże, obietnice twoje, jeż wrocę chwały tobie,

13. bo jeś wytargł duszę moję ze śmierci a nogi moje od upełnienia, bych lub był przed Bogiem w światłości żywych.

<Psalm 56>

Miserere, quoniam in te confidit. Ten psalm powiada, iż Krystus zmartwychwstaw dyjablej potępie zęby złamał. Psalm Dawid<ow>, kiedy uciekał przed Saulem w jamę Jonatas.

1. Smiłuj sie nade mną, Boże, smiłuj sie nade mną, bo w cię pwa dusza moja

2. a i w cień skrzydłu twoju pwać będę, aże pominie złość.

3. Zawołam ku Bogu nawyszszemu, Bogu, jenże dobrze uczynił mnie.

4. Posłał z nieba i wyzwolił mie, dał w potęgę depcące mie.

5. Posłał Bog miłosierdzie swe i prawdę swoją, duszę moję wytargł z pośródka szczeniąt lwowych; spał jeśm zamacon.

6. Synowie ludzcy, zębowie jich czyn a str<z>ały, a język jich miecz ostry.

7. Powyszszy się na niebiosa, Boże, i nade wszytkę ziemię sława twoja.

8. Sidło nagotowali nogam mym i nakłonili duszę moję.

9. Kopali przed obliczym moim jamę i wpadli w nią.

10. Gotowo serce moje, Boże, gotowo serce moje, pisać będę i psalm mowić.

11. Wstań, chwało moja, wstań, żoltarzu i gęśli! Wstanę na świtaniu.

12. Chwalić cie będę w ludzioch, Gospodnie, i psalm ci rzekę w poganiech,

13. bo powyszszyło się aż do nieba miłosierdzie twoje a prawda twoja aż do obłokow.

14. Powyszszy się nad niebiosa, Boże, i nade wszytkę ziemię sława twoja.

<Psalm 57>

Si vere. Ten psalm powiada, iż Krystus świętym od niemiłościwych śmierci pomstę sądem wroci.

1. Acz zaiste owszem sprawiedność mołwicie, prawie sędźcie, synowie ludzcy,

2. bowiem w sercu złość stroicie, na ziemi krzywdy ręce wasze śpiewają.

3. Oddalili się grzesznicy od porodzenia, bładzili od brzucha, mołwili krzywdy.

4. Rosierdzie jim podług podobieństwa wężowego, jako żmije głuchej i zaciskającej uszy swoje,

5. jaż nie wysłucha głosa czarownikow i jadownika czarującego chytrze.

6. Bog zetrze zęby jich w uściech jich, czeluści lwow złamie Gospodzin.

7. Niwecz wnida jako woda ciekąca; naciągnął łączyszczce swe, aliż się rozniemogą.

8. Jako wosk, jen płynie, wzięci będą; napadł ogień, i nie widzieli słońca.

9. Drzewiej niżli urozumiely ości wasze oset, jako żywe, tako w gniewie pożrze je.

10. Wiesielić się będzie prawy, gdyż użrzy pomstę, ręce swoje umyje we krwi grzesznego.

11. I rzecze człowiek: Acz zaiste jest owoc prawemu, zaiste jest Bog sądząc <je na ziemi>.

<Psalm 58>

Eripe me de inimicis. Ten psalm powiada, iż Krystus nam przez rane zmartwychwstanie wszystko dobre daje, acz będziem przebywać w jego wierze. Psalm Dawidow, kiedy posłał Saul i strzegł domu jego, aby ji zab[w]ił.

1. Wytargń mie z nieprzyjacielow mych, Boże moj, i ode wstających na mię zbaw mie!

2. Wytargń mie z czyniących złość i z mężow krwi zbaw mie!

3. Bo owa ułapili duszę moję, rzucili sie na mię mocni.

4. Ani złość moja, ani grzech moj, Gospodnie; bez złości bieżał jeśm i chodził.

5. Wstań naprzeciw mnie i uźrzy, a ty, Gospodnie Boże mocy, Boże israhelski,

6. umyśl ku nawiedzeniu wszego luda pogańskiego, nie slutuj sie nade wszemi, jż stroją złość.

7. Obrocą sie ku wieczoru a głod cirpieć będą jako psi i chodzić będą około miasta.

8. Owa mołwić będą swymi usty, a miecz w jich wargach. Bo kto usłyszał?

9. A ty, Gospodnie, naśmiewać sie jim będziesz, wniwecz obrocisz wszytki pogany.

10. Moc moję ku tobie strzec będę, bo Bog przyjemca moj jeś, Bog moj, miłosierdzie jego uprzedzi mie.

11. Bo<g> *pokazał mi na moje nieprzyjaciele; nie zabijaj jich, aby [mie] nie zapamiętali kiedy ludzie <moi>.

12. Rozprosz je w mocy twojej i słoż je, obrońca moj, Gospodnie,

13. grzech ust jich, mołw<ę> warg jich, i połapieni bądźcie w pysze swojej.

14. I od zadania i lży zjawieni będą we skończeniu, w gniewie skończenia, i nie będzie jich.

15. I wzwiedzą, iż Bog panuje Jakobow i krajow ziemie.

16. Obrocą sie ku wieczoru i głod cirpieć będą jako psi, i obchodzić będą miasto.

17. Oni sie rozidą ku najedzeniu, pakli nie będą nasyceni, i szemrać będą.

18. A ja pak będę chwalić moc twoję i powyszszę rano miłosierdzie twoje,

19. bo uczynił jeś sie przyjemca moj i utok moj w dzień zamącenia mego.

20. Pomocniku moj, tobie śpiewać będę, bo Bog przyjemca moj jeś, Bog moj, miłosierdzie moje.

<Psalm 59>

Deus, repulis<ti>. Ten psalm powiada, iże Krystus jest rychła pomoc we wszelikim smętku i potrzebnosci. Dawidow.

1. Boże, odpędził jeś nas i skaził jeś nas, rozgniewał jeś sie i slutował jeś sie nad nami.
2. Poruszył jeś ziemię i zamącił jeś ją; uzdrow skruszenie jej, bo poruszyła jest sie.
3. Pokazał jeś ludu twemu przykrości, napoił jeś nas winem skruszenia.
4. Dał jeś bojącym sie ciebie wskazanie, by uciekali przed łączyskiem.
5. Aby wybawieni miłośnicy twoji, zbaw prawicą twoją i usłysz mie.
6. Bog mołwił jest w świętym swoim: Wiesielić sie będę i rozdzielę Sycymę, i nizinę stanow rozmierzę.
7. Moj jest Galaad i moj jest Manasses, a Efrajim moc głowy mojej.
8. Juda krol moj, Moab garniec nadzieje mojej.
9. W Idumeją wciągnę obow moję, mnie cudzoziemcy poddali sie są.
10. Kto przewiedzie mnie do miasta stwirdzonego? Kto przewiedzie mie aż do Idumeje?
11. Azali nie ty [by], Boże, jenże jeś odpędził nas i nie wynidziesz, Boże, w mocach naszych?
12. Daj nam pomoc z zamętka, bo prozna moc człowiecza.
13. W Bodze uczynimy moc, a on wniwecz obroci zamącające nas.

<Psalm 60>

Exaudi, Deus, deprecationem. Ten psalm powiada, iże Krystus jest wieża natwardsza przeciw nieprzyjacielom i obrońca swych.

1. Wysłuchaj, Boże, prośbę moję, baczy modlitwę moję!
2. Od krajow ziemskich k tobie jeśm wołał, gdy styskowało sierce moje; na skale powyszczył jeś mie.
3. Przewiodł jeś mie, bo uczynił jeś sie nadzieją moją, wieża mocy od lica nieprzyjacielowa.
4. Przebywać będę w stanu twoim na wieki, zaszczycon będę w pokryciu skrzydł twych.
5. Bo ty, Boże moj, wysłuchał jeś modlitwę moję, dał jeś dziedzinę bojącym sie imienia twego.
6. Dni nad dni krolowy[ch] nadłożysz, lata jego aż do dnia pokolenia i pokolenia.
7. Przebywa na wieki przed obliczym bożym. Miłosierdzie a prawdę jego kto będzie szukać?
8. Tako psalm mowić będę imieniu twemu na wiek wiekom, bych wrocil obietnicę moję ode dnia do dnia.

<Psalm 61>

Nonne Deo. Ten psalm powiada, iż Krystus jest pomocnik, w jegoż wszytek zbor cerekwi ima pwać. Dawid.

1. Aza nie Bogu poddana będzie dusza moja? Bo od niego zbawienie moje.

2. Bo on Bog moj i zbawiciel moj, przyjemca moj, nie poruszon będę więcej.

3. Bo dokąd sie rzucacie na człowieka? Zabijacie sie wszytcy wy jako ścienie nakłonionej i ogrodzeniu odrzuconemu.

4. Wszakóż mzdę moję myślili są odpędzić; bieżał jeśm w pragności; usty swymi błogosławili, a sercem swym poklinali.

5. Ale Bogu posłuszna bądź dusza moja, bo od niego śmiara moja.

6. Bo on Bog moj i zbawiciel moj, pomocnik moj; nie będę wypędzon.

7. W Bodze zbawienie moje i sława moja, Bog pomocy mojej i nadzieja moja w Bodze jest.

8. Pwajcie weń wszelkie sebranie ludzi, rozlejcie przed nim sierca wasza, Bog pomocnik nasz na wieki.

9. Wszakóż próżni synowie ludzcy, łgarze synowie ludzcy w wa[r]gach, aby obłudzi oni z prozności w prozność.

10. Nie chcejcie pwać we złości a łupu nie żędajcie; bogatstwa acz będą przybywać, nie chcejcie sierca przykładać.

11. Jedną mołwił jest Bog, dwoje to słyszał jeśm, iż moc boża jest, i tobie, Gospodnie, miłosierdzie, bo wrocisz koźdemu podług skutkow jego.

<Psalm 62>

Deus, Deus meus, ad te de lu<ce>. Ten psalm powiada, iż Krystus jest, w jegoż światłość myśli imamy w jutrznych myślach stroić. Pienie Dawida, kiedy był na puszczy idumejskie.

1. Boże, Boże moj, k tobie za światła czuję.

2. I żądała ciebie dusza moja, kako rozlicznie tobie ciało moje.

3. W ziemi pustej i *na *drodze przezwodnej, tako w świętości pokazał jeśm sie tobie, bych widział moc twoję i sławę twoję.

4. Bo lepsze jest miłosierdzie twe nad żywoty, wargi moje chwalić cie będą.

5. Tako błogosławić cie będę do mego żywota i w jimię twe wzniosę ręce moje,

6. jako t[ł]uku a t[ł]ustości napełniona bądź dusza moja a wargami wiesiela chwalić będą usta moja.

7. *Tako pomniał jeśm ciebie na pościeli mojej, i w jutrz<n>i będę

myśleć o tobie, bo jeś był pomocnik moj

8. i pod pokrycim krzydł twoich wiesielić sie będę; przystała jest dusza moja za tobą, mnie jest przyjęła prawica twoja.

9. Ale oni po proźnicy szukali duszę moję, wnidą w niskości ziemie, dani będą w ręce miecza, części liszek będą.

10. Ale krol wiesielić sie będzie w Bodze, chwaleni będą wszyscy, jiz przysięgają w niem, bo zatkana są usta mołwiących złości.

<Psalm 63>

Exaudi, Deus, orationem meam, cum deprecor. Ten psalm powiada, iże Krystus niepowinnie dusze od strzał złościwych wyruwa. Dawid.

1. Wysłuchaj, Boże, modłę moję, gdy proszę, od bojaźni nieprzyjaciela wytargni duszę moję!

2. Zaszczycił jeś mie od sebrania złosnych, od mnostwa strojących złość.

3. Bo naostrzyli jako miecz języki swoje, naciągali łączyszczce rzecz gorzką, by strzelali potajemnie niewinnego.

4. Rychło strzelać ji będą i nie będą sie bać. Stwirdzili sobie mołwę złosną,

5. mołwili, by pokryli sidła, rzekli: Kto je uźrzy?

6. Badali złości, ustali badając badanim.

7. Przystąpi człowiek ku siercu wysokiemu, i wzniesion będzie Bog.

8. Str<z>ały dziecinne uczyniły sie rany jich i rozniemogli sie przeciwko jim językowie jich.

9. Zamęcili sie wszyscy, co je widzieli, i bał sie wszelki człowiek.

10. I zjawili działa boża i uczynki jego urozumieli.

11. Wiesielić sie będzie prawy w Bodze i pwać będzie weń, i chwaleni będą wszyscy prawego sierca.

<Psalm 64>

Te decet hymnus. Ten psalm powiada, iże Krystus jest nadzieja wszech ziem. Psalm Dawid<ow>. Pienie Jeremije i Aggei, i Ezechielis o słowie podróżnem albo o ludu wychodzącem, kiedy poczynali wychodzić z Babilonijej w swą ziemię.

1. Tobie słuza chwała, Boże, na Syjon i tobie wrocona będzie obietnica w Jeruzalem.

2. Usłysz modlitwę moję, k tobie wszelikie ciało przydzie.

3. Słowa złosny<ch> przemogły na nas i nad grzechy naszymi ty sie smilujesz.

4. Błogosławiony, jegoż jeś wybrał i przyjął, przebywać będzie w trzemiach twoich.

5. Napełnieni będziem w dobrach domu twego; święty jest kościół twój, dziwny w prawdzie.

6. Usłysz nas, Boże, zbawicielu nasz, nadzieja wszech krajow ziemie i w morzu daleko!

7. Gotując gory w mocy twojej, opasan [jeś] mocą, jenże zamącasz głębokość morza, szum bystrości jego.

8. Zamącą sie pogani a bać sie będą, jiz bydłą na krajoch, od znamion twoich; w skończaniu jutra i wieczoru kochać sie będziesz.

9. Nawiedził jeś ziemie i napoił jeś ją, rozmnożył jeś bogacić ją.

10. Rzeka boża napełniona jest wody, gotował jeś karmią jich, bo tako jest gotowanie jego.

11. Strumienie jego upoj, rozmnoży płod jego, w kapaniu jego wiesielić sie będzie twarz rodząca.

12. Błogosławić <będziesz> koronie lata miłości twojej a pola twoja napełniona będą żyźni.

13. Roztyją krasy puszczej i wiesielem gory opaszą sie.

14. Odziali sie baranowie owiec i padoli będą opłwici żyta, wołać będą, *bo i chwalić będą.

<Psalm 65>

Iubilate Deo, omnis. Ten psalm powiada, iże Krystus ode wszech ludzi jest miłowan. Psalm Dawidow o zmartwywstaniu.

1. Śpiewajcie Bogu, wszelika ziemia, psalm mołwcie jimieniu jego, dajcie sławę chwale jego!

2. Rzeczcie Bogu: Kako groźna są działa twoja, Gospodnie! We mnostwie mocy twojej sełżą tobą nieprzyjaciele twoji.

3. Wszytka ziemia *kłaniać sie *będzie tobie i *śpiewać *będzie tobie, psalm *mówić *będą imieniu twemu.

4. Przydźcie i widzcie działa boża, groźny w radzie nad syny ludzkimi,

5. jenże obraca morze w suchość, po rzece pojda pieszy, tamo wiesielić <sie> będziem w niem,

6. jenże *pania w mocy swojej na wieki; oczy jego na pogany patrzą; jiz sie bucą, nie będą powyszszeni sami w sobie.

7. Błogosławcie, pogani, Boga naszego i usłyszony uczyńcie głos chwały jego,

8. jen położył duszę moję ku żywotu i nie dał na poruszenie nog moich.

9. Bo kusił jeś nas, Boże, ogniem jeś nas doświaczał, jako doświaczają srebro.

10. Wwiodł jeś nas w sidło, położył jeś zamęty na chrzebcie naszym, postawił ludzie na głowy nasze.

11. Szlismy przez ogień i wodę i wywiodł nas w ochłodzenie.

12. Wnidę w dom twój w pocztach, wrocę tobie obietnice moje,

jeż rozdzieliła usta moja

13. i mołwiła są usta moja w zamętku moim.

14. Poczty *słodkie dam tobie, z kadzidłem baranowym wzdám ci woły z kozły.

15. Pojdźcie, słyszcie, a wypowiem, wszyscy, jż się boicie Boga, kako wiele uczynił duszy mojej.

16. K niemu usta moimi wołał jeśm i wiesielił jeśm się pod językiem <moim>.

17. Za złością acz jeśm weźrzał na siercu moim, nie wysłucha Gospodzin.

18. Przeto wysłuchał Bog i baczył głos próby mojej.

19. Błogosławiony Bog, jenże nie odrzucił modlitwę moję i miłosierdzie swoje ode mnie.

<Psalm 66>

Deus misereatur. Ten psalm powiada, iż Krystus w się wierzących światłość jest. Psalm Dawid<ow>.

1. Bog się smiłuj nad nami i błogosław nam, oświeci oblicze swe nad nami i smiłuj się nad nami,

2. bychom poznali na ziemi drogę twoję, we wszech poganoch zbawienie twoje.

3. Spowiadajcie się tobie ludzie, Boże, spowiadajcie się tobie ludzie wszyscy.

4. Wiesielcie się i radujcie się pogani, bo sędzisz ludzie w sprawiedności a pogany na ziemi sprawisz.

5. <Modlcie się tobie ludzie, Boże>, modlcie się tobie ludzie wszyscy; ziemia dała owoc swój.

6. Błogosław nas Bog, Bog nasz, i błogosław nas Bog, i bojcie się jego wszystkie kraje ziemie.

<Psalm 67>

Exsurgat Deus. Ten psalm powiada, iż Jezukrysta samego wszystka krolewstwa ziemie i dobrzy s nim są i będą.

1. Wzdźwigni się Bog a rozproszeni bądźcie nieprzyjaciele jego i uciekajcie, jż nienaźrzą ji, od oblicza jego.

2. Jako ginie dym, zgińcie, jako płynie wosk przed ogniem, tako zgińcie grzeszni przed licem bożym,

3. a prawi używajcie a wiesielcie się przed Bogiem i kochajcie się w radości.

4. Pojcie Bogu, psalm mołwcie imieniu jego, drogę uczyńcie jemu, jenże wstąpił na zachód, Gospodzin imię jego,

5. wiesielcie się przed nim. Smęceni będą przed licem jego, ojca sirot i sędziej wdow.

6. Bog na mieście świętym swoim, Bog, jenże przebywać każe jednakiego obyczaja w domu,

7. jenże wywodzi jeńce w mocy, także ty, co się naśmiewają, już [przebyw] przebywają w grobiech.

8. Boże, gdy *wynidziesz przed twój lud, gdy *przejdiesz na puszczy,

9. ziemia ruszyła się, *bo nieba się rozpuściły od oblicza bożego Synaj, od Boga Israhel.

10. Deszcz powolny odłączysz, <Boże>, dziedzinie twojej i rozniemogła się jest, ale ty ścwiirdził jeś ją.

11. Żwier<z>ęta twoja przebywać będą w niej; nagotował jeś w słodkości twojej ubogiemu, Boże.

12. Bog da słowo przepowiednikom mocą wieliką.

13. Krol mocy *miły, *miły a krasu domu dzielić łup.

14. Acz spać będziecie między żakowstwem, pierze gołębie poźrzebrzone a pośladek chrzebta jego w bladeści złota.

15. Gdy rozgadza Niebieski krole nad nią, śniegiem ubieloni będą w Zelmon; gora boża, gora tłusta.

16. Gora zsiadła, gora tłusta; czemu podeżrzany macie gory zsiadłe?

17. Gora, w niejże lubo jest Bogu przebywać w niej, *bo Gospodzin przebywać będzie do końca.

18. Woz boży dziesięci tysięcy mnożen, tysięcy wiesielących się, Gospodzin w nich w Synaj w świętym.

19. Wstąpił jeś na wysokość, jął jeś jętstwo, wziął jeś dary na ludzioch,

20. *bowiem niewierzące bydlic Gospodna Boga.

21. Błogosławiony Gospodzin na każdy dzień, śpieszną drogę uczyni nam Bog zbawienia naszego.

22. Bog nasz Bog zbawione czyniąc a gospodnowy, gospodnowy wyścia śmierci.

23. Wszak Bog zetrze głowy nieprzyjacielow swych, wirzech włosów chodzących w grzeszech swych.

24. Rzekł Gospodzin: Z Bazan obrocę, obrocę w głębokość morza,

25. by się omoczyła noga twoja we krwi, język psow twych od nieprzyjacielow od niego.

26. Widzieli wchody twoje, Boże, wchody Boga mego, krola mego, jen jest w świętości.

27. Uśpieszyli się książęta przytowarzyszeni śpiewającym pośzrod młodziczek bębennic.

28. We zborzech błogosławcie Bogu Gospodnu ze studzien Israhel.

29. Tamo Bienijamin junoszka w umyśle uchwaconym.

30. Książęta Juda wodzowie jich, książęta Zabulon, książęta Neptalim.

31. Każy, Boże, mocy twojej, poćwiirdzi to, Boże, co jeś uczynił w nas.

32. Od kościoła twego w Jeruzalem tobie będą wydawać krolowie dary.
33. I karzy zwierz trzciany, zgromadzenie juńców w krowach ludzkich, aby wyłączyli je, już kuszeni są srebrem.
34. Rozsypi pogany, już chcą bojow; przydą posłowie z Egipta, Murzynowie uśpieszą przed jego rękoma ku Bogu.
35. Krolewstwa ziemie, pojmie Bogu, śpiewajcie Gospodnu,
36. śpiewajcie Bogu, jenże wstąpił na niebo nieba ku wschodu!
37. Owa da głosu swemu głos mocy; dajcie sławę Bogu na Israhel, wie<1>mnostwo jego a moc jego w obłocach.
38. Dziwny Bog w świętych swoich, Bog Israhel, on da siłę i moc ludu swemu, błogosławiony Bog.

<Psalm 68>

Salvum me fac, Deus. Ten psalm powiada, iż Krystus dla nas cirpiął wielkie krzywdy a żołą i octem na ostatku napawan jest. Czwartkowe psalmy to.

1. Zbawionym *mie* uczyni, Boże, bo weszły wody aż do dusze mojej.
2. Uwiążłem w glinie głębokości a nie dostatka.
3. Przyszedł jeśm na głębokość morza a potop pograżył *mie*.
4. Usiłował jeśm wołając, pomilkło jest gardło moje, pomdlele jesta oczy moje, gdy pwam w Boga mego.
5. Rozmnożyli sie nad włosy głowy mojej, co *mie* nienawidzili za dar.
6. Posileni są, już *mie* prześladowali, nieprzyjaciele moi po krzywdzie; jegoż jeśm nie brał, tedy jeśm zapłacił.
7. Boże, ty wiesz głupność moję i grzechy moje przed tobą nie są skryty.
8. Nie zapalajcie sie na *mie*, już czekają ciebie, Gospodnie, Gospodnie mocy.
9. Nie osromoceni bądźcie nade mną, już szukają ciebie, Boże Israhel.
10. Bo jeśm prze cię cirpiął gańbę, przykrył srom lice moje.
11. Cudzy uczynił jeśm sie braciej mojej i podroźnik synom macierzy mojej.
12. Bo miłość domu twego jadła *mie* i przekory przegarżających cie spadły są na *mie*.
13. I pokrył jeśm w poście duszę moję, i uczyniło sie na gańbę *mnie*.
14. I położyłem odzienie me pytlem, i udzielan jeśm jim w przypowieść.
15. Przeciwo *mnie* mówili, już siedzieli we wrociech, i o *mnie* śpiewali, już pili wino.
16. Ale ja modlitwę moję, Gospodnie, k tobie; czas miłości, Boże[j].
17. We mnoście miłosierdzia twego usłysz *mie* w prawdzie zbawienia twego.

18. Wytargń mie z błota, bych nie ugnął, wyzwol mie od tych, jż mie nienaźrzeni, i z głębokości wod.

19. Nie pogrężaj mie potop wodny ani mie pożyraj morze, ani zatwarzaj nade mną jama ust swoich.

20. Wysłuchaj mie, Gospodnie, bo dobrotliwe jest miłosierdzie twe, podług mnostwa slutowania twego względni na mię

21. i nie odwracaj lica twego od sługi twego, bo jeśm maçon, rychło wysłuchaj mie.

22. Baczy duszę moję i wyzwol ją, prze nieprzyjaciele me wytargni mie.

23. Ty wiesz łajanie me i gańbę moję, i sromotę moję;

24. przed tobą są wszytcy, co maćą mie. Łajania czekało sierce moje i nędze

25. i zdał jeśm, by kto <sie> se mną smęcił, a nie było go, aby kto mię uwiesielił, a nie nalazł jeśm jego.

26. I dali w karmią moję zołć, i w pragności mojej napawali mie octem.

27. Bądź stoł jich przed nimi w sidło i w otplaty, i w pogorszenie.

28. Oćmieni bądźcie oczy jich, by nie widzieli, a chrbiet jich zawždy nakrzywi.

29. Wylej na nie gniew twój i rosierdzie gniewa twego połapi je.

30. Bądź przebytek jich pust a w stanoch jich nie bądź, jen by przebywał.

31. Bo jegożeś ty uderzył, prześladowali są i nad boleść ran moich przyczynili.

32. Przyłoż złość nad złość jich i nie *wnidą w sprawiedliwość twoję.

33. Zgładzeni bądźcie ze ksiąg żywych i z sprawiedliwymi nie bądźcie napisani.

34. Ja jeśm ubogi i cirpiący, zbawienie twoje, Boże, przyjęło jest mnie.

35. Chwalić będę imię boże z pienim i wielbić ji będę w chwale,

36. i lubo będzie Bogu nad ciele młode, jeż dobywa rogów i paznokty.

37. Widzcie ubodzy a wiesielcie sie, szukajcie Boga, i będzie żywa dusza wasza,

38. bo wysłuchał ubogie Pan i jęcy swymi nie wzgardził.

39. Chwalcie ji niebo i ziemia, morze i wszelika gmyrząca w nich,

40. bo Bog zbawioną *uczynił Syjon i usiedlona będą miasta Jude.

41. I bydlic będą tamo, i w dziedzictwo dobędą ją,

42. i siemię sług jego dzirzeć będzie ją a jż miłują imię jego, bydlic będą w niej.

<Psalm 69>

Deus, in adiutorium. Ten psalm powiada, że Krystus jest pomocnik i zbawiciel wszech w się wierzących. Psalm Dawida za to, że go zbawił Gospodzin od nieprzyjaciół jego.

1. Boże, na pomoc moją przyglądaj, Panie, na pomaganie mnie przyśpiesz!

2. Osromoceni i posromani bądźcie, już szukają dusze mojej.

3. Odwróćcie się opak i zapalajcie się, już chcą mego zła.

4. Odwróćcie się [wszyscy] rychło zapalając się, już mi mówią: Aha! aha!

5. Wiesielcie się i radujcie w tobie wszyscy, już cie szukają, i mówcie wszędzie: Powyszszon *będzie Pan, już miłują zbawienie twoje.

6. Bo ja potrzebujący i ubogi jeść; Boże, pomóż mi!

7. Pomocnik mój i zbawiciel mój jeść ty; Panie, nie mieszka.

<Psalm 70>

In te, Domine, speravi. Tu powiada, że Krystus wargi nasze otwiera,

1. W cię jeść, Panie, pwał, nie będę oganion na wieki. W twojej prawdzie wyzwol mnie i wytargń mnie, abychom sławę imienia jego wszem wiernym zjawili.

2. nakłoń ku mnie ucho twoje a zbaw mnie!

3. Bądź mi w Boga zaszczytę i w miasto ućwirdzone, aby zbawionym mnie uczynił,

4. bo twardość moja i utoka moja jeść ty.

5. Boże mój, wymi mnie z ręki grzesznego i z ręki przeciwko zakonu czyniącego i złośnego,

6. bo ty jeść śmiara moja, Panie, <Panie>, nadzieja moja z młodości mojej.

7. W tobie poćwirdzon jeść z żywota, od br<z>ucha <macierze> mojej ty jeść zaszczytca mój.

8. W tobie pienie moje wszegdy, jako dziw uczynion jeść wielu, a ty pomocnik mocny.

9. Napełniony bądźcie usta moja chwały, bych piał sławę twoją, wszytek dzień wielikość twoją.

10. Nie odrzucaj mnie w czas starości; gdy pomdle moc moja, nie zostawiaj mnie.

11. Bo rzekli nieprzyjaciele moi mnie i już strzegli duszemojej, radę uczynili w jedno,

12. rzekąc: Bog został jego, prześladowajcie i jimcie ji, bo nie jest, kto by ji odjął.

13. Boże, nie oddalaj się ode mnie, Boże mój, na pomoc moją względni!

14. Osromani bądźcie i zgińcie uwłoczcie duszej mojej, pokryci bądźcie gańbą i sromotą, już szukają zła mnie.

15. Ale ja zawsze będę pwać i przyczynię nad wszystkę chwałę twoję.

16. Usta moja powiedzą prawdę twoję, wszystek dzień zbawienie twoje.

17. Bo nie poznał jeśm pisma, wnidę w mocy panowy, Panie, pomnieć będę sprawiedność twoję sameg<o>.

18. Bo<że>, nauczyłeś me od młodości mojej a aż do ninie przepowiedać będę dziwy twoje.

19. I aż do postarzenia i starości, Boże, nie ostawiaj me,

20. aliz zwiastuję ramię twoje pokoleniu wszelkiemu, jeż ima przyć,

21. siłę twoję i sprawiedność twoję, Boże, aż do wysokich, jeżeś uczynił dziwy. Boże, kto jest rowien tobie?

22. Kielkoś pokazał mi zamętkow wiele i złych, a obrociw sie żywił jeś me i z głębokości ziemię opięć wywiodłeś me.

23. Rozmnożył jeś wielmostwo twoje a obrociw się ucieszył jeś me.

24. Bo i ja chwalić cie będę w sędoch psalmowych, prawdę twoję, Boże, śpiewać ci będę na gęsloch, święty Israhel.

25. Radować sie będą wargi moje, gdy będę piał tobie, i dusza moja, jaześ odkupił.

26. Ale i język moj myślić będzie wszytek dzień sprawiedność twoję, gdy osromoceni i osromani będą, już szukają złego mnie.

<Psalm 71>

Deus, iudicium. Ten psalm powiada, iż Krystus uśmierza potwarcę i wszytcy krolowie jego wzywają.

1. Boże, sąd twój krolowi daj a sprawiedność twoję krolowicu

2. sędzić [będzie] lud twój w sprawiedności a ubogie twoje w sądzie.

3. Przymcie gory mir ludu a padoły sprawiedność.

4. Sędzić będzie ubogie ludzkie i zbawione uczyni syny ubogich, i uśmierzy potwarcę.

5. I zostanie z słońcem i przed miesiącem w pokolenie i w pokolenie.

6. Zstąpi jako deszcz w runo a jako kropie kapające na ziemię.

7. Wznidzie w dniach jego sprawiedność i opłwitość pokoja, aliz zginie miesiąc.

8. I *paniać będzie od morza aż do morza i od rzeki aż do krajow o[d]kręga ziemię.

9. Przed nim padać <będą> Murzynowie a jego nieprzyjaciele będą lizać ziemię.

10. Krolowie Tarsis i ostrowowie dary dadzą, krolowie arabszczy i Saba dary przywiozą.

11. I kłaniać sie będą jemu wszytcy krolowie <ziemie>, wszytcy pogani będą jemu służyć.

12. Bo wyzwolił ubogiego od silnego i ubogiego, jemuż nie było pomocnika.
13. Odpuści ubogiemu i nieimającemu a dusze ubogich zbawione uczyni.
14. Z lichw[y] i z lichoty odkupi dusze jich i cne imię jich przed nim.
15. I będzie żyw, i dadzą jemu od złota arabskiego, i kłaniać się będą od niego zawždy, wszego dnia *błogosławiąc ji.
16. Będzie stwirdzenie w ziemi na wysokości gor, wzniesion będzie nad Libanem owoc jego i będą kwiśc z miasta jako siano ziemskie.
17. Bądź imię jego błogosławiono na wieki, przed słońcem jest imię jego.
18. I błogosławiona będą w niem wszytka pokolenia ziemska, wszytscy ludzie będą wielbić ji.
19. Błogosławiony Bog Gospodzin Israhel, jen dziwy czyni sam.
20. I błogosławiono imię wielmostwa jego na wieki, i napełniona będzie wielmostwa jego wszelka ziemia. Stań sie! stań sie!

<Psalm 72>

Quam bonus Israel. Ten psalm powiada, iż Krystus Jesus złosnym prze jich leż złe wraca odpląty. Azaf, to jest zborowi wiernemu, psalm Dawid<ow>.

1. Kako dobry izrahelski Bog tym, jiz są prawego *sierce!
2. Ale moje małem nie poruszony są nogi, niemalem rozliły <sie> są pościa moja,
3. bo jeśm zawidział złym, pokoj grzesznych widzą[dza]c,
4. iże nie weźrzenia śmierci jich <i> stwirdzenie w ranie jich.
5. W robocie ludzkie nie są i z ludźmi nie będą biczowani.
6. Przeto trzymała je pycha, pokryci są złością i niemiłością swą.
7. Wyszła jest jako od tuka złość jich, szli w żądzą sierca.
8. Myślili i mołwili złość, przekłętstwo na wysokości mołwili są.
9. Położyli w niebo usta swa, a język jich chodził po ziemi.
10. Przeto obroci sie lud moj tu i dniowie pełni nalezieni będą w nich.
11. I rzekli: Kako wie Bog? I jestli wiedzenie na wysokości?
12. Oto sami grzeszni i opłwici na świecie odzierzeli bogatstwa.
13. I rzekł jeśm: Tegodla przez winy sprawił jeśm sierce moje i umył jeśm między niewinnymi ręce moje,
14. i był jeśm biczowan wszytsek dzień, i pokaźń moja w jutrzniach.
15. Acz *jeśm *rzekł: Wypowiem tako, owa postać synow twych odrzucił jeśm,
16. mnimał jeśm, abych poznał to, robotą przede mną jest,
17. aliz wnidę w świętość bożą i urozumiem w poślakoch jich.

18. Wszakoz prze łzy położył jeś jim, porzucił jeś je, gdy sie podnaszali.

19. Kako uczynieni są w skażenie, rychło ustali, zaginęli dla złości swojej.

20. Jako sen wstających, Gospodnie, w mieście twoim obraz jich w nic obrocisz.

21. Bo zażgło sie serce moje i pokrątki moje przemieniły sie a ja w nic obrocon jeśm, a nie wiedział jeśm.

22. Jako skocię uczynił jeśm sie u ciebie, a ja zawždy z tobą.

23. Trzymał jeśm rękę prawą moję i w wolej twojej przewiodł jeś mie, i z sławą przyjął jeś[m] mie.

24. Co wiem mnie jest na niebie a przez ciebie co jeśm chciał na ziemi?

25. Pomdlało sierce moje i ciało moje, Bog sierca mego i część moja Bog na wieki.

26. Bo owa jiz sie oddalają od ciebie, zginą, zgubił jeś wszystkie, jiz ciebie odstawają.

27. Ale mnie przystać ku Bogu dobrze jest, położyć w Gospodnie Bodze nadzieję moję,

28. bych zjawił wszystka kazania twa we wrociech cory Syjon.

<Psalm 73>

Ut quid, Deus, repu<listi>. Ten psalm powiada, iże Krystus stworzył żywioły, to jest ziemię, wiatr, ogie<ń>, wodę. Psalm Dawid<ow>.

1. Przecz jeś, Boże, odpędził do końca? Rozgniewało sie rosierdzie twoje na owce pastwy twojej?

2. Pamiętaj sebrania <twego>, jeż osiadł jeś od początku.

3. Odkupił jeś pręt dziedzictwa twego, gora Syjon, na jej jeś przebywał w niej.

4. Wzniesi ręce twoje w pychy jich do końca! Kielko wzgłobił sie jest nieprzyjaciel w świętym!

5. I pochwalili sie, jiz cie nienawidzieli, pośród god twoich.

6. Położyli znami<o>na swa znamiony, a nie poznali jako na wychodzie na *sen.

7. Jako w lesie drzewnem siekiramami wyrabali drzwi jego, w toż <istne> siekirą i przesiekim powalili ją.

8. Zażgli ogniem kościoł twój, na ziemi pokalali przebyt imienia twego.

9. Rzekli na swym siercu rod jich pospołu: Przestać każmy wszem dniom świętym bożym na ziemi.

10. Znamion naszych nie widzielismy, już nie jest prorok a nas nie pozna dalej.

11. A dokądże, Boże, będzie łajać nieprzyjaciel? Drażni przeciwnik imię twoje na wieki?

12. I czemu odwracasz rękę twoją i prawicę twoją z pośród łona twego do końca?

13. Ale Bog, krol nasz przed wieki, udziałal jest zbawienie weśzrod ziemie.

14. Ty jeś potwirdził mocą twoją morze, zamąciłęś głowy smokow w wodach.

15. Ty jeś złamał głowy smokowe, dał jeś <ji> karmią ludu murzyńskiemu.

16. Ty jeś roztagł studnie i strumienie, ty jeś posuszył rzeki Etan.

17. Twój jest dzień i twoja jest noc, ty jeś ukował zarzę i słońce.

18. Ty jeś uczynił wszytki kraje ziemskie, lato i wiosnę ty jeś stworzył je.

19. Pamiętny bądź tego: Nieprzyjaciel *nałaje Bogu a lud głupi rozgorzył imię twoje.

20. Nie dawaj zwierzom dusz chwalących cie i dusz ubogich twoich nie zapominaj do końca.

21. Weźrzy na obrząd twój, bo napełnioni są, już pomroczeni są ziemie, domowych złości,

22. by sie nie odwrocił śmierny uczynion osromoconym; ubogi i stradny chwalić będą imię twoje.

23. Wstań, Boże, sędzi twoją przą, pomni łajania twoja tych, jaż od głupiego są wszego dnia.

24. Nie zapominaj głosow nieprzyjacielow twych, pycha tych, już nienaźrzeli cie, wyszszy sie zawždy.

<Psalm 74>

Confitebimur. Ten psalm powiada, iż Krystus prze odkupienie człowiecze kielich pił męki wielkie.

1. Chwalić cie, Boże, będziemy, chwalić cie będziemy i wzywem imię twoje.

2. Powiemy dziwy twoje; gdy wezmę czas, ja sprawiedności będę sędzić.

3. Rozkwarła sie ziemia i wszyscy, już na niej bydła; ja ućwirdził słupy jej.

4. Rzekł jeśm złym: Nie strojcie źle! i dopuszczającym sie: Nie wznaszajcie rogu!

5. Nie wznaszajcie wysoko rogu waszego, nie mowcie przeciwko Bogu złość!

6. bo ni ode wschoda, ni <od> zapada, ni od pustych gor, bo Bog sędzią jest.

7. Tego poniża, a onego powysza, bo czasza w ręce bożej wina czystego pełna zmiesi.

8. I *nachyli z tego w to, bo jego drożdża nie jest się przemieniła, będą pić wszyscy grzeszni ziemie.

9. Ale ja zjawię na wieki, piąć będę Bogu Jakobowemu.

10. I wszystkie rogi grzesznych złamię, i powyszszony będą rogowie prawego.

<Psalm 75>

Notus. Ten psalm powiada, iż Krystus nie tylko w Żydostwie, ale też we wszech krajach ziem przez apostołskie kazanie znan jest i w niebie wielkie imię jego. Dawid<ow>.

1. Znan w Żydostwie Bog, w Israhel wielkie imię jego.

2. I uczyniono jest w pokoju miasto jego a przebył jego w Syjon.

3. Tam złamał siły *łącyszczce, szczyt, miecz i boj.

4. Świecąc ty dziwnie od gor wiekuich, zamęceni są wszyscy głupiego sierca.

5. Spali sen swój a nie naleźli nic wszystkim mężowie bogactw w swoich ręku.

6. Od poswarzenia twego, Boże Jakobow, drzemali, już wsiadali na konie.

7. Ty groźny jeś a kto przeciwi się tobie? Tudzież gniew twój.

8. Z nieba usłyszany uczynił jeś sąd, ziemia drżała i odpoczynęła,

9. gdy wstawał w sąd Bog, by zbawiony uczynił wszystkie utulne na ziemi.

10. Bo myślenie człowiecze będzie cię chwalić a ostatek myśli dzień święty będzie-ć czynić.

11. Obiecujcie i napełnia<j>cie Gospodnu Bogu naszemu wszystkim, już około jego nosicie dary,

12. groźnemu i jemu, jęże bierze duszę książętom, groźnemu u królów ziemskich.

<Psalm 76>

Voce mea. Ten psalm powiada, iż Krystus czyni dziwy wielkie sam we wszem stworzeniu.

1. Głosem mym ku Bogu wołał jeśm, głosem mym ku Bogu, i wysłuchał me.

2. W dzień zamętka me<go> Boga szukał jeśm, rękama moima w nocy przeciwko jemu, a nie jeśm obłudzon.

3. Nie chciała uciechy dusza moja, wspomniałem Boga i kochał jeśm się, i skusił jeśm się, i pomdłał duch moj.

4. Uśpieszyła jesta ku czuciu oczy moje, zamącił jeśm się i nie mołwił jeśm.

5. Myślał jeśm dni stare a lata wiekuja w myśli jeśm imiał.

6. I myślałem w nocy z sercem moim, i skuszał się, i miotłem duch <moj>.

7. Aza na wieki porzuci Bog? Albo nie przepuści, aby lubieźliwszy był jeszcze?

8. Abo do końca miłosierdzie swe odrzeże, od pokolenia w pokolenie?

9. Albo zapomni smiłować się Bog? Albo wstrzyma w gniewie swoim miłosierdzia swa?

10. I rzekłem: Dopirzo urozumiłem, ta przemiana prawicy Wysokiego.

11. Pomniałem działa boża, bo pomnieć będę od początku dziwy twoje

12. i myśleć będę we wszech dzielech twych, i w nalezieniach twych skuszę się.

13. Boże, w świętym droga twoja. Kto bog wielki jako Bog nasz? Ty jeś Bog, jenże czynisz cuda.

14. Zjawił jeś w ludziach moc twoją, odkupił jeś w ramieniu twoim lud twój, syny Jakobowy i Jozefowy.

15. Widziały cie wody, Boże, widziały cie wody i bały się, i zamąciły się głębokości.

16. Mnóstwo szumu wod, głos dali obłocy.

17. Bowiem str<z>ały twoje *idą, głos gromu twego w kole.

18. Poświeciły błyskawice twoje okręgu ziemię, poruszyła się i wezdrzała ziemia.

19. W morzu droga twa i ścieżki <twoje> w wiele wod a śladowie twoi nie będą poznani.

20. Przewiodł jeś lud twój jako owce w ręce Mojżeszowej i Aaronowie.

<Psalm 77>

Attendite. Ten psalm powiada, iż Krystus lud swój duchowny rano pozdrawia karmią. Psalm Azaf, to jest wiernego zgromadzenia cerekwie.

1. Słuchajcie, lud moj, głosa mego, nakłońcie ucho wasze w słowa ust moich!

2. Otworzę w powieściach usta moja, będę mówić gadki od początku,

3. kielko jesmy słyszeli i poznali jesmy je, i ojcowie nasz<y> powiadali nam,

4. nie są utajony od synow jich w pokoleniu drugim,

5. powiadając chwały i mocy *Bogu, i dziwy jego, jeż uczynił.

6. I pobudził obrząd w Jakobie a zakon położył w Israhel,

7. kielko kazał ojcom naszym zjawiona uczynić je synom swoim, by poznało pokolenie drugie,

8. synowie, już się narodzą i wstaną, <i> wypowiedzą synom swoim,

9. aby położyli w Bogu nadzieję swoją a by nie zapomnieli dzieł
bożych, a kaźni jego szukali,

10. by nie byli jako ojcowie ich, pokolenie złe i przegarzające,

11. pokolenie, że nie naprawiło serce swe ani wierzon z Bogiem duch
jego.

12. Synowie Efraim, dośpiewając i spuszczać łączyście, obrócili się
w dzień boja,

13. nie strzegli obrzęda bożego i w zakonie jego nie chcieli chodzić,

14. i zapomnieli dobroty jego i dziwy jego, że pokazał im.

15. Przed ojcy ich czynił dziwy w ziemi Egiptu w polu Tanis,

16. rozdarł morze i przewiodł je, i postawił wody jako w męchyrzu,

17. i wywiodł je w obłocy dnieowym, a wszystkie noc w oświeceniu
ognia,

18. rozdarł opokę na puszczy i napił je jako w wielu wodach,

19. i w<y>wiodł wodę z opoki, i wywiodł jako rzeki wody.

20. I przyłożyli jeszcze zgrzeszyć jemu, w gniewie rozdrażniali
Wysokiego w przewodzie,

21. i kusili Boga w sercach swych, aby prosili pokarm duszom swoim,

22. i źle mówili są o Bogu. Rzekli: Aż może Bóg gotować stoł na
puszczy?

23. Bo uderzył opokę i płynęły wody, i strumienie wezbrały.

24. Aż i chleb może dać albo gotować stoł [na puszczy] ludu swemu?

25. Przeto usłyszał Bóg i czekał a ogień zażęł się w Jakob, a gniew
wstąpił na Izrael,

26. bo nie wierzyli w Boga ani nadzieje mieli w zbawieniu jego.

27. I kazał obłokom z wirzchu, i uliczki nieba otworzył,

28. i pluł[a] im manę na jedzenie, i chleb nieba dał im.

29. Chleb anielski jadł człowiek, karmie spuścił im w opłwitości.

30. Przeniosł wiatr południ z nieba i wwiódł w mocy swej przyzapadni,

31. i pl<u>ło na nie jako proch mięso a jako piasek ptacy pierzeni,

32. i padali pośród grodów ich, podług stanów ich.

33. I jedli, i nasycili się barzo, żądzą ich przydał im, nie są obłudzeni
od żądze swe.

34. Jeszcze karmie ich były w usciech ich, a gniew boży wstąpił na nie

35. i pobił tłuste ich a wybrane w Izrael nagabał.

36. We wszech tych zgrzeszyli jeszcze a nie wierzyli w dziwy jego

37. i ginęły w próżności dni ich <a lata ich> z rychłością.

38. Gdy ubijał je, szukali jego i wrocili się, i rano szli do niego,

39. i rozpamiętali się, iż Bóg pomocnik ich jest i Bóg wirzchni
odkupiciel ich jest.

40. I miłowali go w usciech swych, a językiem swym łgali jemu.

41. Ale serce ich nie było proste s nim ani wierni miani w obrzędzie
jego.

42. Ale on jest miłosierny i lutościw będzie grzechom jich i nie rozproszy jich.
43. I opłwit był, by odwrócił gniew swój i nie zażęł swego gniewu wszego.
44. I wspomienął, iż ciało są, duch idący a nie wracający sie.
45. Kielkokroć rozżuzali ji na puszczy, w gniew pobudzali ji w przewodziu
46. i obrocili sie, i kusili Bogiem a świętego Israhel rozgorzyli!
47. Nie wspominali ręki jego w dzień, <w> ktory odkupił je z ręki zamacającego.
48. Jako położył w Ejipte znamiona swa i cuda swa w polu Taneos
49. i obrocil w krew rzeki jich i deszcze jich, by nie pili,
50. posłał w nie psią muchę, i jadła je, i żabę, i rozegnała je.
51. I dał molom owoc jich i roboty jich kobyłkam.
52. I pobił gradem *wiennice jich i mory jich *z<e>rzewi<m>.
53. I wydał gradom skot jich i *bydlę jich ogniowi.
54. Posłał w nie gniew <r>ozgniwania swego, rozgniewanie i gniew, i zamęt, wpuszczenie przez złe anjoły.
55. Drogę uczynił ścieżce gniewa swego i nie odpuścił od śmierci duszam jich, i wardęgi jich we śmierci związał.
56. I pobił wszystka pirzwnięta w ziemi Ejipta, pirzwianki wszech robot jich w ziemi Kam.
57. I odjął jako owce lud swój, i przewiodł je jako stado w puszczy.
58. I wywiodł je w nadziei, i nie bali sie, a nieprzyjaciele jich pokryło morze.
59. I wwiodł je na górę świętości swej, górę, jejże dobyła prawica jego.
60. I wyrzucił od oblicza jich pogany, i losem rozdzielił jim ziemię w powrozku rozdzielenia.
61. I bydlic kazał w stanoch jich postaci Israhel.
62. A kusili i rozgarzali Boga w<y>sokiego a obrzędow jego nie strzegli.
63. I odwrócili sie, i <nie> chowali smowy jako ojcowie jich, obrocili sie w łączyszczce krzywe.
64. W *gniewie pobudzili ji w pagorkoch swych i w obrazoch swych na gniew rozdrażnili ji.
65. Usłyszał <Bog> i wzgardzał, i w nic obrocil barzo Israhel.
66. I odpędził stan Syło, stan swój, gdzie przebywał w ludziach.
67. I dał w jęctwo moc jich i krasę jich w ręce nieprzyjacielowy.
68. I święził w mieczu lud swój, i dziedzinę swoją wzgardził.
69. Młode jich śniadł ogień a dziewice jich nie są opłakany.
70. Popowie jich w mieczu spadli a wdowy jich nie płakany.
71. I zbudzon jakoby śpiący Bog, jako silny utropiony winem.
72. I uderzył nieprzyjaciele swe w pośladki, przekorę wiekują dał jim.

73. I odpędził stan Jozef a postaci Efrem nie wybrał,
74. ale wybrał postać Juda, gorę Syjon, jaż miłował.
75. I uczynił jako *jednorożec świętość swoją w ziemi, jaż założył na wieki.
76. I wybrał Dawida sługę swego, i wyjął ji z stad owiec, i od rodzających wziął ji
77. paść Jakoba sługę swego, i Israhel, dziedzictwo swe.
78. I pasł je w niewinności swojej, i w rozumiech ręku swoju przewiodł je.

<Psalm 78>

Deus, venerunt. Ten psalm powiada, iż Krystus mści krew umarłych przelaną przez sławę imienia jego. Psalm Dawi<dow>.

1. Boże, przyszli pogani w dziedzictwo twoje, pokalali kościół święty twój, położyli Jeruzalem w jableczną strożę.
2. Położyli ciała sług twych karmie ptakom nieba, mięso świętych <twych> zwierzu ziemie.
3. Wylali krew jich jako wodę około Jeruzalem i nie był, jenże by pogrzebł.
4. Uczynienismy w *potępy sąsiadom naszym, podrzeźnienie i naigrawanie tym, iż w okolicy są naszej.
5. Dokąd sie, Boże, gniewać będziesz do końca, zażze sie jako ogień gniew twój?
6. Wylej gniew twój na ludzi, iż ciebie nie *znają, i na krolewstwa, jaż imienia twego nie wzywały,
7. bo śniedli Jakob i miasto jego pusto uczynili.
8. Nie pamiętaj złości naszych dawnych, rychło uspieszycie k nam miłosierdzia twoja, bo ubodzy uczynienismy barzo.
9. Pomoży nam, Boże, zbawienie nasze, i przez sławę imienia twego, Boże, wyzwol nas, i miłościw bądź grzechom naszym przez imię twoje,
10. bo snadź rzeką w pogaństwie: Gdzie jest Bog jich? I znano będzie w postaciach przed naszyma oczyma
11. pomsta krwie sług twoich, jaż rozlita jest. Wnidzi przed cię stękanie spiętych.
12. Podług wielkości ramienia twego obejmi syny śmiercią pobitych
13. i wroci sąsiadom naszym siedmkroć więcej w łono jich przyganę jich, jaż są przyganiiali tobie, Boże.
14. Ale my, lud twój i owce pastwy twoje, chwalić cie będziem na wieki,
15. w pokolenie i pokolenie zjawimy chwałę twoję.

<Psalm 79>

Qui regis. Ten psalm powiada, iże Krystus na cherubin siedząc zborną winnicę, po wszemu światu rozszyrzoną, broni. Da<widow>.

1. Jen rządzisz Israhel, wysłuchaj, jenże przewodzisz jako owcę Jozef,
2. jen siedzisz na cherubin, zjaw sie przed Efraim, Bienijamin i Manasse,
3. zbudzi moc twoję a przydzi, aby zbawiony uczynił nas.
4. Boże, obroci nas a pokaży lice [lice] twoje, a zbawieni będziemy.
5. Gospodnie Boże mocy, i dokąd będziesz sie gniewać na modlitwę sługi twego,
6. karmić będziesz nas chlebem szez i picie dasz nam we szezach w miarę?
7. Położyłeś nas w przeciwność sąsiadom naszym i nieprzyjaciele naszymi naśmiewali się z nas.
8. Boże mocy, obroci nas a pokaży lice twoje, a zbawieni będziemy.
9. Winnicę z Ejipta przeniosłeś, wyrzuciłeś pogany i szczepiłeś ją.
10. Wodz drogi byłś przed nią i wsadził jeś korzenie jej, i napełniła ziemię.
11. Przykrył gory cień jej a chrost jej cedry boże.
12. Rozciągała roždze swe aż do morza i aż do rzeki odrośli swe.
13. Czemuś skaził ścianę jej i biorą ją wszyscy, již chodzą mimo ją?
14. Skaził ją wieprz z lasa i osobny żwierz popasł jest ją.
15. Boże mocy, obroci sie, weźrzy z nieba i widz, i nawiedzi winnicę tę,
16. i dokonaj jej, jaż sadziła prawica twoja, i nad synem <człowieczym>, jegożes poćwirdził sobie.
17. Zażzona ogniem i podkopana, od karania twego lica zgina.
18. Bądź ręka twoja nad mężem prawice twojej i nad synem człowieczym, jegożes poćwirdził sobie.
19. I nie idziem od ciebie, ożywisz nas, a imię twoje wzywać będziemy.
20. Gospodnie Boże mocy, obroci nas i pokaży lice twoje, a zbawieni będziemy.

<Psalm 80>

Exsultate Deo. Powieda, iże Krystusowi imamy trąbami duchownymi wszytką myślą śpiewać. Psalm Dawidow. Piątkowe psalmy to.

1. Wiesielcie sie Bogu, pomocniku naszemu, śpiewajcie Bogu Jakob!
2. Weźmiecie psalm a dajcie bęben, żołtarz wiesioły z gęślmi!
3. Trębcie w godną trąbę w znamienity dzień god waszych,
4. bo każń w Israhel jest i sąd Bogu Jakob.
5. Obrząd w Jozefie położył *ji, gdy wyszedł z ziemie Ejipta, język, jegoż nie znał, usłyszał.
6. Odwrocił od brzemion chrbiet jego, ręce jego w koszu służyły jesta.

7. W zameście wzywałeś *nie* i zbawiłem cię, i wysłuchałem cię w skryciu burze, kusiłem cię u wody przeciwieństwa.

8. Słysz, lud moj, i poświadczę cię, Israhel, będzieszli mi słuchać, nie będzie w tobie bog nowy ani kłaniać się będziesz bogu cudzemu.

9. Bo ja jeśm Gospodzin Bog twój, jenże wywiodł jeśm cię z ziemie Ejipta, rozszerzy usta twoja, a napełnię je.

10. I nie usłyszał lud moj głosa mego a Israhel nie posłuchnął mię,

11. i puściłem je podług żądze sierca jich; pojda w zamysłoch swych.

12. By lud moj słuchał był mnie, Israhel by po drogach moich był chodził,

13. za nic snadź nieprzyjaciele jich ukorzyłbych był i na zamęczające je puściłbych był rękę moję.

14. Nieprzyjaciele boży sełgali jemu i będzie czas jich na wieki.

15. I karmił je tukiem z żyta i z opok miodu nasycił je.

<Psalm 81>

Deus stetit. Ten psalm powiada, iż Krystus wśród bogów sam wszechmogący poznany jest. Psalm Dawida.

1. Bog stał we zborze bogów, ale w pośród bogi rozsądza.

2. I dokąd sądziecie złość i oblicze grzesznych przymujecie?

3. Sądźcie stradnemu i sirocie, <śmiernego> i ubożego sprawcie,

4. wytargńcie ubożego i stradnika z ręki grzesznego wyzwolicie!

5. Nie wiedzieli ani rozumieli, we śmach chodzą; poruszą się wszystka założenia ziemie.

6. Ja rzekł: Bogowie jesteście i synowie Wysokiego wszyscy.

7. Ale wy jako ludzie zemrzecie i jako jeden ze książąt padniecie.

8. Wstań, Boże, sędzi ziemię, bo ty dziedzicem będziesz we wszech poganoch.

<Psalm 82>

Deus, quis similis. Tu powiada psalm, iż Krystus wszęj ziemie jest najwyższy przebywca. Psalm Dawid<ow>.

1. Boże, kto rowien będzie tobie? Nie milczy ani ukaźnion bądź, Boże,

2. bo owa nieprzyjaciele twoji po<w>zniali a już nienawidzili cię, wzniesli głowę.

3. Na lud twój zgłobili radę i myśleli przeciw świętym twym.

4. Rzekli: Pojdźcie, a rozproszymy je z luda a nie będzie wspomiano imię Israhel dalej.

5. Bo myśleli za jedno, pospołu przeciw tobie obrząd położyli: stany Idumeow i Ismahelit,

6. Moab i Agareni, Gebal <i Amon>, i Amalech, cudzoziemcy
*przebywając w Tyrze.
7. Bowiem Assur przyszedł s nimi, uczynili sie na pomoc synom Lot.
8. Uczynj jim jako Madyjan i Zyzare, jako Jabin w strumieniu Cyzon!
9. Zginęli w Endor, uczynili sie jako gnoj ziemie.
10. Położ książęta jich jako Oreb i Zeb, i Zebee, i Salmana,
11. wszytka książęta jich, jż rzekli: Dziedzictwem *obejmiemy
świętość bożą.
12. Boże moj, położ je jako koło i jako źdźbło przed licem wiatra!
13. Jako ogień, jen zże las, i jako płomień żgący gory,
14. tako gonić je będziesz w burzy twoje a w gniewie twojem zamącisz
je.
15. Napełni oblicze jich gańby, i szukać będą imię tve, Boże.
16. Zapłońcie sie i zamęćcie sie na wieki wiekom, i osromoceni
bądźcie, i zgińcie.
17. I poznają, iż imię tobie Bog, ty sam nawyszzy we wszej ziemi.

<Psalm 83>

Quam dilecta. Ten psalm powiada, iż Krystus niebieskiego domu nam
krolewstwa wzjawi wiekuj. Psalm Dawid<ow>.

1. Kako mili stanowie twoji, Boże mocy! Żąda i *mdła dusza moja w
przebytki boże.
2. Sierce moje i ciało <moje> wiesielila sta sie w Bog żywy.
3. Bo wrobl nalazł sobie <dom> a gardlica *gniazdo*, gdzie położy dzieci
swoje.
4. Ołtarze twoi, Boże mocy, krolu moj i Boże moj!
5. Błogosławieni, jż przebywają w domu twoim, Boże, na wieki
wiekom chwalić cie będą.
6. Błogosławiony mąż, jegoż jest pomoc od ciebie, wstąpienia w sercu
swym rozłożył w padole szez, na mieście, jez położył.
7. Bo błogosławienie da zakonanośca; pojda z cnoty w cnotę, widzian
będzie Bog bogow w Syjon.
8. Gospodnie Boże mocy, usłysz modlitwę moję, uszyma posłuchaj,
Boże Jakobow!
9. Zaszczytca nasz, przyrzy, Boże, i werzy w oblicze pomazańca
twego!
10. Bo lepszy jest dzień jeden w trzemoch twych nad tysiące.
11. Wybrał jeśm odrzucon być w domu Boga <mego> więcej, niż
bydlić w stanoch grzesznikow.
12. Bo miłosierdzie i prawdę miłuje Bog, miłość i sławę da Bog,
13. nie *zbawisz dobr jich, jż chodzą w niewinności. Boże mocy,
błogosławiony człowiek, jenże pwa w cię.

<Psalm 84>

Benedixisti. Ten psalm powiada, iż Krystus nam miłosierdzie swoje przyścim swoim raczy pokazać.

1. Błogosławił jeś, Boże, ziemię twoję, odwrócił jeś jęstwo Jakob.
2. Oduściłeś złość ludu twemu, zakryłeś wszystkie grzechy jich.
3. Ukoileś wszystek gniew twój, odwróciłeś się od gniewa rozniewania twego.
4. Obroci nas, Boże, zbawienie nasze, i odwróci gniew twój od nas!
5. Aza na wieki gniewać się będziesz nam? Albo rozciągniesz gniew twój od pokolenia w pokolenie?
6. Boże, ty obrociw się ożywisz nas, a lud twój wiesielić się będzie w tobie.
7. Ukaży nam, Boże, miłosierdzie twe i zbawienie twe daj nam!
8. Słuchać będę, co będzie mówić we mnie Gospodzin Bog, bo będzie mówić pokój w lud swój
9. i na święte swe, i w ty, już się nawracają w sierce.
10. A wszakoż blizu bojących się jego zbawienie jego, aby bydlila sława w ziemi naszej.
11. Miłosierdzie a prawda pośrzatłasta się, sprawiedność a pokój całowałasta się.
12. Prawda z ziemie wezszała jest a sprawiedność z nieba weźrzała jest.
13. Bowiem Bog da lubość a ziemia nasza da owoc swój.
14. Sprawiedność przed nim chodzić będzie i położy na drodze chody swoje.

<Psalm 85>

Inclina. Krystus słodki i pokorny modlących się prośby wysłucha.

1. Nakłoń, Boże, ucho twoje i wysłuchaj mnie, bo stradnik i ubogi jeśm ja!
2. Strz<eż>y dusze moje, bo święty jeśm, zbawionym uczyń sługę twego, Boże moj, pwającego w cię!
3. Smiłuj się nade mną, Boże, bo ku tobie wołałem wszystek dzień, uwiesiel duszę sługi twego, bo ku tobie, Boże, duszę moję podźwigłem.
4. Bo ty, Boże, słodki i cichy, i wielkiego miłosierdzia wszem wzywającym cie.
5. Uszyma poczuj [modlitwę], <Gospodnie>, modlitwę moję i posłuchaj głosa prośby mojej!
6. W dzień zamęta mego wołałem k tobie, bo usłyszał jeś mie.
7. Nie jest rowien tobie w bodzech, Boże, ani jest podług dział twych.

8. Wszyscy pogani, jeżeli uczynił, przydą i kłaniać się będą przed tobą, Boże, i chwalić będą imię twoje,
9. bo wielki jesteś ty i czyniący dziwy, ty jesteś Bog sam.
10. Odprowadź mnie, Boże, w drodze twojej, a wnidę w prawdzie twojej, wiesiel się serce moje, by się bało imienia twego.
11. Chwalić cię będę, Gospodnie Boże moj, we wszem sercu moim i sławić będę imię twe na wieki,
12. bo miłosierdzie twe wielkie jest nade mną i wytargł jesteś duszę moją z piekła niższego.
13. Boże, złośni powstali na mnie i zbor mocarzow szukali duszę moją a nie stawili ciebie przed sobą.
14. A ty, Gospodnie, lutościwy i miłosierny, cirpiący i wielkiego miłosierdzia, i prawdziwy,
15. weźrzy na mnie i smiłuj się nade mną, daj moc synu twemu i zbawionym uczyń syna poselkiniej twojej!
16. Uczyń se mną znamię w dobrem, iż uźrzą, jiz mie nienażrzeni, i osromoceni bądźcie, bo ty, Boże, pomógł jesteś mi i ucieszył jesteś mie.

<Psalm 86>

Fundamenta. Ten psalm powiada, iż Krystus cerekwie swojej na świętych gorach ustawienia mimo wszystkie israhelskie kościoły miłował.

1. Założenia jego w gorach świętych, miłuje Bog wrota Syjon nade wszystkie stany Jakob.
2. Wielebne rzeczy powiedany są o tobie, miasto boże.
3. Pomnieć będę Raab i Babiloniją wiedzącym mie.
4. Owa cudzoziemcy i Tyr, i lud murzyński, ci tamo byli.
5. Aza Syjon rzecze: Człowiek a człowiek urodził się w niej, a sam założył ją Najwyszszy?
6. Bog prawil w piśmiech ludzkich i pirzwieszych, tych, jiz byli w niej.
7. Jako wiesielących wszech przebytek jest w tobie.

<Psalm 87>

Domine Deus salutis. Ten psalm powiada, iż Krystus za nas posłany umrzeć ranym zmartwychwstaniem jest oświecon. D<awidow>.

1. Gospodnie Boże zbawienia mego, we dniu wołał jeśm i w nocy przed tobą.
2. Wnidź przed cię modlitwa moja, nakłoń ucho twe na prośbę moją.
3. Bo napełniona jest złościami dusza moja a żywot moj piekłu się przybliżył.
4. Mniman jeśm z stąpającymi w jezioro, uczynileśm się jako człowiek przez pomocy, miedzy martwymi wolen,

5. jako ranieni śpiąc w grobiech, jichże nie pomnisz więcej, a oni z ręki twej odpędzeni są.

6. Położyli mnie w jeziorze niższym, we ńmach i w ciemności śmierci.

7. Nade mną stwardził się gniew twój i wszystkie wody twe wwiódł jeś na mię.

8. Daleko uczynił jeś znane moje ode mnie, położyli mnie w żądzenie sobie.

9. Zdradzon jeśm a nie wychodziłem, oczy moje schorzały przed stradzą.

10. Wołał jeśm k tobie, Boże, wszystek dzień, rozszerzyłem k tobie ręce moje.

11. Aza martwym czynić będziesz dziwy? Albo lekarze wkrzeszą i chwalić cie będą?

12. Aza kto prawić będzie w grobie miłosierdzie twe a prawdę twoję w [ziemi] *zgubieniu*?

13. Aza poznany będą we ńmach dziwy twoje a sprawiedność twa w ziemi *zapomnienia*?

14. I ja k tobie, Boże, wołał jeśm, i rano modlitwa moja uprzedzi cie.

15. Czemu, Boże, odganasz modlitwę moję, odwracasz oblicze twoje ode mnie?

16. Ubogi jeśm ja i w robotach od młodości moje, powyszszon ale, uśmierzon jeśm i zamaçon.

17. Na mię szli gniewowie twoi i strachy twoje zamaçily mie.

18. Ogardnęły mie jako woda wszego dnia, ogardnęły mie pospołu.

19. Oddalił jeś ode mnie przyjaciela i bliższego, i znane moje od nędze.

<Psalm 88>

Misericordias. Ten psalm powiada, iż Krystus jest ucieszyciel na patryjarchy, proroki i apostołski zbor. Psalm Dawid.

1. Miłosierdzia boża na wieki piał być.

2. W pokolenie i w pokolenie wzjawię prawdę twoję w uściech moich.

3. Bo jeś rzekł: <Na wieki> miłosierdzie wspaniono będzie w niebiesiech, nagotowana będzie prawda twoja w nich.

4. Ułożył jeśm obrząd wybranym moim, przysięgł jeśm Dawidowi słudze memu: *Aż na wieki nagotuję siemię twoje*

5. i usiedlę w pokolenie i w pokolenie stolec twój.

6. Poznają niebiosa dziwy twoje, Boże, i też prawdę twoję w cerekwi świętych.

7. Bo kto w obłocach zrowna się Bogu, rowiennik będzie Bogu w synoch bożych?

8. Bog, jegoż sławią w radzie świętych, wieliki i groźny nade wszemi, jż w okolicy jego są.

9. Gospodnie Boże mocy, kto rowiennik tobie? Mocny jeś, Boże, a prawda twoja w okrędze twym.

10. Ty *paniasz mocy morza, ale dźwiganie lelejenia jego ty uciszasz.

11. Ty jeś pokorzył jako rannego pysznego, w ramieniu mocy twej rozproszyłeś nieprzyjaciele twoje.

12. Twoja są niebiosy i twoja jest ziemia, okrąg ziemie i pełność jego tyś założył, wiatr połnocny i morze tyś stworzył.

13. Tabor i Hermon w imię twoje wiesielić się będą, twoje ramię z mocą.

14. Stwirdzi się ręka twoja i powyszszone bądź prawica twoja; sprawiedność i sąd nagotowanie stolca twego,

15. miłosierdzie i prawda przejdzieta przed licem twoim.
Błogosławiony lud, jenże umie śpiewanie.

16. Boże, we światłości oblicza twego chodzić będą i w imię tve będą się wiesielić wszytek dzień, i <w> sprawiedności twojej powyszszeni będą.

17. Bo sława mocy jich ty jeś i w lubości twojej powyszszone będzie rog <nasz>,

18. bo boże jest wzniesienie nasze i świętego Israhel, krola naszego.

19. Tegdy mołwił jeś w widzeniu świętym twym i rzekł jeś: Położyłem pomoc w mocnym i powyszzyłem wybrańca z ludu mego.

20. Nalazłem Dawida sługę mego, olejem świętym moim pomazał jeśm ji.

21. Bo ręka moja pomoże jemu a ramię moje poćwirdzi ji.

22. Nic prześpieje nieprzyjaciel w nim a syn złości nie przyłoży zawadzić jemu.

23. I usiekę przed obliczym jego nieprzyjaciele jego a nienawidzące ji w uciekanie obrocę.

24. A prawda moja i miłosierdzie moje s nim, a w imię moje powyszszone będzie rog jego.

25. I położę w morzu rękę jego a w rzekach prawicę jego.

26. On wezwał mnie: Ociec moj jeś ty, Bog moj i przyjemca zbawienia mego,

27. a ja pirzwieńca postawię ji, wysokiego nad krolmi ziemie.

28. Na wieki zachowam jemu miłosierdzie moje a obrząd moj wierny jemu.

29. I położę na wieki wiekom siemię jego a stolec jego jako dni nieba.

30. Ale ostanąli synowie jego zakonu mego a w sędziech moich nie będą chodzić,

31. acz sprawiedność moję pobieczczynią a kaźni mojej nie strzec będą,

32. nawiedzę w mietle złość jich i w ranach grzechy jich.

33. Ale miłosierdzia mego nie rozsypię od niego ani zaszkożę w prawdzie mojej,

34. ani pobieżczyńię obrzędu mego a co pochodzą z warg mych, nie uczynię wzruszono.
35. Jednąc przysiągłem w świętym moim: [Nie] <acz> sełę Dawidem, siemię jego na wieki zostaje
36. a stolec jego jako słońce przede mną i jako miesiąc swirzchowany na wieki a świadek na niebie wierny.
37. Ale ty odpędziłeś i zgardziłeś, oddaliłeś pomazańca twego.
38. Odwrociłeś obrząd sługi twego, pobeżczyliłeś na ziemi świętość jego.
39. Skaziłeś wszystkie płoty jego, położyłeś ćwierdzą jego strach.
40. Targali ji wszyscy chodząc drogą, uczynił sie przekorę sąsiadom swym.
41. Powyszzyłeś prawicę ściskających ji, uwiesieliłeś wszystkie nieprzyjaciele jego.
42. Odwrociłeś pomoc miecza jego i nie wspomogłeś jemu w boju.
43. Skaziłeś ji od oczyszczenia i stolec jego na ziemię stargł jeś.
44. Umniejszyłeś dni czasu jego, oblał jeś ji sromotą.
45. I dokąd, Boże, odwracasz sie do końca? Zaży sie jako ogień gniew twój?
46. Wspomień, co jest moje bycie; azażes darmo ustawił wszystkie syny ludzkie?
47. Który jest człowiek, jen żyw jest, a nie użrzy śmierci, wytargn<ie> duszę swą z ręki piekła?
48. Gdzie są miłosierdzia twoja <stara>, Boże, jakoś przysiągł Dawidowi w prawdzie twojej?
49. Pomni, Boże, przekorę sług twych, jaż trzymał jeśm w łonie mym, wiele poganow,
50. co rozgarzali cie, Boże, nieprzyjaciele twoji, co rozgarzali przemienienie pomazańca twego.
51. Błogosławiony Bog na wieki. Stań sie! stań sie!

<Psalm 89>

Domine, refugium. Ten psalm powiada, iż Krystus utoka ludzka uczyniony miłosierdzim nas ranym pozdrowił. Modlitwa grzesznego w strachu będącego w pokorności.

1. Boże, utoka uczynił jeś sie nam od pokolenia w pokolenie.
2. Drzewiej niż są gory uczyniony albo stworzona ziemia i świat, od wieka <i aż do wieka> ty jeś Bog.
3. Nie odwracaj człowieka we śmiarę, a rzekł jeś: Obroćcie sie, synowie ludzcy!
4. Bo tysiąc lat przed twyma oczyma jako dzień wczorajszy, jen pomiął,

5. a stroża w nocy, jichże nizacz imają, jich lata będą.
6. Rano jako ziele <minie, rano> zakwicie i mini<e>, wieczor spadnie, zwiędnie i ze<s>chnie.
7. Bo pomdleli jesmy w gniewie twoim i w rosierdziu twoim zamąceni jesmy.
8. Położyłeś złości nasze przed sobą, świat nasz w oświeceniu oblicza twego.
9. Bo wszystkie dni nasze zaginęły a w gniewie twoim zaginęliśmy.
10. Lata nasza jako pajak pomyślony będą, dniowie lat naszych w nich siedmdziesiąt lat,
11. ale acz w mocnych, ośmdziesiąt lat, a dalej jich trud i boleść,
12. bo nadjidzie śmiara i pokaźnieni będziemy.
13. Kto znaje moc gniewa twego a przed strachem twoim gniew twój rozmierzyć?
14. Prawicę twoję tako jawną uczyni a nauczone sierca w mądrości.
15. Obroci sie, Boże, i dokąd? A usłyszczą bądź nad sługami twymi.
16. Napełnieni jesmy rano miłosierdzia <twego> i wiesielilismy sie, i kochaliśmy sie we wszech dniach naszych.
17. Radowalismy sie w dniach, w jeżeś nas uśmierzał, w lata, w jaż widzielismy złości.
18. Weźrzy na sługi twoje i na działa twa i spraw syny jich!
19. I bądź światłość Gospodna Boga naszego nad nami a działa ręku naszych spraw na nas, a działa ręku naszu spraw.

<Psalm 90>

Qui habitat. Ten psalm powiada, iż Krystus głowę lwową i smokową sam wrociw sie wicieżca z piekła podeptał jest. Pienie Dawida.

1. Jenże przebywa w pomocy Nawyszszego, w zaszczycceniu Boga nieba przebędzie.
2. Rzeczce Bogu: Przyjemca moj jeś ty i utoka moja, Bog moj, pwać będę weń.
3. Bo on zbawił mie z sidła łowcow i od słowa przykrego.
4. Plecoma swyma zasłoni cie i pod piory jego pwać będziesz.
5. Szczytem ogardnie cie prawda jego, nie będziesz siebać od strachu nocnego,
6. od strzały latające we dnie, od orędzia chodzącego we ćmach, od naboja i dyjabła połudnego.
7. Padną od boka twego tysiąc, a dziesięć tysięcy *na prawicy twojej, ale k tobie nie przybliży sie.
8. A wždyż oczyma twyma uznamięnasz i odpłatę grzesznych uźrżysz.
9. Bo ty jeś, Boże, nadzieja moja, *wysoko położył jeś utok twój.
10. Nie przystąpi k tobie złe a bicz nie przybliży sie stanowi twemu.

11. Bo aniołom swym przykazał o tobie, aby cie strzegli we wszech drogach twoich.
12. W ręku będą nosić cie, aby nie uraził o kamień nogę twoją.
13. Na żmiju i bazyliuszku będziesz chodzić i podepciesz lwa i smoka.
14. Bo w mię pwał, wywołę ji, zaszczycę ji, bo poznał imię moje.
15. Wołał ku mnie, a ja wysłucham ji, s nim jeśm w zamęcie, wyjmę ji i sławić będę ji.
16. Długości dni napelnię ji i pokażę jemu zbawienie moje.

<Psalm 91>

Bonum.

1. Dobrze jest chwalić Boga i śpiewać imieniu twemu, *Wysoki,
2. na powiedanie rano miłosierdzie twoje a prawdę twoją przez noc
3. w dziesiąci strun żołtarzu, z pienim, w gęśloch.
4. Bo kochał jeś mie, Boże, w dziele twoim a w dzielech ręku twoju będę sie wiesielić.
5. Jako wielika są sie uczyniła działa twoja, Boże! Barzo głębokie uczyniły sie myśli twoje.
6. Mąż głupi nie pozna i szalony nie urozumie <tego>.
7. Gdy wznidą grzesznicy jako siano i pokażą sie wszyscy, již stroją złość,
8. aby zginęli na wieki wiekom, ale ty najwyszszy na wieki, Boże.
9. Bo owa nieprzyjaciele twoji, Boże, bo owa nieprzyjaciele twoji zginą i rozproszeni będą <wszystcy>, již stroją złość.
10. I powyszszon będzie jako *jednorożec rog moj a starość moja w miłosierdziu opłwitym.
11. I nieźrzało oko moje nieprzyjacioł moich, i na wstające na mię obrządżające źle *usłysz ucho moje.
12. Prawy jako palma kwiśc będzie i jako cedr libański rozplodzi sie.
13. Szczepieni w domu bożym w trzemiech domu Boga naszego kwiśc będą.
14. Jeszcze rozplodzą sie w starości opłwitej a dobrze cirzpiący będą, aby zjawili,
15. bo prawy Gospodzin Bog nasz a nie złości w niem.

<Psalm 92>

Dominus regnavit. Ten psalm powiada, iż Krystus przemogw śmierć w krasę wstania z martwych oblekł sie, w chwałę pienia Dawid.

1. Bog krolował, w krasę oblekł sie, oblekł sie Bog w moc i przepasał sie,
2. bowiem stwirdził okrąg ziemie, jenże nie poruszy sie.

3. Nagotowan jest stolec twoj odtąd, od wieka ty jeś.
4. Podźwiły są rzeki, Boże, podźwiły rzeki głos swój.
5. Podźwiły są rzeki lić swoją, od głosów wod wiela
6. dziwna powyszczenia morza, dziwny w wysokościach Bog.
7. Obrzędowie twoji prawi są się uczynili barzo; domu twemu słusza świętość, Boże, w długość dniow.

<Psalm 93>

Deus ultionum. Krystus ciele rozgodziw skony i człowieku naukę dał, przez jaż by ji poznał i siebie nauczył. Psalm.

1. Bog pomst Gospodzin, Bog pomst wolnie czynił.
2. Powyszczy się, jż sądzisz ziemię, wroć odpłatę pysznym!
3. Dokąd grzeszni, Boże, dokąd grzeszni wielbić się będą,
4. wysłowią i mołwić będą złość, mołwić będą wszyscy, jż czynią krzywdę?
5. Lud twoj, Boże, pokorzyli i dziedzinę twą gabali.
6. Wdowę i przychodnia zabili i siroty pobili.
7. I rzekli: Nie użrzy Bog ani urozumie Bog Jakobow.
8. Rozumiejcie, głupi w ludu, a szaleni, niekiedy baczycie!
9. Jenże szczepił ucho, nie słyszy? Albo jen ulepił oko, nie znamiona?
10. Jen kaźni pogany, nie będzie karać, jen uczy człowieka naukę?
11. Bog wie myśli ludzkie, iż prozne są.
12. Błogosławiony człowiek, jegoż ty nauczasz, Boże, i z twego zakona nauczysz ji,
13. by ukoił jemu ode dniow złych, ażby ukopał grzesznemu doł.
14. Bo nie odpędzi Bog luda swego a dziedziny swej nie ostanie,
15. aliż prawda obroci się w sąd a jż podle jej są, wszyscy, jż prawego są serca.
16. Kto mi wstanie przeciwu zgłobiącym? Albo kto stanie se mną przeciwu czyniącym złość?
17. Bo by Bog nie pomogł mnie, przez mała przebywałaby w piekle dusza moja.
18. Acz jeśm rzekł: Poruszyła się noga moja, miłosierdzie tve, Boże, pomogło mnie.
19. Podług mnostwa boleści moich w sercu moim uciechy twoje ucieszyły duszę moję.
20. Aza lpi przy tobie stolec złości, jenże czynisz trud w kaźni?
21. Łuczają w duszę prawego a krew *prawego zdadzą.
22. I uczynił mi się Bog w utok a Bog moj w pomoc nadzieje mojej.
23. I wroci jim złość jich i we złości jich rozproszy je, rozproszy ony Gospodzin Bog nasz.

<Psalm 94>

Venite, exsultemus. Ten psalm powiada, iże Krystus pastyrz dobry owce swoje w wiekuje odpoczywanie wwdzi i rozkoszą bostwa i człowiectwa żywi.

1. *Pojdziem, wiesielmy sie Gospodnu, śpiewajmy Bogu, zbawicielu naszemu.
2. <U>śpieszmy lice jego w chwale i w psalmiech pojmy jemu.
3. Bo Bog wieliki Gospodzin i krol wieliki nade wszemi bogi.
4. Bo w ręce jego są wszyscy kraje ziemie i wysokości gor jego są.
5. Bo jego jest morze a on uczynił je i suchą ręce jego uczyniły.
6. *Pojdźmy, pokłońmy sie i padńmy, i płaczmy przed Bogiem, jenże uczynił nas, bo on <Gospodzin> Bog jest nasz,
7. a my lud pastwy jego i owce ręku jego. Dzisia acz głos jego usłyszycie, nie zaćwirdzajcie sierz waszych,
8. jako w rozgarzenie podług dnia kuszenia na puszczy,
9. gdzież kusili mie ojcowie waszy, skusili i widzieli działa moja.
10. Czterdzieści lat rozgniewan jeśm był pokoleniu onemu i rzekł jeśm: Zawždy <ci> bładzą sierzcem
11. a ci nie poznali drog mych; jakoż jeśm przysiągł w gniewie moim, nie wnidą w pokoj moj.

<Psalm 95>

Cantate Domino. Ten psalm powiada, iże Krystus od dawna w narodoch krolując, opięć jest czakający przyścim. Dawid, kiedy dom stawil po jętstwie.

1. Pojcie Gospodnu pienie nowe, pojcie Gospodnu, wszystka ziemia!
2. Pojcie Gospodnu i błogosławcie imieniu jego, zjawcie ode dnia w dzień zbawienie jego!
3. Powiadajcie miedzy pogany sławę jego, we wszech ludzioch dziwy jego,
4. bo wieliki Bog i chwalny barzo, groźny jest nade wszemi bogi.
5. Bo wszyscy bogowie poganow dyjabli, ale Bog niebo uczynił.
6. Chwała i krasa przed nim, świętość i wielmożność w świętości jego.
7. Przynieście Gospodnu, ziemie poganow, przynieście Bogu sławę i cześć, przynieście Bogu sławę imieniu jego!
8. Weźmicie poczty i wnidźcie w trzemy jego, pokłońcie sie Gospodnu w trzemie świętym jego!
9. Poruszy sie przed obliczym jego wszystka ziemia; powiadajcie w poganoch, iże Bog krolował,
10. bo oprawił jest świat <ziemie>, jenże sie nie poruszy, sędzić będzie ludzi w rowności.

11. Wieselcie się niebiosy i raduj się ziemia, porusz się morze i pełność jego, radować się będą pola i wszystko, jeź w nich jest.
12. Tegdy wiesielić się będą wszystkie drwa lasów od oblicza bożego, bo przyszedł, <bo przyszedł> sędzić ziemię.
13. Sędzić będzie okrąg ziemi w prawocie a ludzi w prawdzie swojej.

<Psalm 96>

Dominus regnavit, ex<sultet>. Ten psalm powiada, iż Krystus niebieskimi głosami wzwinstowany, w ciele jest od ludzi rozgniewan. Psalm Dawid<ow>, kiedy ziemia jego wrocona.

1. Bog krolował; wiesel się ziemia, radujcie się ostro<wo>wie mnodzy.
2. Obłok i chmura obokoło jego, sprawiedlnosc i sad oprawa stolca jego.
3. Ogień przed nim pojdzie i zazze w okolicy nieprzyjaciele jego.
4. Świeciły błyskawice jego okręgu ziemi, użrzała i poruszyła się ziemia.
5. Gory jako wosk płynęły od oblicza bożego, <od oblicza bożego> *wszej *ziemie.
6. Zjawiły niebiosy prawotę jego i widzieli wszyscy ludzie sławę jego.
7. Osromoceni bądźcie wszystc<y>, jż się kłaniają ryciu i jż przechwalają się w obrazoch swych.
8. Kłaniajcie się jemu, wszyscy anjeli jego! Słyszala i wieselila się Syjon,
9. i wieselily się cory Jude prze sądy twoje, Boże,
10. bo ty Bog najwyższy nade wsza ziemią, barzo powyszszon jeś nade wszystkie bogi.
11. Jż miłujecie Boga, nienawidzcie złego! Strzeże Bog świętych swoich dusz, z ręki grzesznego wyzwoli je.
12. Światłość wszdła jest prawemu i prostym serca wiesiele.
13. Wieselcie się, prawi, w Bodze i spowiadajcie się pamięci świętości jego!

<Psalm 97>

Cantate Do<mino>, quia mirabilia. Ten psalm powiada, iż Krystus wzjawion jest światu przez narodzenie z Panny Maryje od Boga. Sobotne psalmy to.

1. Piejcie Gospodnu pieńie nowe, bo dziwy uczynił.
2. Zbawił sobie prawicę swoją i ramię swoje święte.
3. Jawne uczynił Bog zbawienie swoje, przed pogany zjawił prawotę swoją.
4. Wspomienął jest miłosierdzie swoje i prawdę swoją domowi Israhel.

5. Widzieli wszyscy kraje ziemie zbawienie Boga naszego.
6. Pojcie Gospodnu, wszystka ziemia, pojmie, wiesielcie sie i śpiewajcie!
7. Gędźcie Gospodnu w gęśli, <w gęśli> i głosem psalmowym, w trąbach giących i głosem trąby rogowe!
8. Śpiewajcie przed krolem Bogiem! Porusz sie morze i pełność jego, okrag ziem i jż przebywają w nim.
9. Rzeki plesać będą rękama, pospołu gory radować sie będą od oblicza bożego, bo przyszedł sędzić ziemie.
10. Sędzić będzie okrag ziem w prawocie a lud w rowności.

<Psalm 98>

Dominus regnavit, irascantur. Ten psalm powiada, iż Krystus na niską Syjon wzięty najwyszszy nade wszemi ludźmi przebywca jest i święte swe oglądając rządzi. D<awidow>.

1. Bog krolował, gniewajcie sie <ludzie>; jen siedzisz na cherubin, porusz sie ziemia.
2. Bog w Syjon wielki i wysoki nade wszemi ludźmi.
3. Spowiadajcie sie imieniu twemu wiekiemu, bo groźne i wielkie jest, a cześć krolowa miłuje sąd.
4. Ty jeś uczynił rozprawienia, sąd i prawotę w Jakob ty jeś uczynił.
5. Powyszszajcie Gospodna Boga naszego i kłaniajcie sie podnożkowi nog jego, bo święty jest.
6. Mojżesz i Aaron w kapłaniech jego a Samuel miedzy jimi, jż wzywają imię jego.
7. Wzywali Gospodna, a on wysłuchał je a w słupie ognia mołwiał k nim.
8. Strzegli obrzęda jego i kaźń <jego>, jaź dał jim.
9. Gospodnie Boże nasz, ty wysłuchawałeś je, Boże, ty lutościwy jeś był jim a mszcząc wszystkie nalazy ich.
10. Powyszszajcie Gospodna Boga naszego i kłaniajcie sie na gorze świętej jego, bo święty Gospodzin Bog nasz.

<Psalm 99>

Iubilate. Tu powiada, iż Krystus stworzył nas i mamy jemu radować sie i służyć, i śpiewać psalm we spowiedzi chwały i grzechow. D<awidow>.

1. Pojcie Bogu, wszystka ziemia, służcie Bogu w wesielu!
2. Wnidźcie przedeń w radości!
3. Wiedzcie, iż Gospodzin tenci jest Bogiem, onci uczynił nas, a nie my nas,

4. lud jego i owce pastwy jego. Wnidźcie we wrota jego w chwale, trzemy jego w chwale pochwalcie ji.

5. Chwalcie imię jego, bo słodki jest Bog, na wieki miłosierdzie jego i aliz w pokolenie i w pokolenie prawda jego.

<Psalm 100>

Misericordiam et iudicium. Ten psalm powiada, iż Krystus sąd <strojących złość> rano pomstą niemiłosciwie rozproszy.

1. Miłosierdzie i sąd piał ci będę, Boże.

2. Piał będę i rozumieć na drodze niepokalanej, gdy przydziesz ku mnie.

3. Pochadzałem w niewiństwie serca mego pośród domu mego.

4. Nie pokładałem przed oczyma myma rzeczy krzywej, czyniące przestapania nienaźrzałem.

5. Nie przylnęło mi serce złe, odchylającego ode mnie złego nie znałem.

6. Uwłaczają<ce>go tajemno bliźniemu swemu, tego prześladował jeśćm.

7. Pyszego oka a niesytego serca, z tym jeśćm nie jadł.

8. Oczy moje ku wiernym ziemie, aby siedzieli se mną; chodzący po drodze niepokalanej, ten mi służył.

9. Nie <będzie> bydlil pośród domu mego, jen czyni pych.

10. Jen mołwi złości, nie rozprawiał przed oczyma moima.

11. W jutrznię zabijałem wszystkie grzeszne ziemie, abych rozproszył z miasta bożego wszystkie strojące złość.

<Psalm 101>

Domine, exaudi. Ten psalm powiada, iż Krystusowo imię i sławę wszyscy ludzie ćcia i boją sie jego. Głos boży w męce, a osobno wszech świętych w pokuszeniu i wzywaniu zbornem mołwi Dawid.

1. Boże, usłysz modlitwę moję i wołanie moje k tobie *przydzie.

2. Nie odwracaj oblicza twego ode mnie; w ktorykoli dzień maçon będę, nakłoń ku mnie ucho twoje.

3. W ktorykoli dzień wzowę cie, rychło usłysz mie.

4. Bo zaginęły jako dym dni moje a kości moje jako skwirczek seschły sie.

5. Uderzon jeśćm jako siano i seschło sie sierce moje, bo jeśćm zapomniał jeść chleba mego.

6. Od głosa stękania mego przylnęła są *usta moja ku mięsu memu.

7. Podobien uczynion jeśćm pelikanu puszczej, uczynion jeśćm jako lelek w domku.

8. Czuł jeść i uczynioneść jako wrobl szczegielny w pokryciu.
9. Wszystek dzień przegarzali me nieprzyjaciele moji a jż me chwalili, przeciw mnie przysięgali.
10. Bo popioł jako chleb jadł jeść a picie moje z płaczem mieszałem
11. od oblicza gniewa rozgniewania twego, bo wznaszając przytrąciłeś me.
12. Dniowie moji jako cień odchylili sie a ja jako siano zwiadł jeść.
13. Ale ty, Boże, na wieki przebywasz a pamiętne twoje od pokolenia w pokolenie.
14. Ty wstanąc smiłujesz sie nad Syjon, bo czas smiłowania jego, bo przyszedł czas.
15. Bo lubo było sługam twoim kamienie jego i nad ziemią jego *smiłujesz sie.
16. I bać sie będą pogani imienia twego, Boże, i wszyscy krolowie <ziemie> sławy two[jo]jej.
17. Bo usiedlił Gospozin Syjon i widzian będzie w sławie swojej.
18. Weźrzał na modlitwę pokornych i nie wzgardził modlitwą jich.
19. Napisana bądźcie ta w pokoleniu drugim, a lud, jen stworzon <będzie>, chwalić będzie Boga.
20. Bo weźrzał z wysokości świętej swojej, Bog z nieba na ziemię weźrzał,
21. by usłyszał wzdychanie spiętych, by rozwiązał syny zagubionych,
22. aby zjawili w Syjon imię boże a chwałę jego w Jeruzalem,
23. we wchodzenie luda w jedno, a krolowie by służyli Gospodnu.
24. Odpowiedział jemu na drodze mocy swe: Małość dniow <mych> zjaw mnie!
25. Nie odzywaj me pośród dniow mych, w pokolenie i w pokolenie lata twoja.
26. Na począce ty jeś, Boże, ziemię założył a działa ręku twoju są niebiosa.
27. Ony zginą, ale ty przebędziesz a *wszyscy jako odzienie zstar<z>eją sie
28. i jako odzienie przemienisz je i przemienią sie, ale ty tenże isty jeś a lata twoja nie ziemniejszą sie.
29. Synowie sług twoich przebywać będą a siemię jich na wieki sprawiono będzie.

<Psalm 102>

Benedic I. Ten psalm powiada, iż Krystus chwalącym się krolewstwem a państwem niebieskim nad wszystkim daje.

1. Błogosław, dusza moja, Boga i wszystko, iż we mnie jest, imieniu świętemu jego!
2. Błogosław, dusza moja, Bogu i nie zapominaj wszech odpłat jego,
3. iż miłość czyni w szem złością twoją, iż uzdrawia wszystkie niemocy twoje,
4. iż odkupuje ze zginienia żywot twój, iż koronuje cię w miłości i miłosierdziach,
5. iż napełnia w dobrym żądzą twoją; odnowi się jako orłowa młodość twoja.
6. Czyniąc miłosierdzia Bog i sąd w szem krzywdy cierpiącym,
7. znany uczynił drogi swoje Mojżeszowi, synom Izrael wole swoje.
8. Miłosiwy i miłosierny Bog, długo czekający i wielko miłosierny.
9. Nie na wieki gniewać się będzie ani na wieki grozić się będzie.
10. Nie podług grzechów naszych czynił nam ani podług złości naszych odpłacił nam.
11. Bo podług wysokości nieba od ziemi ścwił miłosierdzie swoje nad bojącymi się.
12. Iż jest wschód od zapada, daleko uczynił od nas złości nasze.
13. Jako odpuszcza ociec synom, odpuścił Bog bojącym się jego, bo on zna ulepienie nasze,
14. spominał, iż proch jesteśmy. Człowiek, jako siano dni jego, jako kwiat polny, tak zakwiecie.
15. Bo duch przedzie w niem i nie zstoję się, i nie poznaje <więcej> miasta swego.
16. Ale miłosierdzie boże od wieka aż do wieka nad bojącymi się jego,
17. <a prawda jego na syny synów, ty, iż strzegą obrząd jego,>
18. i pomni karni jego na czynienie ich.
19. Bog na niebie uczynił stolec swój a krolewstwo jego w szem[i] będzie *panować.
20. Błogosławcie Bogu, wszyscy anieli jego mocni siłą, czyniący słowo <jego> na usłyszenie głosu słów jego!
21. Błogosławcie Bogu, wszystkie siły jego, służy jego, iż czynicie wolę jego!
22. Błogosławcie Bogu, wszystkie działa jego we wszelkim mieście państwa jego! Błogosław, dusza moja, Boga!

Benedic II. Głos zborny chwalcący Boga w działach jego o głębokich tajemnic baczeniu. Dawid.

1. Błogosław, dusza moja, Bogu! Gospodnie Boże moj, powielbion jeś silno.
2. Chwałą i krasą oblekł jeś sie, ogardnion światłością jako odzienim,
3. rozciągając niebo jako skórę, jenże pokrywasz wodami wirchy jego,
4. jenże kładziesz obłok wstąpienie twoje, jenże chodzisz na skrzydlech wiatrow,
5. jenże czynisz anjoły twoje duchy a sługi twoje ogniem zażegającym,
6. jenżeś założył ziemię na ustawictwie jej; nie nakłoni sie na wieki wiekom.
7. Głębokość jako odzienie odziew jego, na gorach staną wody.
8. Od porokowania twego ucieką, od głosa groma twego będą strzepać.
9. Wstępują gory i zstępują pola na mieśce, jeżeś założył jim.
10. Kraj położył jeś jim, jegoż nie przestąpią ani sie obrocą pokryć ziemię,
11. jenże wypuszczasz studnie w padolech; między pośrodkiem gor pojdą wody.
12. Pić będzie wszystek zwierz pola, czakać będą łosiowie w pragności swoje.
13. Nad nimi ptacy nieba bydlic będą, z pośrod opok dadzą głosy.
14. Zmaczający gory z wysokości jich, z owoca dział twoich nasycona będzie ziemia,
15. dając siano wardegam a ziele służbie ludzkie,
16. by wywiodł chleb z ziemię, a wino uwiesieli sierce człowiecze,
17. by uwiesielił lice w oleju, a chleb sierce człowiecze stwirdzi.
18. Nasycona będą drwa polna a cedrowie libańszczy, jeż sadził; tamo wroble gnieździć będą.
19. Herodyjaszow dom wodz jich, gory wysokie jeleniom, opoka utoka jeżom.
20. Uczynił miesiąc w czasie, słońce poznało zachod swój.
21. Położyłeś ćmy, i uczyniła sie noc, w niej chodzić będą wszelika zwierzęta lasa,
22. szczenięta lwow rzwiąc, by chwatały a szukały od Boga karmi sobie.
23. Wezszło słońce, a zgromadziły sie, a w barłodzech swoich pomieszczą sie.
24. Wynidzie człowiek na działo swe i na skutę swoją aż do wieczora.
25. Kako wielbiona są działa twoja, Boże! Wszystko w mądrości jeś uczynił, napełniona jest ziemia osiedzeniem twoim.
26. To morze wielkie i szerokie rękama, tamo <łażący> zwierz, jemuż nie jest czysła,
27. zwierz mały z wielikim, tamo łodzie przejdą,

28. smok ten, jegożeś stworzył na obłudzenie jemu, wszyscy od ciebie czakają, by dał jim karmią w czas.

29. Dawanim twym onym zbierać będą, w otworzeniu ręku twoju wszystko napelniono będzie dobroty.

30. Ale w odwroceniu oblicza twego zamęceni będą, otejmiesz duch jich, i zginą a we proch swój obroczą się.

31. *Wypuść duch twój, i stworzony będą, i odnowisz oblicze ziemi.

32. Bądź sława boża na wieki; wiesielić się będzie Gospodzin w dzielech swoich,

33. jenz źrzy na ziemię i każe jej drzeć, jenze dotyka gor i kurzą się.

34. Piać będę Bogu w żywocie mym, śpiewać będę Bogu memu, pojadze jeśm.

35. Wiesiołe bądź jemu mołwienie moje, ale ja kochać się będę w Bodze.

36. Zgińcie grzeszni z ziemi i złośni, tako iżby jich nie było. Błogosław, dusza moja, Bogu!

<Psalm 104>

Confitemini. Alleluia. Głos apostolski pogany ku obrzędu i ku miłosierdziu, i ku chwale bożej wzywający, dziwy, jeż się stały w Żydoch wspominający. Dawid.

1. Chwalcie Gospodna i wzywajcie imię jego, powiadajcie między pogany działa jego!

2. Pojcie jemu i gędźcie jemu, powiadajcie wszystkie dziwy jego!

3. Chwaleni bądźcie w imieniu świętym jego, wiesiel się serce szukające Boga.

4. Szukajcie Gospodna i stwirdzicie się, szukajcie oblicza jego weźdy!

5. Pomnicie dziwy jego, jeż czynił, cuda jego i sądy ust jego!

6. Siemię Abrahamowo sładzy jego, synowie Jakobowi wybrani jego.

7. On Gospodzin Bog nasz, we wszej ziemi sądy jego.

8. Pomniał na wieki obrząd swój, słowo, jeż kazał w tysiąc pokolenia,

9. jeż obrocił ku Abramowi i przysięgi swoje ku [Jakobowi]

<Isaakowi>,

10. i ustawił ono Jakobowi w kaźń a Israhel w obrząd wiekui

11. rzekąc: Tobie dam ziemię Kanaan wirzbcę dziedziny waszej.

12. Gdy byli czysła krotkiego, malutcy i bydlący je,

13. i przeszli z luda w lud i z krolewstwa w lud drugi,

14. nie zostawił człowieka zawadzić jim i karał za nie krole.

15. Nie tykajcie pomazańcow moich a w prorocech moich nie zlobcie się.

16. I przyzwał głod na ziemię, wszystkę twardość chleba starł.

17. Posłał przed nim<i> męża, w sługę przedan jest Jozef.

18. Uśmierzyli w pęcicach nogi jego, żelazo przeszło duszę jego, aliż przyszło słowo jego,
19. mółwa boża zażgła ji. Posłał krol i odpiął ji, książę ludzkie i puścił ji.
20. Postawił ji panem domu swego i księdzem wszego państwa swego,
21. by nauczył książęta <jego>jako sam siebie a stare jego mądrości uczył.
22. I wszedł <Israhel> w Egipt, a Jakob przebywca był w ziemi Kam.
23. I rozmnożył lud swój silno, i stwierdził ji nad nieprzyjacieli jego.
24. Obrocił sierce jich, aby nienaźrzeni luda jego i zdradę czynili sługam jego.
25. Posłał Mojżesza sługę swego, Aarona, jegoż wybrał ji.
26. Położył w nich słowa znamion swoich i cud swoich w ziemi Kam.
27. Posłał émy i zachmurał, i nie rozgorzył słów swych.
28. Obrocił wody jich w krew i zmorzył ryby jich.
29. Porodziła ziemia jich żaby w przebytcech krolow jich.
30. Rzekł i przyszła mucha wielika i płoszczyce we wszech krajoch jich.
31. Położył dżdże jich grad, ogień żgący w ziemi jich.
32. I pobił winnice jich i figusze jich, i starł drzewo krajow jich.
33. Rzekł i przyszła kobyłka i chrząszcz, jemuż nie było czysła,
34. i pojadł wszystko siano w ziemi jich, i pojadł wszystek owoc ziemie jich.
35. I pobił wszytkę pirzwiznę w ziemi jich, pirzwnięta wszelikiej roboty jich.
36. I wywiodł je z srebrem i złotem, i nie był w postaciach jich niemocny.
37. Wiesielił sie Egipt w pościu jich, bo przypadł był strach jich na nie.
38. Rozciągnął obłok na zaszczycenie jich a ogień, by świecił jim przez noc.
39. Prosili i przyszła ciecierza, i chleba niebieskiego nasycił je.
40. Rozdarł opokę a popłynęły wody, poszły po suszy rzeki,
41. bo pomniał słowo swoje święte, jeż imiał ku Abramowi słudze swemu,
42. i wywiodł lud swój w radości i wybrane swoje w wiesi<e>lu,
43. i dał jim krolewstwa poganow, i roboty ludzkie osiedli,
44. aby strzegli prawot jego i zakona jego zyskowali.

<Psalm 105>

Confitemini. Alleluia. Głos apostołski napominają nas ku dwojakiej spowiedzi, to jest chwały i grzechow.

1. Chwalcie Boga, bo dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.
2. Kto mołwić będzie moc<y> boże? Usłyszany uczyni wszystkie chwały jego?
3. Błogosławieni, już strzegą sąda i czynią prawotę w każdy czas.
4. Pomni nas, Boże, w dobrowolstwie luda twego, nawiedzi nas we zbawieniu twoim
5. na widzenie w dobroc<i> wybranych twoich, na uwiesiienie w radości luda twego, by chwalon z dziedziną twoją.
6. Zgrzeszyliśmy i z ojcy naszymi, po krzywdzie jesmy czynili, złości jesmy stroili.
7. Ojcowie naszy w Ejpcie nie rozumi<e>li dziwom twoim, nie byli pamiętliwi mnostwa miłosierdzia twego
8. i pobudzili wstapając w morze, Morze Czerwione.
9. I zbawił je prze imię swoje, by znaną uczynił moc swoją.
10. I ukarał Morze Czerwione, i wyszło jest, i wywiódł je w głębokości jako na puszczy.
11. I zbawił je z ręku nienaźrzających, i odkupił je z ręki nieprzyjacielowy.
12. I pokryła woda zamącające je, jeden z nich nie ostał.
13. I wierzyli słowom jego, i chwalili chwałę jego.
14. Rychło uczynili, zapomnieli dział jego, nie chowali rady jego
15. i żądali żądzej na puszczy, i kusili Boga w przewodziu.
16. I dał jim prośbę jich, i posłał nasycenie w dusze jich.
17. I rozgniewali Mojżesza w staniach, Aarona świętego gospodnowego.
18. Otworzyła sie ziemia i pożarła Datan, i pokryła zbor Abiron,
19. i zagorzał sie ogień w synagodze jich, płomień pożegł grzeszne.
20. Uczynili cielę na Oreb i kłaniali sie bałwanu,
21. i przemienili sławę swoją w podobieństwo cielęcia jedzącego siano.
22. Zapomnieli Boga, jen zbawił je, jenże uczynił wielkie rzeczy w Ejpcie, dziwy w ziemi Kam, oćwiernice w Morzu Czerwonym.
23. I rzekł, by je rozproszył, by nie Mojżesz wybrany jego stał w rozłomieniu przed nim,
24. by odwrócił gniew jego, by nie rozproszył jich, i za nic mieli ziemię żądną.
25. Nie wierzyli słowom jego i szemrali w stanoch swoich, nie usłyszeli głosa gospodnowa.
26. I wzniosł rękę swoją na nie, by popostał je na puszczy
27. i by porzucił si<e>mię jich w pogany, i rozproszył je w krolewstwa.
28. I poczęli są Beelfegor, i jedli modły martwych,
29. i rozgorzyli ji w nalezieniach swych, i rozmnożyło sie w nich spadzenie.
30. I stał Finees, i ukojił, i przestało trzęsienie.

31. I imiano jemu za prawotę z pokolenia w pokolenie aż na wieki.
32. I rozgniewali ji u wody przeciwstwa, i gaban jest Mojżesz prze nie, bo rozgorzyli [lud] <duch> jego.
33. I rozdzielił w wargach swoich. Nie rozproszyli poganow, jeź rzekł Bog jim,
34. i zmieszali sie miedzy pogany, i nawykli działom jich, i służyli bałwanom jich, i uczyniło sie jim w pogorszenie.
35. I wzdawali syny swe i cory swe dyjabłom,
36. i przelili krew niewinną, krew synow swoich i cor swoich, jeź obietowali bałwanom Kanaan.
37. I pobita jest ziemia we krwiech, i pobieczyniona w dzielech jich, i grzeszyli w naleziech swoich.
38. I rozgniewał sie rosierdziem Bog na lud swoj, i zsiadł jest dziedziny swojej,
39. i dał je w ręce poganow, i panowali jim, jiz nienażrzeni jich,
40. i męcili je nieprzyjaciele jich, i pokorzeni są pod rękama jich.
Często zbawiał je,
41. ale oni rozgarzali ji w radzie swojej i pokorzeni w złościach swoich.
42. I użrzał, gdy męceni, i usłyszał modlitwę jich,
43. i pomniał obrząd swoj, i żal mu było podług mnostwa miłosierdzia swego,
44. i dał je w miłosierdzia przed obliczym wszech, což je jęli.
45. Zbawiony uczyn nas, Gospodnie Boże nasz, i zbierzy nas z pogan,
46. bychom chwalili imię święte twoje a bychom sie radowali w sławie twojej.
47. Błogosławion Gospodzin Bog Israhel od wieka aż do wieka, i rzecze wszystkim lud: Bądź! Bądź!

<Psalm 106>

- Confitemini. Alleluia, to jest chwalcie Gospodna. Głos anjelski ku ludziom z pogaństwa sebranym Boga szukającym.
1. Chwalcie Gospodna, bo dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.
 2. Rzeczcie, jiz odkupieni są od Gospodna, jeź odkupił z ręki nieprzyjacielowej i z krolewstw sebrał je,
 3. ode wschoda słońca aż do zapada, od północy i morza.
 4. Błądzili na puszczy w *powodziu, drogi miasta przebyta nie naleźli.
 5. Łącząc i pragnąc dusza jich w nich zaginęła.
 6. I zawołali ku Bogu, gdy męceni, a z potrzebizn jich wytargł je
 7. i wwiodł je na drogę prostą, aby szli w miasto przebyta.
 8. Spowiadajcie sie Gospodnu miłosierdzia jego a dziwy jego synom ludzkim,
 9. bo nasycił duszę czczą i duszę łączną nasycił dobra.

10. Siedzące we ǳmach i w cieniu ǳmierci, skowane w ǳebraactwie i w ǳelezie,
11. bo rozgorzyli mołwy boże i radę Najwyszszeo rozdrażnili,
12. i pokorzono jest w robotach sierce jich, i rozniemogli sie, i nie był, jen by pomogł.
13. I zawołali ku Bogu, gdy maćeni, a z potrzebizn jich wyzwolił je
14. i wywiodł je ze ǳmy i z cienia ǳmierci, i przekowy jich złamał.
15. Spowiadajcie sie Bogu miłosierdzia jego a dziwy jego synom ludzkim,
16. bo starł wrota mosiądzowa i zawory ǳelazne zbił.
17. Przyjął je z drogi złości jich, prze krzywdy ciem jich pokorzeni są.
18. Wszeliką karmią ǳadała sie dusza jich i przybliżyli sie aż do wrot ǳmierci.
19. I zawołali ku Bogu, gdy maćeni, a z potrzebizn jich wywolił je,
20. posłał słowo swoje i uzdrowił je, i wytargł je z zginienia jich.
21. Spowiadajcie sie Bogu miłosierdzia jego, dziwy jego synom ludzkim,
22. i *wzdajcie modłę chwały, i zjawią ǳiała jego w radości.
23. Jiż to zstapają na morze w łodziach, czyniąc ǳiała w wodach mnogich,
24. ci widzieli ǳiała boża a dziwy <jego> w głębokości.
25. Rzekł i stał duch wełny i powyszyły sie wełny jego.
26. Wstapają aż do nieba i zstapają aż do głębokości, dusza jich we złych zniemogła.
27. Zamącili sie i poruszyli sie jako pijany, i wszytka mądrość pożarta jest jich.
28. I wołali ku Bogu, gdy zamąceni, i z potrzebizn jich wywiodł je,
29. i postawił wełnę jich w cichość, i umi<l>kły wełny jich.
30. I radowali sie, iże milczely, i wwiodł <je> w przystań ǳadzej jich.
31. Spowiadajcie sie Bogu miłosierdzia jego, dziwy jego synom ludzkim,
32. i powyszycie je<go> we zborze luda, i na stolcu starzejszych chwalcie ji.
33. Położył rzeki w puszcza a wychod wod w pragność,
34. ziemię płodzista w słoność, od złości mieszkających w niej.
35. Położył puszcza w stawy wod a ziemię przez wody w wychody wod
36. i posadził tamo łaczne, i stawili miasto przebyta,
37. i siali role[j], i sadzili winnice, i czynili owoc narodzenia.
38. Błogosławił jim i rozmnożyli sie barzo, i wardegi jich nie umniejszył.
39. I mało sie jich uczyniło, i maćeni są od zamęta złych i boleści.
40. Wyliła sie swada na książęta i błęǳić je puścił w przeddrodze, a nie na drodze.

41. I pomogł jako ubogiemu z nędzy, i położył jako owce czeladzi.
42. Uźrzą prawi i wiesielić się będą a wszelka złość zatka usta swa.
43. Który mądry a strzec będzie tego i urozumie miłosierdzia boża?

<Psalm 107>

Paratum cor. Cerkiew ku Krystowi, a onej Krystus prorokuje napominają nas, abychom Krysta Boga i człowieka wierzyli.

1. Gotowe serce moje, Boże, gotowe serce moje, chwalić i pisać będę w sławie mojej.
2. Wstań, żołtarzu i gęśli, wstanę na świtaniu.
3. Chwalić cie będę w ludziach, Boże, i pisać będę tobie w postaciach,
4. bo wielkie jest na niebiech miłosierdzie twoje i aliz do obłokow prawda twoja.
5. Powyszsy się na *niebie, Boże, i nade wszą *ziemią sława twoja, aby zbawieni mili twoi.
6. Zbawioną uczyni prawicę twoją a usłysz mnie. Bog mołwił jest w świętym swoim:
7. Wiesielić się będę i rozdzielię Sycymę, i nizinę stanow rozmierzę.
8. Moj jest Galaad i moj jest Manasses, i Efraim przyjęcie głowy mojej.
9. Juda krol moj, Moab łatka nadziei mojej.
10. W Idumeją wciągnę obow moję, mnie cudzoziemcy przyjaciele szczylni sie.
11. Kto mie przewiedzie w miasto grodzone? Kto mie przewiedzie aż do Idumeej?
12. Wszako ty, Boże, jenżeś odpędził nas? I nie wynidziesz, Boże, w mocach naszych?
13. Daj nam pomoc z zamęta, bo prozne zbawienie człowiecze.
14. W Bodze uczynimy siłę a on w nic dowiedzie nieprzyjaciele nasze.

<Psalm 108>

Deus laudem. Głos Jezukrystow o Judaszu i o wszech nieprzyjacieloch z żydowskiego plemienia <...> i Judaszowy złości warować sie, a Jezukrystowę pokorę naśladować.

1. Boże, chwały mojej nie milczy, bo usta grzesznego i ływego na mię o[d]tworzyła sie.
2. Mołwili przeciwko mnie językiem ływym i mołwami nienaźrzenia ogardnęli mie, i wybili mie za dar.
3. Za to, by mie miłowali, uwłoczyli są mnie, ale ja modlił jeśm sie.
4. I położyli przeciwko mnie złe za dobre i nienaźrzenie za miłowanie moje.

5. Postaw nad nim przeszego a dyjabeł stoj na prawicy jego.
6. Gdy ji sądzą, *wyn<i>dzie potępion, a modlitwa jego bądź w grzech.
7. Bądźcie dni jego w male a biskupstwo jego weźmi[e] drugi.
8. Bądźcie synowie jego siroty a żona jego wdowa.
9. Mijając przeniesieni bądźcie synowie jego i żebrzycie, wyrzuceni bądźcie z przebytkow jich.
10. Wybadaj lichwnik wszystko imienie jego i rozchwatajcie cudzy roboty jego.
11. Ni bądź jemu pomocnik ani bądź, jen by smiłował sie nad sirotami <jego>.
12. Bądźcie synowie jego we zgubę, w pokoleniu jednym zagładzono bądź imię jego.
13. W pamięć wroci sie złość ojcow je<go> przed oczyma bożyma i grzech macierze jego nie bądź zgładzon.
14. *Będą przeciw Bogu weźdy i zgiń z ziemie pamięć jich, przeto iż nie jest wspomionał uczynić miłosierdzie,
15. i prześladował człowieka stradnego i żebraka, i skruszonego sierca umorzyć,
16. i miłował pokłęcie, i przydzie jemu, a nie chciał błogosławienia, i oddalono będzie od niego,
17. i oblekł sie w przekłęcie jako w odziew, i weszło jako woda w wnętrza jego i jako olej w kości jego.
18. Bądź jemu jako odzienie, jim sie odziewa, a jako wirzbca, jaż sie weźdy pasze.
19. To *działo* jich, jiz uwłoczą mnie u Boga i jiz mołwią złe przeciwko duszy mojej.
20. A ty, Boże, uczyń se mną prze imię twoje, bo słodko jest miłosierdzie twoje,
21. zbaw mie, bo stra<d>nik i ubogi ja jeśm a sierce moje zamaćone jest we mnie.
22. Jako cień, jenże mija, wzięt jeśm i wytrzęsion jako kobyłka.
23. Kolana moja rozniemogła są sie od posta a ciało moje przemieniło sie od oleja.
24. I ja uczynił jeśm sie w przeciwność jim; widzieli mie i chwiali głowami swymi.
25. Pomoży mi, Gospodnie Boże moj, zbawionym mie uczyń podług miłosierdzia twego,
26. i wiedzieć będą, iż ręka twoja ta, a ty, Boże, uczynił jeś ja.
27. Kłąć będą oni a ty błogosław; jiz powstają na mię, osromoceni bądźcie, ale sługa twój wieselić sie będzie.
28. Obleczeni bądźcie sromotą, ktorzy mi uwłaczają, i odzieni bądźcie jako trojną sromotą swoją.

29. Chwalić będę Boga barzo w uściech moich i pośród wiela chwalić ji będę,

30. *jen stał na prawicy ubogiego, by zbawioną uczynił od prześladowców duszę moję.

<Psalm 109>

Dixit Dominus. Toć są psalmy na nieszpor w niedzielę, a na każdy nieszpor mówią pięć psalmow. Nieszpor niedzielny.

1. Rzekł jest Bog mojej Gospodnu memu: Siądź na prawicy mojej,

2. alź położę nieprzyjaciele twoje podnożek nog twoich.

3. Pręty mocy twojej w<y>puści Gospodzin ot Syjon, *paniać *będzie *pośrzod* nieprzyjacielow twoich.

4. Z tobą początek w dzień mocy twojej w światłościach [twoich] <świętych>; od żywota przed lucyferem urodziłem cie.

5. Przysiągł jest Gospodzin a nie będzie sie kajać: Ty jeś pop na wieki podług zakona Melchisedech.

6. Gospodzin na prawicy twojej, złomił jest w dzień gniewa swego krole.

7. Sędzić będzie w postaciach, napelni upadzenia, strzęsie głowy w ziemi mnogich.

8. Z strumienia na drodze pić będzie, przeto powyszy głowę.

<Psalm 110>

Confitebor tibi. Obrocona cerkiew śpiewa dobroty ojca Jezukrysta Aggaei i Zachariae. Alleluia. Dawid.

1. Chwalić cie będę, Boże, we wszem sircu moim, w radzie prawych i we zborze.

2. Wielika działa boża, wynaleziona we wszystkie wolej jego.

3. Chwała i wielikość działa jego a prawda jego przebywa na wiek wieka.

4. Pamięć uczynił jest dziwow swoich lutościwy i miłosierny Bog, karmią dał jest bojącym sie jego,

5. pomnieć będzie na wieki obrząd swój. Siłę dział swoich zjawi ludu swojemu,

6. by dał jim dziedzinę poganow. Działa ręku jego prawda i sąd,

7. wiernie jego wszystkie kaźni, potwierdzeny na wieki wiekom, *uczynione* w prawdzie i w prawocie.

8. Odkupienie posłał Bog ludu swemu, wskazał jest na wieki obrząd swój.

9. Święte i groźne imię jego, początek mądrości bojaźń boża.

10. Rozum dobry wszem czyniącym ji, chwalenie jego przebywa na wiek wieka.

<Psalm 111>

Beatus vir, qui ti<met>. Alleluia nawrocenia Aggaei i Zachariae. Prorok o świętem mężu mówiąc Jezukrysta[wą] albo Świętego Ducha wkłada w pamięć.

1. Błogosławiony mąż, jen boji sie Boga, w każności jego chcieć będzie barzo.

2. Mocne na ziemi będzie siemię jego, pokolenie prawych błogosławiono będzie.

3. Sława i bogactwo w domu jego a prawda jego przebywa na wiek wiekom.

4. Wezszła jest we ćmach światłość prawym, miłościwy i miłosierny, i prawy.

5. Wiesioły człowiek, jenże sie smiłuje i pożyczca, rozłoży mowy swoje w sądzie, bo na wieki nie będzie poruszon.

6. W pamięci wiekujej praw będzie, o<d> słyszenia złego nie będzie sie bać.

7. Gotowo sierce jego pwać w Boga, poćwirdzono jest serce jego, nie poruszy sie, aliż wzgardzi ni<e>przyjacielmi swymi.

8. Rozsypał, dał jest ubogim, prawota jego przebywa na wieki wiekom, rog jego powyszon będzie w sławie.

9. Grzeszny użrzy a gniewać sie będzie, zęby swymi skrzytać będzie i marzczyć, żądza grzesznych zaginie.

<Psalm 112>

Laudate, pueri. Alleluia. Prorok w duchu ku apostołom mówi, ale ubogi lud niepłodną cerkiew mianuje.

1. Chwalcie, dzieci, Gospodna, chwalcie imię boże!

2. Bądź imię boże błogosławiono od ninie aż i na wieki.

3. Od słońca wschoda aż do zapada chwalne imię boże.

4. Wysoki nade wszemi pogany Bog i na niebiesiech sława jego.

5. Kto jako Gospodzin Bog nasz, jen na wysokości przebywa a śmierne widzi na niebie i na ziemi?

6. Pobudzając od zi<e>mie biednika a z gnoja wznaszając ubogiego,

7. by posadził ji z książęty, z książęty luda swego,

8. jenże przebywać każe przedziatkini<a> w domu macierz synow radującą sie.

<Psalm 113>

In exitu Israel. Alleluia. Głos apostołów dziwy u Żydów uczynione wspominający a bałwany potępiający.

1. W wyściu Israhel z Egiptu, domu Jakobowa z luda pogańskiego,
2. uczyniło się Żydowstwo świętość jego, Israhel moc jego.
3. Morze urziało jest i uciekało, Jordan obrocił się jest opak,
4. góry wiesieliły się jako skopowie a pagorcy jako baranowie owiec.
5. Co jest tobie, morze, iż uciekało jeś, a ty, Jordanie, iż obrocił jeś się opak?
6. Góry, wiesieliłyście się jako baranowie a pagorcy jako baranowie owiec?
7. Od oblicza bożego ruszyła się ziemia, od oblicza Boga Jakobowa,
8. jęże obrocił opokę w jeziora wod a skałę w studnie wod.
9. Nie nam, Gospodnie, nie <nam>, ale imieniu twemu daj sławę
10. na miłosierdzie twoje i prawdę twoją, aby kiedy nie rzekli pogani:
Gdzie jest Bog jich?
11. Ale Bog nasz na niebie, wszystko, cokoli chciał, uczynił jest.
12. Bałwani poganów srebro i złoto, działa rękę ludzku.
13. Usta mają, a nie będą mówić, oczy mają, a nie będą widzieć,
14. uszy mają, a nie będą słyszeć, nozdrze mają, a nie będą woniać,
15. ręce mają, a nie będą macać, nogi mają, a nie będą chodzić ani wołać będą gardłem swoim.
16. Podobni *będą jim, iż czynią to, i wszyscy, iż dbają w nie.
17. Dom Israhel pwał w Boga, pomocnik jich i zaszczytca jich jest.
18. Dom Aaron miał jest nadzieję w Bogu, pomocnik jich i zaszczytca jich jest.
19. Jże boją się Boga, pwali są w Gospodna, pomocnik jich i zaszczytca jich.
20. Gospodzin pomniał jest nas i błogosławił jest nas,
21. błogosławił domowi Israhel, błogosławił domowi Aaron,
22. błogosławił wszem, iż się boją Boga, małym z wielikimi.
23. Przyłoży Gospodzin nad was, nad was i nad syny wasze.
24. Błogosławieni wy Gospodnu, jęże uczynił jest niebo i ziemię.
25. Niebo nieba Gospodnu, ale ziemię dał jest synom ludzkim.
26. Nie martwi będą chwalić ciebie, Boże, ani wszyscy, iż zstapają do piekła,
27. ale my, iż żywi jesmy, błogosławimy Gospodnu od ninie aż na wieki.

<Psalm 114>

Dilexi. W poniedziałek nieszpor. Prorok z persony cerekwie mółwi.
Ten psalm jest uciecha wiernych przy boleściach. Nieszpor poniedziałkowy.

1. Miłował jeśm, bo usłyszysz Gospodzin głos modlitwy mojej,
2. bo nakłonił ucho swoje mnie a we dnoich moich wzywać będę.
3. Ogarnęły są mnie boleści śmierci i szkody pkielne nalazły są mnie.
4. Smętek i boleść nalazł jeśm a imię boże *wzywać *będę.
5. O Gospodnie, wyzwól duszę moję! Miłosierdny Gospodzin i prawdziwy a Bog nasz smiłuje sie.
6. Strzegący malutkich Gospodzin, uśmierzył jeśm sie i zbawił jest mie.
7. Wroc sie, dusza moja, w pokój twój, bo <Go>spodzin dobrze uczynił tobie,
8. iże wytargł duszę moję ze śmierci, oczy moje ze szez, nogi moje od upelznienia.
9. <Lub będę Gospodnu w ziemi żywących>.

<Psalm 115>

Credidi. W poniedziałek nieszpor. Alleluia. Prorok z persony cerekwie mółwi, uciechę dając wiernym.

1. Wierzył jeśm, przetoż mółwił jeśm, ale ja uśmierzył jeśm sie wielmi.
2. Ja jeśm rzekł w wystąpieniu moim: Wszeliki człowiek leż.
3. Czym odpłacę Gospodnu za wszystko, co odpłacił jest mi?
4. Kielich zbawienia wezmę a imię boże wzowę.
5. Obietnice moje Gospodnu wrocę przede wszem ludem jego, droga przed oczyma bożyma śmierć świętych jego.
6. O Gospodnie, iż ja sługa twój, ja sługa twój i syn sługi twojej.
7. Roztargł jeś okowy moje i tobie wzdám modłę chwały a imię boże wzowę.
8. Obietnice moje Gospodnu wrocę przed oczyma szwego luda jego, w trzemiech domu bożego, w pośzrod ciebie, Jeruzalem.

<Psalm 116>

Alleluia. Laudate Dominum, omnes. Głos apostolski ku poganom, wszyscy pogany ku chwale bożej napominając, w personie męczennikow mółwi Dawid.

1. Chwalcie Gospodna, wszyscy pogani, chwalcie ji, wszyscy ludzie,
2. bo poćwirdzono jest nad nami miłosierdzie jego a prawda boża przybywa na wieki.

<Psalm 117>

Confitemini Domino. Alleluia. Cerkiew o swoich przewrotnikoch mówi a o Jezukrystu i napomina wszystkich lud wierny grzechom rozdrzeszony, Gospodna chwalić nie przestawaję. Na prymę ten psalm bywa śpiewan Dawid.

1. Chwalcie Gospodna, bo dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.
2. Rzecz ninie Israhel, iż dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.
3. R<z>ecz ninie dom Aaron, bo na wieki miłosierdzie jego.
4. R<z>eczcie ninie, iż się boją Gospodna, iż dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.
5. Z zamęta wezwał jeśm Boga a usłyszał mie w szerokości Bog.
6. Bog mnie pomocnik jest, nie będę się bać, co mi uczyni człowiek.
7. Gospodzin mnie pomocnik jest a wzgardzę nieprzyjacieli moimi.
8. Dobrze jest pwać w Boga, niż pwać we człowieka.
9. Dobrze jest dbać w Boga, niż dbać w księżęta.
10. Wszyscy pogani obeszli mie są, a w jimię boże bo pomścił jeśm sie w nich.
11. <Ogardniając ogarnęli mie, a w jimię boże bo pomścił jeśm sie w nich>.
12. Ogarnęli mie jako pszczoły i zagorzeli sie jako ogień w cirniu, a w jimię boże bo pomścił jeśm się <w nich>.
13. Popchnion wezwrocon jeśm, bych padł, a Bog przyjął mie.
14. Moc moja i chwała moja Bog i uczynił mi sie we zbawienie.
15. Głos wi<e>siela i zbawienia w stanoch prawdziwych.
16. Prawica boża uczyniła moc, prawica boża powyszzyła mie, prawica boża uczyniła moc.
17. Nie umrę, ale żyw będę i powiadać będę dzieła boża.
18. Kaźnią kaźnił mie Bog a śmierci nie dał mie.
19. O[d]tworz[ś]cie mnie wrota prawoty, wszedzsy w nie chwalić będę Boga. Ta wrota boża, prawdziwi wnidą w nie.
20. Chwalić będę ciebie, bo usłyszał jeś mie i uczynił jeś sie mnie we zbawienie.
21. Kamień, jen odrzucili budujący, ten sie uczynił w głowę kąta;
22. od Gospodna stało sie to i jest dziwno w oczu naszu.
23. Ten jest dzień, jen uczynił jest Bog, wiesielmy sie i radujmy sie w niem.
24. O Gospodnie, zbawiona mie uczyń, Gospodnie, dobrze prześpiej! Błogosławiony, je<n>że przyszedł w jimię boże.
25. Błogosławilismy wam z domu bożego. Bog Gospodzin i świecił nam.
26. Ustawcie dzień cny w gęszczach aż do rogu ołtarza.
27. Bog moj jeś ty i będę chwalić cie, Bog moj jeś ty i powyszszę cie.
28. Chwalić będę cie, bo jeś usłyszał mie i jeś uczynił sie mnie w zbawienie.

29. Chwalcie Gospodna, bo dobry, bo na wieki miłosierdzie jego.

<Psalm 118 a>

Beati immaculati. Cerkiew ninie ku Jezukrystowi, ninie ku wierzącym, ninie ku niewierzącym mółwi.

1. Błogosławieni niepokaleni na drodze, już chodzą w zakonie bożym.
2. Błogosławieni, już badają świadectwa jego, we wszem sercu szukają jego,
3. bo ci, już działają złość, na drogach jego nie chodzili.
4. Ty kazał jeś kaźni twoje ostrzegać barzo,
5. żądam, by sprawiony drogi moje na ostrzeżenie prawot twych.
6. Tedy nie będę osromocon, gdy przeźrę we wszech kaźniach twoich.
7. Spowiedać sie będę tobie w prawocie sierca mego, iż zwykł jeśm sądy prawoty twojej.
8. Prawot twoich strzec będę, nie ostawiaj mie aż do końca.
9. W czem oprawia młodszy drogę swoję? W strzeżeniu słow twych.
10. We wszem sercu moim szukał jeśm ciebie, nie odganiaj mie od kaźni twoich.
11. W sercu moim skrył jeśm słowa twoja, abych nie zgrzeszył tobie.
12. Błogosławiony jeś, Gospodnie, naucz mie prawotam twoim.
13. W wargach mych zmowił jeśm wszystkie sądy ust twoich.
14. Na drodze świadectw twoich koch<ał> jeśm sie jako we wszech rozkoszach.
15. W kaźniach twoich snażyć sie będę i spatrzę drog twoich.
16. <W prawotach twoich będę myślić, nie zapomnię słow twoich>.

<Psalm 118 b>

Retribue servo. Gimel sie wykłada odpłata, bo tu przy si<e> wieliko miłosierdzim sobie odpłacić.

17. Odpłaci słudze twemu, ożywi mie, a będę strzec słow twych.
18. Zjaw oczy moji, i spatrzę dziwy z zakona twego.
19. Bydlący ja jeśm na ziemi, nie kryj przede mną kaźni twoich.
20. Żądała jest dusza moja żędać prawot twoich we wszelikie brzemię.
21. Karał jeś pyszne; przekłęci, już przestępują przykazanie twoje.
22. Odejmi ode mnie przeciwność i potęgę, bo jeśm świadectwo twoje szukał.
23. Bo siedzieli książęta i przeciwno mnie mółwili są, ale sługa twój snażył sie w prawotach twoich.
24. Bo i świadectwa twoja myślenie moje jest, i rada moja prawoty twoje.

25. Przylnęła jest ku podłodze dusza moja; ożywi mnie podług słowa twego!

26. Drogi moje zjawił jeśm i usłyszał jeś mie; nauczycie mnie prawotam twoim!

27. Drogę prawot twoich nauczycie mnie, i snażyć sie będę w dziwiech twoich

[Drogę złości]

28. Drzemała dusza moja przed tesnicą; stwirdzi mnie w słowiech twoich!

29. Drogę złości odejmi ode mnie a z zakona twego smiluj sie nade mną.

30. Drogę prawdy wybrał jeśm, sądow twoich nie jeśm zapomniął.

31. Przyszał jeśm świadectwom twoim, Gospodnie; nie zasromawaj mnie.

32. Drogą kaźni twoich bieżał jeśm, gdy rozszyrzył jeś sirce moje.

<Psalm 118 c>

Legem pone. He wykłada sie być, bo człowiek przez nowy zakon pokrzepiony już wiernego bycia prosi. Na tercyją.

33. Zakon położ mi, Gospodnie, drogę prawot twoich, i szukać jej będę weźdy.

34. Daj mi rozum, a będę badać zakon twój i będę strzec jego we wszem siercu moim.

35. Przewiedzi mnie we sdzy kaźni twoich, bo jeśm jej chciał.

36. Nakłoń sierce moje we świadectwa twoja, a nie w łakomstwo.

37. Odwroci oczy moje, by nie widziały prożności, na drodze twojej żywi mie.

38. Postaw słudze twemu słowo tve w bojaźni twojej.

39. Utni przeciwstwo moje, jegoż wnimał jeśm sie, bo sądowie twoji wiesieli.

40. Owa żądał jeśm kaźni twoich; w prawocie twojej ożywi mie!

41. Przydzi na mię miłosierdzie twoje, Gospodnie, zbawienie twoje podług słowa twego.

42. I odpowiem rozgarzającym mie słowo, bo jeśm pwał w słowa twoja.

43. I nie odejmuj z ust moich słowo prawdy aż do końca, bo w sądziech twoich nadzieję imiał jeśm.

44. I strzec będę zakona twego weźdy, na wieki i na wieki wiekom.

45. I chodził jeśm w szyrokości, bo kaźni twojej dobywał jeśm.

46. I mołwił jeśm o świadectwiech twoich przed krolmi, i nie zasroman jeśm.

47. I myślił jeśm w kaźniech twoich, jeż jeśm miłował.

48. I wzniosł jeśm ręce moje ku kaźniom twoim, jeż jeśm miłował, i *snażyć sie *będę w prawotach twoich.

<Psalm 118 d>

Memor esto. Zaj wykłada sie sam, jakoby rzekł: sam pojdzi, jam cie słowo boże ciągnie. Dawidow psalm.

49. Pomni słowa twego słudze twemu, w jemże mnie nadzieję dał jeś.

50. Ta mie ucieszyła [są] <jest> we śmierze mojej, bo słowo twoje żywiło jest mie.

51. Pyszni źle czynili wiele, ale ja od zakona twego nie odchylił jeśm sie.

52. Pomniał jeśm sądy twoje od wieka, Gospodnie, i ucieszon jeśm.

53. Pomdlenie trzymało mie za grzeszniki zostające zakona twego.

54. Pieniu podobne mnie były prawoty twoje w mieście pątnictwa mego.

55. W pamięci imiał jeśm w nocy imię twoje, Gospodnie, i strzegł jeśm zakona twego.

56. Te<n> uczynion[a] jest mi, bo prawot twoich dobywał jeśm.

57. Część moja, Gospodnie, rzekł jeśm strzec zakona twego.

58. Prosił jeśm oblicza twego we wszem siercu moim, smiłuj sie nade mną podług słowa twego.

59. Myślił jeśm drogi moje i obrocił jeśm nogi moje we świadectwa twoja.

60. Gotow jeśm a nie jeśm sie zamacił, bych strzegł kaźni twoich.

61. Powrozy grzechow obwiązały mie, a zakona twego nie zapomniał jeśm.

62. Pośrzed nocy wstajałem na chwalenie tobie, na sądy prawoty twojej.

63. Uczęśnik jeśm ja wszech bojących sie ciebie a strzegących kaźni twoich.

64. Miłosierdzia twego, <Gospodnie>, pełna jest ziemia, prawotam twoim nauczy mie.

<Psalm 118 e>

Bonitatem. Teth wykłada sie dobre albo wyciśnienie, bo tu mołwi o śmierze, jaż wyciska smętek i dawa w troskach wiesiele. Psalm Dawid.

65. Dobrotę uczynił jeś z sługą twoim, Boże, podług słowa twego.

66. Dobroci<e> a kaźni i nauce nauczy mie, bo kaźniam twoim wierzył jeśm.

67. Drzewiej niż uśmierzył jeśm sie, ja zgrzeszył jeśm, przetoż słowa twego strzegł jeśm.

68. Dobry jeś ty a w dobroci twojej nauczy mnie prawotam twoim.
69. Rozmnożyła sie nade mną złość pysznych, ale <ja> we wszem siercu <moim> będę badać kaźni twoich.
70. Zsiadło sie jako mleko sierce jich, ale ja zakon twój myślił jeśm.
71. Dobrze mnie, iżeś uśmierzył mię, abych powykł prawoty twoje.
72. Dobrze mnie zakon ust twoich nad tysiące złota i śrzebra.
73. Ręce twoje uczyniłysta mie i stworzyły jesta mie; daj mi rozum, bych wykł kaźniom twoim.
74. Jiż sie boją ciebie, uźrzą mie a wiesielić sie będą, iż jeśm w słowo twoje pwał.
75. Poznał jeśm, Gospodnie, iż prawda sądownie twoji i w prawdzie twojej uśmierzył jeś mie.
76. Bądź miłosierdzie twoje, by ucieszyło mie, podług słowa twego słudze twemu.
77. Przydźcie mi miłosierdzia twoja, i będę żyw, bo zakon twój myślenie moje jest.
78. Osromoceni bądźcie pyszni, bo krzywie złość czynili przeciw mnie, ale ja snażyć sie będę w kaźniach twoich.
79. Obroćcie sie mnie bojący sie ciebie i jiż znali świadectwa twoja.
80. Bądź sierce moje niepokalone w prawotach twoich, abych nie zasroman.

<Psalm 118 f>

- Defecit in salutare. Kaf wykłada sie schylony, bo człowiek ustały wielikim wicięstwem żada sie wschylić. Na sekstę.
81. Omdlała jest we zbawienie twoje dusza moja a w słowo twoje nadpwał jeśm.
82. Omdlały oczy moje w słowo twoje rzekąc: Gdy ucieszysz mie?
83. Bo uczynił jeśm sie jako pęchyrz w *żerzawiu, a prawot twych nie zapomniał jeśm.
84. Kielko jest dniow sługi twego? Gdy uczynisz o nastojących na mię sąd?
85. Prawili mi źli baśni, ale nie jako zakon twój.
86. Wszystkie kaźni twoje prawda; źli nastali na mię, pomoży mi.
87. Małem nie doskończali mie na ziemi, ale ja nie ostał jeśm kaźni twoich.
88. <Podług miłosierdzia twego ożywi mie i strzec będę świadectwa ust twoich>.
89. Na wieki, Gospodnie, słowo twoje przebywa na niebie.
90. W pokolenie i w pokolenie prawda twoja; założył jeś ziemię, i przebywa.
91. Obr<z>ądzaniem twoim stają dniowie, bo wszystko służy tobie.

92. Jedno iż zakon twój myślenie moje jest, tegdy snadź zginałbych był we śmierze mojej.

93. Na wieki nie zapomnę prawot twoich, bo w nich ożywił jeś mie.

94. Twój jeśm ja, zbawionym mie uczyn, bo prawot twoich dobywał jeśm.

95. Mnie czakali grzeszni, aby zgubili mie, świadectwa twoja rozumiał jeśm.

96. Wszelikiego swirzchowania widziałeśm koniec, szyroka kaźń twoja barzo.

<Psalm 118 g>

Quomodo dilexi. <Mem sie wykła>da wnętrze, bo tu mołwi o miłosierdziu, jeż jest z wnętrza, a przez to sie rozumie wielika miłość. Psalm Dawid.

97. Kako miłował jeśm zakon twój, Gospodnie! Wszystek dzień myślenie twoje jest.

98. Nad nieprzyjacioły moimi mądrym jeś mie uczynił <kaźnią twoją>, bo na wieki mnie jest.

99. Nade wszystkie uczące mie rozumiał jeśm, bo świadectwa twoja myśl moja jest.

100. Nad starymi rozumiał jeśm, bo kaźni twoich szukał jeśm.

101. Ode wszelikiej złej drogi chował jeśm nogi moje, bych strzegł słowa twa.

102. Od sądow twoich nie zstapał jeśm, b<o> ty zakon położył jeś mnie.

103. Kako słodkie gardzielam moim mołwy twoje, nad stredź ustam moim.

104. Od kaźni twoich rozumiał jeśm, przeto nienażrzał jeśm wszelikiej drogi złości.

105. Świeca nogam moim słowo twoje i światłość stdzam moim.

106. Przysiągł i ustawił jeśm strzec sądy prawdy twojej.

107. Uśmierzył jeśm sie barzo, Gospodnie, ożywi mie podług słowa twego.

108. Wolna ust moich wdzięczna uczyn, Gospodnie, i sądom twoim nauczy mie.

109. Dusza moja w ręku moju weźdy, a zakona twego nie zapomniiał jeśm.

110. Położyli są grzeszni sidło mnie, a z kaźni twoich nie błdził jeśm.

111. Dziedzictwem dobył jeśm świadectwa twoja na wieki, bo wiesiele sierca mego są.

112. Nakłonił jeśm sierce moje na czynienie prawot twoich <na wieki> prze odpłacenie.

<Psalm 118 h>

Iniquos odio habui. Samech sie wykłada słuchaj albo świrdzenie, bo nijeden stwirdzon bywa, jen nie słucha duchownyma uszyma, co by miał naśladować.

113. Złosne w nienawiści imiał jeśm a zakon twój miłował jeśm.

114. Pomocnik i przyjemca <moj> jeś ty a w słowie twojem nadzieję imiał jeśm.

115. Odstępcie ode mnie, złośni, i będę badać kaźni Boga mego.

116. Przymi mie podług mołwy twojej, a żyw będę, i nie osromocaj mie od czekania mego.

117. Pomoży mi, a zbawion będę i myślić będę w prawotach twoich weźdy.

118. Wzgardzał jeś wszemi odstępajęcymi od prawot twoich, bo krzywa myśl jich.

119. Przystapajęc mnimał jeśm wszystkie grzeszne ziemie, przeto miłował jeśm świadectwa twoja.

120. Zepchaj strachem twoim mięso moje, bo od sądow twoich bał jeśm sie.

121. Czynił jeśm sąd i prawotę; nie dawaj mie potwarzajęcym mie.

122. Przymi sługę twego w dobre, a nie będą potwarzać mie pyszni.

123. Oczy moje pomdlele jesta we zbawienie twoje i w mołwy prawoty twojej.

124. Uczyń z sługą twoim podług miłosierdzia twego a prawotam twoim nauczy mie.

125. Sługa twój jeśm ja; daj mi rozum, bych umiał świadectwa twoja.

126. Czas uczynienia, Boże, roztargali są zakon twój.

127. Przeto miłował jeśm zakon twój nad złoto i nad topazyjon.

128. Przeto ku wszem kaźniom twoim prześpieszył jeśm sie, wszeliką drogę lichą w nienawiści imiał jeśm.

<Psalm 118 i>

Mirabilia. Fe sie wykłada błdził, bo tu żałuje tych, jiz z drogi prawdy błdzić potwarzani bywają. Na none.

129. Dziwna świadectwa twoja, przeto badała jest je dusza moja.

130. Rozpowiedzenie słow twoich oświeca i rozum daje malutkim.

131. Usta moja otworzył jeśm i przytargł jeśm duch, bo kaźni twoich żadał jeśm.

132. Weźrzy na mię i smiļuj sie nade mną podług sąda miłujęcych imię twoje.

133. Chody moje spraw podług mołwy twojej i nie panuj mi wszelika krzywda.
134. Wykupi mie od potwarzy ludzkiej, bych strzegł kaźni twoi<ch>.
135. Oblicze twoje oświeć nad sługą twoim i naucz mie prawotam twoim.
136. Wychod wod wywiedle jesta oczy moje, iże nie strzegle zakona twego.
137. Praw jeś, Boże, i prosty sąd twój.
138. Kazał jeś prawotę świadectwa twoja i prawdę twoję barzo.
139. Zwiędłym mie uczyniła żądza moja, bo są zapomnieli słow twoich nieprzyjaciele moji.
140. Ogienna mołwa twoja silno a sługa twój miłował ją.
141. Junoszka jeśm ja i wzgardzony, prawot twoich nie zapomniał jeśm.
142. Prawota twoja prawota na wieki a zakon twój prawda.
143. Zamętek i tesnica należle jesta mie, kaźni twoje myślenie moje jest.
144. Prawda świadectwa twoja na wieki; rozum daj mi, a żyw będę.

<Psalm 118 k>

Clamavi. Chof rzeczono jest zamknie albo względni, bo takież jest w rozumie, bo człowiek zamczony ima sie oględać i szkody sie duchownej warować. Psalm Dawidow. P<salm>.

145. Wołał jeśm we wszem siercu mojem, usłysz mie, Gospodnie, prawot twoich szukać będę.
146. Wołał jeśm ku tobie, zbawionym mnie uczyn, bych strzegł kaźni twoich.
147. Przeszedł jeśm w starości i wołał jeśm, bo w słowa twoja pwał jeśm.
148. Uśpieszyle jesta oczy moje ku tobie z zarania, bych myślił mołwy twoje.
149. Głos moj słuchaj podług miłosierdzia twego, Boże, i podług sąda twego ożywi mie!
150. Przybliżyli się nastojący na mię złości, ale od zakona twego daleko uczynili są sie.
151. Blizu *bądz, Gospodnie, a wszystkie drogi twoje prawda.
152. Od poczatka poznał jeśm o świadectwiech twoich, bo na wieki założył jeś je.
153. Widz śmiarę moję i wytargń mie, bo zakona twego nie zapomniał jeśm.
154. Sędzi sąd moj a odkupi mie, prze mołwę twoję ożywi mie!
155. Daleko od grzesznych zbawienie, bo prawot twoich nie szukali.
156. Miłosierdzia twego wiele, Boże, podług sąda twego ożywi mie.

157. Wiele, już nastoją na mnie i męczą mnie; od świadectw twoich nie odstąpiłem.

158. Widziałem przestępstwa i wiałyłem, że mów twoich nie strzegłem.

159. Widz, że karności twoje miłowałem, Boże, w miłosierdziu twoim ożywi mnie!

160. Początek słów twoich prawda, na wieki wszystkie sądy prawoty twoje.

<Psalm 118 I>

Principes. Sym wyklada się plastr, bo mówi, że smętek leczy rany grzechów i daje zdrowie duszy, i w wesołość smętek obraca.

161. Książęta prześladowały mnie darmo, a od słów twoich straszono się jest serce moje.

162. Wesołość się będę nad mówami twoimi jako że znalazł łup wielki.

163. Złość w nienawiści miałem i żądałem się, ale zakon twój miłowałem.

164. Siedemkroć we dnie chwałę mówiłem tobie nad sądy prawoty twojej.

165. Pokój wielki miłującym zakon twój a nie jest jim pośmiewanie.

166. Żądałem zbawienia twego, Gospodnie, i karności twoje miłowałem.

167. Strzegła dusza moja świadectw twoich i miłowała je wielmi.

168. Chowałem karności twoje i świadectwa twoja, bo wszystkie drogi moje przed oczyma twoimi.

169. Przybliży się prośba moja przed oczy twoje, Gospodnie, podług mów twojej daj mi rozum.

170. Wniedzi prośba moja przed oczy twoje, podług mów twoje wytargń mnie.

171. Wyrzygną wargi moje chwałę, gdy mnie nauczysz prawotom twoim.

172. Przepowie język mój mówę twoją, bo wszystkie karności twoje prawda.

173. Bądź ręka twoja, aby zbawiła mnie, bo karności twoje wybrałem.

174. Żądałem zbawienia twego, Gospodnie, a zakon twój myśl moja jest.

175. Żywa będzie dusza moja i chwalić będzie ciebie a sądownie twoji pomogą mi.

176. Błądziłem jako owca, jaż zgineła; szukaj sługi twego, bo karności twoich nie zapomniałem.

<Psalm 119>

Ad Dominum cum tribularer. Pienie wschodow, to jest radość myśli[li] o wstąpieniu duchownem. Głos cerekwie skargę dającej o zradnych bratoch. Psalm Dawidow pro<roka>. Na poniedziałkow nieszpor.

1. Ku Gospodnu, gdym był maçon, wołał jeśćm i wysłuchał mie.
2. Gospodnie, zbaw duszę moję od warg złosnych i od języka łzywego!
3. Co dadzą tobie albo co przyłożą tobie ku języku łzywemu?
4. Strzały mocnego ostre z węglim każącym.
5. Gorze mnie, iż przebyt moj przedłużył sie jest! Przebywał jeśćm z przebywającymi Cedar, długo bydlila dusza moja.
6. Z tymi, jiz są nienażrzeli pokoja, był jeśćm pokojen; gdy jeśćm mołwił jim, przekazali mi za dar.

<Psalm 120>

Levavi oculos. Głos cerekwie o apostołoch albo o prorocech.

1. Podźwigłem oczy moje na gory, odkąd przydzie pomoc mnie.
2. Pomoc moja od Boga, jen uczynił niebo i ziemię.
3. Nie da na poruszenie nogi twojej ani *drzemi, jen ciebie *strzec *będzie.
4. Owa ani nie drzemać ani spać będzie, jen strzeże Israhel.
5. Bog strzeże ciebie, Gospodzin zaszczycenie twoje nad rękę prawą twoję.
6. Przez dzień słuńce nie będzie źec cie ani miesiąc przez noc.
7. Gospodzin będzie strzec ciebie ode wszego złego, strzeż dusze twoje Bog.
8. Gospodzin strzeż weścia twego i wyścia twego od ninie i aż na wieki.

<Psalm 121>

Laetatus sum. Pienie wstąpiania. Prorok w duchu o apostołoch i cerekwi, a Krystus mołwi ku cerekwi. We wtorek na nieszpor. Dawid.

1. Wiesielił jeśćm sie w tych, jeź mi są powiedziany: W dom boży pojdziemy.
2. Stojące były nogi nasze w pałacoch twoich, Jeruzalem!
3. Jeruzalem, jeź stawiają jako <miasto>, jegoż uczeństek jego w *Jeruzalem.
4. Bo tamo są wstąpiły postaci, postaci gospodnowy, w świadectwo Israhel na powiedzenie imieniu bożemu.
5. Bo tamo są siedzieli stolcowie w sądzie, stolcowie na domu Dawidowie.

6. Proście, jeż to ku pokoji są Jeruzalem, i opłwitość miłującym ciebie.
7. Bądź pokoi w mocy twojej a opłwitość w wieżach twoich.
8. Prze bracią <moję> i bliźni moje mołwił jeśm pokoi o tobie.
9. Prze dom Gospodna Boga naszego szukał jeśm dobra tobie.

<Psalm 122>

Ad te levavi oculos. Głos cerekwi albo apostołski o udręczeniu złych.

1. K tobie podźwił jeśm oczy moje, jen przebywasz na niebie.
2. Owa jako oczy sług w ręku panow swych,
3. jako oczy posełkiniej w ręku paniej swojej, tako oczy nasze ku Gospodnu Bogu naszemu, aliż sie smiłuje nad nami.
4. Smiłuje sie nad nami, Gospodnie, smiłuje sie nad nami, bo barzo napełnieni jesmy gardzenia,
5. bo wiele napełniona jest dusza nasza przekorą opłwitim a gardzeniem pysznym.

<Psalm 123>

Nisi quia Dominus e<rat>. Głos wiernych o prześladnikoch swoich. Pienie wstapania.

1. Jedno iże Gospodzin był w nas, rzecz ninie Israhel, jedno iże Gospodzin był miedzy nami,
2. gdy wstali ludzie na nas, snadź żywe połknęliby nas,
3. gdy sie rozgniewało rosierdzie jich na nas, snadź woda požarłaby była nas.
4. Strumień przeszła dusza nasza, snadź by była przeszła dusza nasza wodę niecierpiącą.
5. Błogosławiony Bog, jen nie dał nas w ułapienie zębom jich.
6. Dusza nasza jako wrobl wytargniona z sidła łowcow.
7. Sidło starto jest, a my jesmy wyzwoleni.
8. Pomoc nasza w jimieniu bożem, jen uczynił niebo i ziemię.

<Psalm 124>

Qui confidunt. Prorok o apostołoch i cerekwi mołwi. Pienie wschodow.

1. Jiż to dbają w Boga, jako gora Syjon, nie będzie poruszon na wieki, jen przebywa w Jeruzalem.
2. Gory około jego a Gospodzin około luda swego od ninie i aż na wieki.
3. Bo nie zostawi <Gospodzin> pręt grzesznych nad szczęścim prawych, by nie rozciągli prawi ku złości ręku swoju.
4. Dobrze uczyn, Gospodnie, dobrym a prostego serca.

5. Ale zstępujące w obowiązania w wiedzy Gospodzin z czyniącymi
złość; pokój nad Israhel.

<Psalm 125>

In convertendo. Pienie wschodów. Głos apostołski o nawrocie
poganów i mękach męczenników.

1. W obrocie Gospodzin jęctwo Syjon uczynieni jesteśmy jako
ucieszeni.

2. Tegdy napełniona są radości usta nasza i język nasz wiesiela.

3. Tegdy rzeką między pogany: Wielmożył Bog czynić s nimi.

4. Wielmożył Bog czynić s nami, uczynienismy wiesielący.

5. Obroci, Gospodnie, jęctwo nasze jako strumień na południu.

6. Już to sięją we sżach, w wiesielu będą żać.

7. Jidąc chodzili i płakali, puszczając nasienia swoja.

8. Ale przydąc przydą z wiesielim, nosząc snopy swoje.

<Psalm 126>

Nisi Dominus aedificaverit. We sżodę nieszpor. O Jezukrystu i
cerekwii, i o apostołach mówi prorok. Pienie wschodów.

1. Aliz Gospodzin uczyni dom, po próżnicy działają, już czynią ji.

2. Aliz Gospodzin strzec będzie miasta, w prożność *czują, już *strzegą
jego.

3. Prożność jest wam przed światłością wstając; wstańcie, gdy siedzieć
będziecie, już jecie chleb boleści,

4. gdy da miłym swoim spanie. Owa dziedzina boża synowie, odpłata
owoc brzucha.

5. Jako strzały w ręce mocnego, tako synowie wytrzęsionych.

6. Błogosławiony mąż, jenże napełnił żądzą swoją z nich; nie zasroman
będzie, gdy mówić będzie nieprzyjacielom swoim we wrociech.

<Psalm 127>

Beati omnes, qui timent. Prorok o mężu statecznym mówi
napominając czyście żyć. Pienie wschodów. Psalm Dawid.

1. Błogosławieni wszyscy, już się boją Boga, już chodzą po drogach
jego.

2. Usiłowania ręku twoju iże będziesz jeść, błogosławiony jeś i dobrze
tobie będzie.

3. Żona twoja jako macica opłwita w ścianach domu twego.

4. Synowie twoji jako młodcowie oliw około stoła twego.

5. Owa tako błogosławion będzie człowiek, jen się boji Boga.

6. Błogosław ci Gospodzin z Syjon i widz dobra Jerusalem wszech dniów żywota twego.

7. I widz syny synów twoich, pokój nad Izrahel.

<Psalm 128>

Saepe. Cerkiew przeciw prześladnikom cnotliwych mółwi napominając nas ku śmierze. Pienie wschodow. Psalm Dawid.

1. Często wybijali me od młodości moje, rzecz ninie Israhel.

2. Często wybijali me od młodości mojej, ale nie mogli s mię.

3. Na chrzebcie moim kowali grzeszni, przedłużali złość swoją.

4. Gospodzin prawdziwy setnie wirzchy grzesznych; osromoceni bądźcie i obroceni opak wszyscy, jiz nienaźrzą Syjon.

5. Bądźcie jako siano strzeszne, jeż drzewiej niż wytargną, zwiędnie,

6. z jegoż nie napełnił ręki swojej, jenże będzie żać, i łona swego, jenże snopy zbirać będzie.

7. A nie rzekli, jiz to mijali: Błogosławienie boże na was, błogosławilismy wam w jimię boże.

<Psalm 129>

De profundis. Cerkiew z persony tych mółwi, jeż był posiadł pkiel aż do przyścia Pana Jezukrysta.

1. Z głębokości wołał jeśm ku tobie, Gospodnie: Gospodnie, usłysz głos moj!

2. Bądźcie uszy twoje słyszący głosa modlitwy moje.

3. Będieszli złości chować, Gospodnie, Gospodnie, kto ścirpi?

4. Bo u ciebie smiłowanie jest a prze zakon twój cirpiał jeśm cie, Gospodnie.

5. Cirpiała dusza moja w słowie jego, pwała dusza moja w Gospodna.

6. <Od stroże jutrznej aż do nocy pwał Israhel w Gospodna>,

7. bo u Boga miłosierdzie i opłwite u niego odkupienie.

8. A on odkupi Israhel ze wszech złości jego.

<Psalm 130>

Domine, non est ex<altatum>. Pienie wschodow. Głos cerekwie o naśladowaniu pokorności. Dawi<d>.

1. Gospodnie, nie jest powyszono sierce moje ani wzniesłesta sie oczy moje,

2. ani chodził jeśm w wielikich ani w dziwiech nad mię.

3. Acz nieśmiernie jeśm rozumiał, ale powyszał jeśm duszę moję,
4. jako oddojony nad macierzą swoją, ta<ko> odpłata w duszy mojej.
5. Pwaj Israhel w Gospodna od ninie aż na wieki.

<Psalm 131>

Memento. Pienie wschodow. Prorok mołwi o Jezukryście i cerekwi a prosi, aby spełnił obiatę. Nieszpor czwartkowy.

1. Pomni, Gospodnie, Dawida i wszystkę śmiarę jego,
2. jako przysiągł Bogu, obietę ślubił Bogu Jakob:
3. Acz wnidę w *stań domu mego, acz wstąpię w łożę posłania mego,
4. acz dam sen oczyma myma a powiekam mym drzemanie
5. i pokoj skroniom moim, aliz najdę miasto Gospodnu, stan Bogu Jakob.
6. Owa słyszeliśmy ją w Efracie, naleźliśmy ją w poloch lasa.
7. Wnidziem w stan jego, pokłonimy sie na mieście, gdzie stały nogi jego.
8. Wstań, Gospodnie, w odpoczywanie twoje, ty i skrzynia świętości twojej.
9. Popowie twoji obleczeni bądźcie w prawotę a święci twoi wiesielcie sie.
10. Prze Dawida, sługę twego, nie odwracaj oblicza pomazańca twego.
11. Przysiągł Gospodzin Dawidowi prawdę i nie obłudzi jego: Od owoca brzucha twego posadzę na stolcu twoim.
12. Będąli strzec synowie twoji obrzędą mego a świadectw moich, jaz nauczę je,
13. i synowie jich aż na wieki będą siedzieć na stolcu twoim.
14. Bo wybrał jest Gospodzin Syjon, wybrał ją w przebyt sobie:
15. To odpoczywanie moje na wiek wiekom, tu przebywać będę, bo jeśm wybrał ją.
16. Wdowę jej błogosławiąc błogosławić będę, ubogie jej nasycę chlebow.
17. Popy jego oblekę zbawieniem a święci jego radością wiesielić sie będą.
18. Tamo odwiode róg Dawidow, ugotował jeśm świecę pomazańcu memu.
19. Nieprzyjaciele jego oblekę we sromotę, ale nad nim weskwcie świętość moja.

<Psalm 132>

Ecce quam bonum. O apostołskiej zgodzie i cerekwi jednocie mółwi Dawid.

1. Owa kako dobrze i kako wiesioło przebywać braciej w jedno!
2. Jako maść na głowie, jaż zstąpiła w brodę, brodę Aaronową,
3. jaż zstąpi w kraj odzienia jego, jako rosa Hermon, jaż zstąpi w gory

Syjon.

4. Bo tamo kazał Gospodzin błogosławienie i żywot aż na wieki.

<Psalm 133>

Ecce nunc benedicite. Ku apostołom aż do kapłanow i ku cerekwi mółwi nasz prorok, napominając miłować Boga. Pienie wschodow.

1. Owa ninie błogosławcie Gospodnu, wszyscy słudzy gospodnowi,
2. již stoicie w domu bożem, w trzemiech domu Boga naszego!
3. W nocach wzdźignicie ręce wasze w święta a błogosławcie

Gospodnu!

4. Błogosław ciebie Gospodzin z Syjon, jen uczynił niebo i ziemię.

<Psalm 134>

Laudate nomen Domini. Alleluia. Głos apostołski ku wierzącym, abychom odrzuciwszy bałwany Boga wiecznego chwalili.

1. Chwalcie imię boże, chwalcie słudzy Boga,
2. již stoicie w domu bożem, w trzemiech Boga naszego!
3. Chwalcie Boga, bo dobry jest Gospodzin, śpiewajcie imieniu jego, bo słodkie jest!

4. Bo Jakoba wybrał sobie Bog, Israhel w bydło sobie.

5. Bo jeśm ja poznał, iż wieliki [dobry] jest Gospodzin a Bog nasz nade wszemi bogi.

6. Wszystko, cokoli chciał, Gospodzin uczynił na niebie i na ziemi, w morzu i we wszech głębokościach.

7. Wywodzę obłoki od końca ziemie, błyskawice w deszcz uczynił,

8. jenże wywodzi wiatry z skarbow swoich, jenże pobił pirzwośnięta Ejipta od człowieka aż do skocięcia,

9. wypuścił znamiona i cuda pośród ciebie, Ejiptie, w faraona i we wszystkie sługi jego,

10. jenże pobił poganow wiele i zabił krole mocne,

11. Seon krola amorzkiego i Og krola Bazan, i wszystka krolewstwa Kanaan,

12. i dał ziemię jich dziedzictwo, <dziedzictwo> Israhel ludu swemu.

13. Gospodnie, imię twoje na wieki, Boże, pamiętne twoje od pokolenia w pokolenie.

14. Bo będzie sędzić Gospodzin lud swój a w sługach swoich proszon będzie.

15. Bałwani poganów srebro i złoto, działa ręką ludzkich.

16. Usta mają, a nie będą mówić, oczy mają, i nie będą widzieć,

17. uszy mają, a nie będą słyszeć, bo ani jest duch w uszach ich.

18. Podobni będą jim, iż czynią je, i wszyscy, iż powią w nie.

19. Dom Israhel, błogosławcie Gospodnu, dom Aaron, błogosławcie Gospodnu,

20. dom Lewi, błogosławcie Gospodnu, iż się bojicie Boga, błogosławcie Gospodnu!

21. Błogosławiony Bog z Syjon, jen bydlu w Jeruzalem.

<Psalm 135>

Confitemini, quoniam in aeternum. Alleluia. Apostoli poganom moc bożą zwiastują nauczając je, iż miłosierdzie jest pod pokorą. Psalm.

1. Chwalcie Gospodna, bo dobry, bo na wieki miłosierdzie jego!

2. Chwalcie Boga bogów, bo na <...>!

3. Chwalcie Gospodna gospodnow!

4. Jen czyni dziwy wielkie sam.

5. Jen uczynił nieba w rozumie.

6. Jen stwardził ziemię na wodach.

7. Jen uczynił poświaty wielkie.

8. Słońce w pomoc dniowi.

9. Miesiąc i gwiazdy na pomoc nocy.

10. Jen zbił Egipt z pirzwnięty jich.

11. Jen wywiodł Israhel z pośrzod jich

12. w ręce mocnej i w ramieniu wysokiem.

13. Jen rozdzielił Morze Czerwone w rozdzielenia

14. i wywiodł Israhel przez pośrod jego,

15. i wybił faraona i moc jego w Morzu Czerwonym.

16. Jenże przewiodł lud swój przez puszcza.

17. Jen zbił krole wielkie

18. i pobił krole mocne,

19. Seon krola Amorreow

20. i Og krola Bazan,

21. i wszystka krolewstwa Kanaan.

22. I dał ziemię jich dziedzinę,

23. dziedzinę Israhel słudze swemu.

24. Bo we śmierze naszej pomniał nas

25. i odkupił nas od nieprzyjacioł naszych.

26. Jen daje karmią wszemu ciału.

27. Chwalcie Boga niebieskiego!

28. Chwalcie Gospodna gospodnow, bo na wieki miłosierdzie jego!

<Psalm 136>

Super flumina. Psalm Dawid i Jeremije. Prorok z persony kających sie i o przeciwnikoch mołwi, duchom niebieskim Jeruzalem albo cerekwi żąda nawrócić.

1. Na rzekach babiloń<s>kich, tamo siedzieli jesmy i płakali, gdy jesmy wspominali Syjon.

2. Na wirzbach pośród jej zawiesilismy organy nasze.

3. Bo tamo pytali nas, jiz to jeńce wiedli nas, słow pieśni,

4. a jiz to odwiedli nas: Pienie pojcie [gospodnowo] nam *o *pieniu Syjon!

5. Kako śpiewać mamy pienie gospodnowo w ziemi cudzej?

6. Zapomnieli ciebie, Jeruzalem, zapomnieniu dana bądź prawica moja.

7. Przylni język moj krtaniu memu, acz nie wspomienę ciebie,

8. acz nie położę cie, Jeruzalem, na początku wiesiela mego.

9. Pamiętaj, Panie, syny Edom w dzień Jeruzalem,

10. jiz to mołwią: Skażcie, skażcie aż do założenia w niej!

11. Cora babilońska nędzna! Błogosławiony, jenże odpłaci tobie odpłatę twoję, jaż odpłacił<a> jeś nam.

12. Błogosławiony, jen trzymać będzie i przyrazi malutkie *swoje ku opoce.

<Psalm 137>

Confitebor. Cerkiew o obcowaniu wszech krolewstw mołwi a w pokusach swoich od zaszczycenia bożego wiesieli sie. Piątkowy nieszpor.

1. Chwalić cie będę, <Gospodnie>, we wszem siercu moim, bo słyzał jeś wszystka słowa ust moich.

2. Przed oczyma anjelskima będę piał tobie, pokłonię sie ku kościołu świętemu twemu i chwalić będę imię twoje

3. na miłosierdzie twoje i prawdę twoję, bo wieliczył jeś nade w<szy>stko imię święte twoje.

4. W ktorykoli dzień wzowę ciebie, wysłuchaj mie; rozmnożysz w duszy mojej siłę.

5. *Chwalić cie *będą wszyscy krolowie ziemie, bo słyżeli wszystka słowa ust twoich,

6. a *piał *będą na drogach bożych, bo wielika jest sława boża,

7. bo wysoki Gospodzin a śmierna ogląda, a wysoka od daleka znaje.

8. Będęli chodzić weśrzod zamęta, ożywisz mie, a na gniew nieprzyjacielow moich rozciągnąłeś rękę twoję i zbawionym mie *uczyni prawica twoja.

9. Gospodzin zapłaci za mie. Gospodnie, miłosierdzie twoje na wieki, działa rękę twoju nie gardzi.

<Psalm 138>

Domine, probasti. Krystus z persony swojej człowieczej albo cerkiew karze Żydy i kacerze, i złosne.

1. Gospodnie, skusił jeś mie i poznał jeś mie, ty jeś poznał siedzenie moje i wskrzeszenie moje.

2. Urozumiał jeś myśli moje z daleka, ścieżkę moję i powrozek moj wybadał jeś.

3. I wszystkie drogi me przeźrzał jeś, bo nie jest mołwa w języce moim.

4. Owa ty, Gospodnie, poznał jeś wszystka, niniesza i stara, ty stworzył jeś mie i położyłeś na mię rękę twoję.

5. Dziwna sie uczyniła nauka twoja ze mnie, postrobiła sie, a nie mogę k niej.

6. Kamo pojde od ducha twego? A kamo od oblicza twego uciekę?

7. Acz wstąpię na niebo, ty tamo jeś, acz zstąpię do piekła, tu ty jeś.

8. Acz wezmę pierze moje rano i przebywać będę w krajoch morza,

9. *bo i tamo ręka moja przewiedzie mie i trzymać mie będzie prawica twoja.

10. I rzekłem: Snadź ćmy podepcą mie a noc poświecenie moje w rozkoszach moich,

11. iże ćmy nie ocienienny będą od ciebie a noc jako dzień oświecona będzie, jako ćmy jego, tako i światłość jego.

12. Bo ty objął jeś i osiadł pokrątki moje, przyjął jeś mie od żywota macierze mojej.

13. Chwalić cie będę, bo groźno wielmożny jeś; dziwna działa twoja, a dusza moja pozna barzo.

14. Nie jest utajona kość moja od ciebie, jáže uczynił jeś w tajemnicy, a osoba moja w nizinach ziemie.

15. Niedostatek moj widziały oczy twoje i na księgach twoich wszyscy pisani będą; dni stworzony będą, a nikt w nich.

16. Ale mnie barzo poćcieni są przyjaciele twoji, Boże, barzo poćwirdzono jest księstwo jich.

17. Zliczę je a nad piasek rozmnożą sie, *bo wstał jeśm i jeszcze jeśm z tobą.

18. Acz pobijesz, Boże, grzeszne, mężowie krwi odstępajcie ode mnie.

19. Bo mołwicie w myśli: Wezmą w prozności miasta swa.

20. Aza nie już nienawidzieli cie, <Gospodnie>, nienawidziałeśm i na nieprzyjaciele twoje sechł jeśm?

21. Swirzchowany nienażrzenim nienażrzałem jich, nieprzyjaciele szczylnili sie mnie.

22. Skusi mie, Gospodnie, i wiedz serce me, spytaj mie i poznaj ścieżki moje

23. a widz, jestli droga złości we mnie, a wwiedzi mie w drodze wiekujej.

<Psalm 139>

Eripe me. Cerkiew o uwłokoch albo o złych duchoch mółwi, abychom przeciwko złemu świeckiemu ku Bogu wzdychali, to jest ku Jezukrystowi.

1. Wytargń mie, Gospodnie, od człowieka złego, od męża nieprawego i fałeszego wyrwi mie!

2. Jiż to myślili złości w siercu, wszego dnia ustawiali boje.

3. Ostrzyli język swój jako węzowie, jad żmijowy pod wargami jich.

4. Strzeży mie, Gospodnie, od ręki grzesznego i od ludzi złosnych wytargń mie!

5. Jiż to myślili zdradzić chody moje, skryli pyszni sidło mnie

6. i powrozy rozciągnęli w sidło, podle drogi sromotę postawili mnie.

7. Rzekł jeśm Gospodnu: Bog moj jeś ty, usłysz, Gospodnie, głos prośby mojej!

8. Gospodnie, Gospodnie, mocy zbawienia mego, zasłoniłeś na głowę moję w dzień boja.

9. Nie dawaj mie, Gospodnie, od żądze moje grzesznemu; myślili przeciwko mnie; nie zostaj mnie, *bo snadź *wznaszać sie *będa.

10. Głowa ochodzenia jich, praca warg jich pokryje je.

11. *Padń na nie węgle, w ogień porzucisz je, w nędzach nie stoją.

12. Mąż języczny nie prześpieje na ziemi, męża krzywego zła wezmą we zginienie.

13. Poznał jeśm, iż uczyni Gospodzin sąd stradnym i pomstę ubogim.

14. Ale prawi chwalić będą imię twoje i przebywać będą prości z obliczym twoim.

<Psalm 140>

Domine, clamavi. Głos cerekwie o prześladnikoch swoich, abychom ku Bogu wołali. Psalm Dawid.

1. Gospodnie, wołałem k tobie, usłysz mnie, bacz na głos moj, gdy wołać będę k tobie.
2. Prześpiewaj modlitwa moja przed oczyma twyma <jako zażżono>, podniesienie ręku moju modła wieczerna.
3. Położ, Gospodnie, strożę ustam moim a drzwi około stoj<a>ce wargam moim!
4. Nie spuszczaaj sierca mego w słowa złości, na omołwienia wymołwienia w grzeszech
5. z ludźmi czyniącymi złość, i nie będę obcować z wybranymi jich.
6. Karzy mie prawy w miłosierdziu i swarz mie, ale olej grzesznego nie utłuści głowy mojej.
7. Bo jeszcze i modlitwa moja w lubościach jich, pożarci są przytknieni opoce sędzie jich.
8. Usłyszę słowa moja, bo mogła są, jako tuk <ziemie> wyszła są na ziemię.
9. Rozsuty są kości *moje podług piekła, bo k tobie, Gospodnie, Gospodnie, oczy moje, w cię pwał jeśm, nie odejmuj duszę moję.
10. Strzeży mie od sidła, jeż postawili mnie, i od sromoty działających złość.
11. Wpadną w siatkę jego grzeszni, osobnie ja jeśm, aże pojde.

<Psalm 141>

Voce mea. Głos luda krześcijańskiego okropnością przeciwiństwa unędzonego, abychom wołali ku Bogu. Psalm.

1. Głosem moim ku Gospodnu wołałem, głosem moim ku Gospodnu modliłem sie.
2. Wylewaję przed oczyma jego modlitwę moję i zamęt moj przed nim powiadaję.
3. We mdleni ze mnie ducha mojego, a ty poznał jeś sdze moje.
4. Na drodze tej, jaż schodził jeśm, skryli pyszni sidło mnie.
5. Znamionował jeśm na prawicę i widział jeśm, i nie był, kto by mię poznał.
6. Zginęło uciekanie ote mnie ani jest, jen by dobywał dusze mojej.
7. Wołałem k tobie, Gospodnie, rzekł jeśm: Ty jeś nadzieja moja, część moja w ziemi żywych.
8. Baczy na prośbę moję, bo ukorzon jeśm silno.
9. Zbaw mie od prześladujących mie, bo posileni są na mie.
10. Wywiedzi z stroże duszę moję na chwalenie imieniu twemu, mnie czekali prawi, aliż mi odpłacisz.

<Psalm 142>

Domine, exaudi. Głos cerekwie świętego odpusta i pomocy w pokusach proszącej. Dawid, kiedy jego syn Absalon przeciwiał się jemu.

1. *Gospodnie*, wysłuchaj modlitwę moją, uszyma poczyj modlenie moje w prawdzie twojej, wysłuchaj mnie w twojej sprawiedności!

2. A nie wchodź w sąd z sługą twoim, bo nie sprawion będzie przed oczyma twoimi wszelki żywiący.

3. Bo prześladował nieprzyjaciół duszę moją, pokorzył na ziemi żywot moj.

4. Pomieścił mnie w ciemnościach jako martwe świata i uciśnion był we mnie duch moj, we mnie zamacono jest sierce moje.

5. Pomniałem dni stare, myślałem we wszech dzielech twoich i w uczynkach ręki twojej myślałem.

6. Rozpiąłem ręce moje k tobie, dusza moja jako ziemia przez wody tobie.

7. Nagle usłysz mnie, *Gospodnie*, bo omdlał jest duch moj.

8. Nie odwracaj oblicza twego ode mnie, a podobien będę zstępującym w jezioro.

9. Usłyszane uczyn rano miłosierdzie twoje, bo w tobie nadzieję miał jeśćm.

10. Zjawioną uczyn mi drogę twoją, <po jejz bych chodził>, bo jeśćm k tobie wznosił duszę moją.

11. Wytargń mnie od nieprzyjaciółow moich, *Gospodnie*, k tobie uciekł jeśćm; naucz mnie uczynić wolą twoją, <ize Bog moj jeś ty>.

12. Duch twój dobry wwiedzie mnie w ziemię prawą; prze imię twoje, *Gospodnie*, ożywisz mnie w prawocie twojej.

13. Wywiedziesz z zamęta duszę moją a w miłosierdziu twoim rozproszysz nieprzyjaciele moje.

14. I stracisz wszystkie, iż mącą duszę moją, bo ja sługa twój jeśćm.

<Psalm 143>

Benedictus. Głos Jezukrystow albo cerekwie przeciwio dyjabłu, przeciwio wszem złosnym, iż jedno w tego świata zbożu wiesielą się. Dawid przeciwio Golijat. W sobotę na nieszpor.

1. Błogosławiony Bog *Gospodzin* moj, jenże uczy ręce moje ku bitwie a palce moje ku bojowi.

2. Miłosierdzie moje i utoka moja, przyjemca moj i zbawiciel moj.

3. Zaszczytca moj i weń pwał jeśćm, jenże poddawas lud moj pod mię.

4. *Gospodnie*, co jest człowiek, iż się zjawił się jemu? Albo syn człowieczy, iż ji za nieco masz?

5. Człowiek prozności podobien uczynion jest, dniowie jego jako cień mijają.

6. Gospodnie, nakłoń niebiosa twoja a zstąpi, uderz gory, a będą się kurzyć.
7. Błyskaj trzaskawicą, i rozproszysz je, wypuści str<z>ały twoje, a zamącisz je.
8. Spuści rękę twoją z wysoka, wytargń mie i wyzwol mie z wod wiewa i z ręki synow cudzych,
9. jichże usta mołwiła prozność a prawica jich <prawica> złość<i>.
10. Boże, pienie *nowe* piał będę tobie, na żołtarzu dziesięci strun gąść będę tobie.
11. Jenże dajesz zbawienie krolom, jenże odkupił jeś Dawida, sługę twego, od miecza złościwego, wytargń mie.
12. Wytargni mie z ręki synow cudzych, jichże usta mołwiła są prozność a prawica jich prawica złości,
13. jichże synowie jako nowi szczepowie we młodości swojej.
14. Cory jich kazane, pokraszony jako podobieństwo kościoła.
15. Piwnice jich pełny, rzygające z tego w ono.
16. Owce jich kotny, opłwite w chodziech swoich, wołowie jich tłuści.
17. Nie jest padzenie ści<a>ny ani przeście, ani wołanie w ulicach jich.
18. Błogosławiony rzekli lud, jemu są ty, błogosławiony lud, jegoż Gospodzin Bog jego.

<Psalm 144>

Exaltabo te, Deus. O apostołoch mołwi, napominając nas ku chwale bożej, Dawid radując się.

1. Wyszyć cie będę, Boże moj, krolu <moj>, i błogosławić będę imię twoje na wieki i na wieki wiekom.
2. Wieliki Gospodzin i chwalny barzo a wielkości jego nie końca.
3. Przeze wszycki dni błogosławić cie będę i chwalić imię twoje na wieki i na wieki wieka.
4. Pokolenie i pokolenie chwalić będzie działa twoja i moc twoją powiadać będą.
5. Wielikość sławy świętości twojej będą mołwić a dziwy twoje prawić będą.
6. I moc strachow twoich mołwić będą, i wielikość twoją wypowiedzą.
7. Pamięć opłwitości twojej słodkości wyrzygną a prawdą twoją będą się wiesielić.
8. Lutościwy i miłosierny Gospodzin, cirpiący i wielmi miłosierny.
9. Lubiezny Gospodzin wszystkim a smiłowania jego nade wszystka działa jego.
10. Chwalcie ciebie, <Gospodnie>, wszystka twoja działa a święci twoji błogosławcie tobie.
11. Sławę krolewstwa twego powiedzą i moc twoją mołwić będą,

12. aby znaną uczynili synom ludzkim moc twoją i sławę wielkości królestwa twego.

13. Królestwo twoje królestwo wszech wieków a państwo twoje we wsze pokolenie i w pokolenie.

14. Wierny Gospodzin we wszech słowach swoich i święty we wszech dziełach swoich.

15. Wznosi Gospodzin wszystkie, już padają, i podnosi wszystkie porażone.

16. Oczy wszech w cię pawają, Gospodnie, a ty dajesz karmią jich w czas potrzebizny.

17. Otworzasz ty rękę twoją i napełniasz wszelkie zwierzę błogosławienia.

18. Prawy Gospodzin we wszech drogach swoich i święty we wszech dziełach swoich.

19. Blizu jest Gospodzin wszem wzywającym ji w prawdzie.

20. Wolą bojącym się jego uczyni <i prośbę jich wysłucha>, i zbawione uczyni je.

21. Strzeże Gospodzin wszystkie miłujące ji a wszystkie grzeszne rozproszy.

22. Chwalenie Gospodnowo mówić będą usta moja i błogosław wszelkie ciało imieniu świętemu jego na wieki i na wieki wieka.

<Psalm 145>

Lauda, anima. Prorok sam siebie upomina chwalić Boga i pogany napomina, aby chęć nie pwali w lud a by chęć w Bodze wszystkę nadzieję imieli. Dawid.

1. Chwali, dusza moja, Gospodna! Będę chwalić Gospodna w żywocie moim, będę piał Bogu memu, dokąd jeśm.

2. Ni pawajcie <w książęta>, w syny ludzkie, w jichże nie zbawienia.

3. Wynidzie duch jego i wroci się w ziemię swoją, w on dzień zginą wszystkie myśli jich.

4. Błogosławiony, jegoż Bog Jakobow pomocnik jego, nadzieja jego w Gospodnie Bo<d>ze jego, jenże uczynił niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest,

5. jenże strzeże prawdy na wieki, czyni sąd krzywdę cirpiącym, daje karmią łącznym.

6. Gospodzin wypuszcza spięte, Gospodzin oświeca ślepe.

7. Gospodzin wzwyższa srażone, Gospodzin miłuje prawdziwe.

8. Gospodzin strzeże wchod<ni>ow, sirotę i wdowę przymie a drogi grzesznych rozproszy.

9. Będzie królować Gospodzin na wieki, Bog twój, Syjon, w pokolenie i w pokolenie.

<Psalm 146>

Laudate. Alleluia. Apostoli Świętego Ducha mocy wierzącym zjawiają, nauczając zawždy Boga chwalić za jego dobroci i dziękując, iż nas od złych broni.

1. Chwalcie Gospodna, bo dobry jest psalm, Bogu naszemu bądź wesołe i krasne chwalenie.
2. Usiedlając Jeruzalem, Gospodzin rozproszenie israhelskie zbierze.
3. Jen uzdrawia skruszone sercem i zwięzuje skruszenia jich,
4. jenże liczy mnostwo gwiazd i wszem jim imienia zdziwa,
5. wieliki Gospodzin nasz i wielika moc jego a mądrości jego nie jest czysła,
6. przymując śmierne Gospodzin, ale uśmierzając grzeszne aż do ziemie.
7. Śpiewajcie Gospodnu w chwale, pojcie Bogu naszemu w gęślach,
8. jenże pokrywa niebo obłoki i gotuje ziemi deszcz,
9. jenże wywodzi w gorach siano a ziele służbie ludzkie,
10. jenże daje dobytku karmią jich a dzieciom gawronowym wzywającym ji.
11. Nie w mocy konia wolą będzie mieć ani w <p>iszczeloch męża lubić się będzie jemu.
12. Dobrze lubo jest Gospodnu nad bojącym<i> się jego i w nich, již pwają na miłosierdzie jego.

<Psalm 147>

Lauda, Ierusalem. Alleluia. Apostoli cerkiew ponękają ku chwale za oddanie jej miłość bożą.

1. Chwali, Jeruzalem, Gospodna, chwali Boga twego, Syjon,
2. bo stwirdził zamki wrot twoich, błogosławił synom twoim w tobie.
3. Jenże postawił kraje twoje pokoj a tukiem żyta nasyci cie,
4. jenże wypuszcza mołwę swoją ziemi, rychło bieży mołwa jego,
5. jenże daje śnieg jako wełnę, mgłę jako popioł rozsypa,
6. puszcza krzyształ swój jako skiby, przed obliczym zimności jego kto ścirpi?
7. Wypuści słowo swoje i rozpuści je, dmuchnie duch jego i popłyną wody.
8. Jenże zjawia słowo swoje Jakobowi, <prawoty> a sądy swoje Israhel,
9. nie uczynił tako wszej postaci a sądow swych nie zjawil jim.

<Psalm 148>

Laudate Deo<minum> de caelis. Apostołowie *niebieskie* i *takie ziemskie* ku bożej chwale wzywają. Psalm Dawid.

1. Chwalcie Gospodna z nieba, chwalcie ji na wysokości!
2. Chwalcie ji, wszyscy anjeli jego, chwalcie ji, wszystkie mocy jego!
3. Chwalcie ji, słońce i miesiąc, chwalcie ji, wszystkie gwiazdy i światłość!
4. Chwalcie ji, nieba niebios i wody, jeż na niebie są, chwalcie imię boże.
5. Bo sam rzekł, i stała się, on kazał, i stworzona są.
6. Ustawił je na wieki i na wiek wiekom, każń założył, a nie minie.
7. Chwalcie Boga z ziemie, smokowie i wszystkie głębokości!
8. Ogień, grad, śnieg, lod, duch wełn, jeż czynią słowo jego.
9. Gory i wszystkie pagorki, drwa owocna i wszystkie cedrowie.
10. Żwierz i wszelikie skoty, wężowie i ptacy pierzaści.
11. Krolowie ziemie i wszyscy ludzie, książęta i wszyscy sędzie ziemie.
12. Młode<y> i dziewice, starzy z młodymi chwalcie imię boże, bo powyszczono jest imię jego samego.
13. Chwała jego na niebie i na ziemi, i powyszczył rog luda swego.
14. Chwała wszem świętym jego, synom Israhel, ludu przybliżającemu się jemu.

<Psalm 149>

1. Pojcie Gospodnu pienie nowe, chwała jego we zborze świętych.
2. Wiesiel się Israhel w niem, jenże uczynił ji, a cory Syjon radujcie się w krolu swoim.
3. Chwalcie imię jego w korze, w bębnie i zołtarzu pojcie jemu.
4. Bo lubo jest Gospodnu w ludu swoim i powyszczył śmierne we zbawienie.
5. Będą się wiesielić <święci> w sławie, będą się radować w przebytkoch swoich.
6. Wiesiela boża w gardle jich a miecze s obu stronu siekące w ręku jich
7. ku uczynieniu pomstę w postaci, karanie w ludzie,
8. ku swiązaniu krolow jich w przekowach a wielebne jich w rękawiech żelaznych,
9. aby uczynili w nich sąd spisany; sława ta jest wszem świętym jego.

<Psalm 150>

1. Chwalcie Gospodna w świętych jego, chwalcie ji w ćwirdzy siły jego!
2. Chwalcie ji w siłach jego, chwalcie ji podług mnostwa wielkości jego!
3. Chwalcie ji w źwience trąby, chwalcie ji w żołtarzu i w gęśloch!
4. Chwalcie ji w bębnie i w korze, chwalcie ji w strunach i w organiech!
5. Chwalcie ji w zwonkoch dobrze brzniących, chwalcie ji we zwonkoch wiesiela! Wszeliki duch chwali Gospodna.

Tu sie dokonał żołtarz wszytek.

<**Canticum Isaiaie.** Is 12, 1–6>

Kantyka w poniedziałek. Izajiasz.

1. Chwalić będę ciebie, Gospodnie, we wszem sercu moim, bo rozgniewał jeś sie na mię a obrocił jeś sie i ucieszył jeś mie.
2. Owa Bog, zbawiciel moj, śmieie będę czynić a nie będę sie bać,
3. bo moc moja i chwała moja Gospodzin i uczynił jest sie mnie we zbawienie.
4. Będziecie czyrpać wodę w wiesielu z studzien zbawicielowych i będziecie mołwić w on dzień: Chwalcie Gospodna a wzywajcie imię jego,
5. zjawcie w ludzioch wynalezienia jego, pamiętajcie, iże wysokie jest imię jego!
6. Pojcie Gospodnu, bo wielmożnie uczynił, zjawcie to we wszelikiej ziemi!
7. Raduj sie i chwali, przebytku Syjon, bo wieliki weśrod ciebie święty Israhel.

<**Canticum Ezechiae.** Is 38, 10–20>

Kantyka we wtorek Ezechyjela proroka o pokutujących grzech.

10. Ja rzekł jeśm: Weśrod dniow moich pojde do wrot pkielnych. Szukał jeśm ostatka lat moich.
11. Rzekł jeśm: Nie uźrzę Gospodna Boga w ziemi żywiących. Nie weźrzę na człowieka więcej i na przebywającego pokoja.
12. Pokolenie moje odjęto jest <...> ode mnie jakoby przebytek pastuchow.
13. Przestrzyżon jest jako od tkącego żywot moj, gdym jeszcze tkan, przestrzygł mie; od zarania aż do wieczora dokonasz mie.
14. Pwał jeśm aż do zarania; jako lew tako starł wszytki kości moje;
15. od zarania aż do wieczora dokonasz mie. Jako pisklę jastkołczyno tako będę wołać, myślic będę jako gołębica.

16. Pomdlony są oczy moje wzglądając na wyszszą.
17. Boże, usile cirpię, odpowiedz za mię! Co rzekę albo co odpowie mnie, gdyż *ja sam *jeśm uczynił?
18. Wspomionę tobie wszytka lata moja w gorzkości duszy mojej.
19. Gospodnie, takoli żywą a w takich żywot ducha mego, umorzysz mie i ożywisz mie. Owa w pokoju gorzkość moja przegorzka,
20. ale ty wytargł jeś duszę moję, aby nie zginęła, porzucił jeś za chrzbiec twój wszytki grzechy moje.
21. Bo pkiel nie będzie spowiadać sie tobie ani śmierć będzie chwalić ciebie; nie będą czekać, jiz to zstapają w jezioro, prawdy twojej.
22. Żywący, żywący ten będzie sie spowiadać tobie, ja<ko> i ja dzisia; ociec synom jawną uczyni prawdę twoję.
23. Gospodnie, zbawionym mie uczyń, a psalmy nasze będziemy piał w wszelikle dni żywota naszego w domu gospodnowem.

<Canticum Annae. I Reg 2, 1–10>

Kantyka we śrzodę. Pienie Hanny prorokiniej.

1. Wiesieliło sie serce moje w Bodze i powyszon jest rog moj w Bodze moim.
2. Rozszerzyła sie usta moja na nieprzyjaciele moje, bo radowała jeśm sie we zbawieniu twoim.
3. Nie jest święty, jako jest Gospodzin, ani też jest jin<y> kromie ciebie a nie mocnego jako Bog nasz.
4. Nie rozpladzajcie mołwić wysokie rzeczy pochwalający sie.
5. Wypędźcie stare z ust waszych, bo Bog nauk Pan jest a jemu gotują myśli.
6. Łęczysko mocnych przemożono jest a mdli ogardnieni są siłą.
7. Napelnieni pirzwej za chleby sie posadzili a łączni nakarmieni są,
8. aliż jałowa narodziła wiele jich a jaż wiele imiała synow, rozniemogła sie.
9. Bog umarza i ożywia, dowodzi do piekła i wywodzi.
10. Gospodzin ubogiego czyni i ubogaca, uśmierza i powyszsza,
11. krzesząc z prochu stradnego a z gnoja powyszszając ubogiego,
12. aby siedział z książęty a stolec sławy trzymał.
13. Bo boże są ścieżeje ziemie a postawił na nie świat.
14. Nogi świętych swych schowa a złośni we ćmach zamilkną, bo nie w swej mocy pokrzepion będzie mąż.
15. Gospodna sie będą bać przeciwnicy jego i na nie na niebie będzie grzmieć.
16. Gospodzin będzie sędzić kraje ziemskie i da cesarstw<o> krolu swojemu, i powyszszy rog pomazańca swego.

<Canticum Moysis. Ex 15, 1–19>

Kantyka we czwartek. Mojżeszowo pienie o mocy boże.

1. Pojmy Gospodnu, bo wielebnie ućcion jest, konia i wsiadającego wrzucił w morze.

2. Moc moj<a> i sława moja Gospodzin i uczynił mi się jest we zbawienie.

3. To Bog moj i będę słać ji, Bog ojca mego i powyszę ji.

4. Gospodzin jako mąż bojujący, Wszemogący imię jego, woz faraonow i wojskę jego wrzucił w morze.

5. Wybrana książęta jego potonęły w Morzu Czerwonym, odchłani ogarnęły je, poszły na dno jako kamień.

6. Prawica twoja, Gospodnie, powielbiona jest w mocy, prawica twoja, Gospodnie, ubiła nieprzyjaciela a w mnostwie sławy twojej zsadził jeś nieprzyjaciele moje,

7. spuścił jeś gniew twój, jenże pożarł je <jako> śćbło. A w duchu roszierdzia twego sebrały się wody,

8. stała rzeka [rzeka] ciekąca, sebrały się o<d>chłani pośród morza.

9. Rzekł nieprzyjaciół: Prześladować będę i uchwacę, rozdzielę plony, napełniona będzie dusza moja,

10. wynożnę miecz moj, zagubi je ręka moja.

11. Dał duch twój i przykryło je morze, potonęli jako ołów w wodach silnych.

12. Kto rowien tobie między silnymi, Gospodnie? Kto rowien tobie, wielmożny w świętości, okropny i chwalebny, i czyniący dziwy?

13. Rozciągnąłeś rękę twoją i pożarła je ziemia.

14. Wodz był jeś w miłosierdziu twojem ludu, jenżeś odkupił,

15. i nosił jeś ji w mocy twojej ku przebytku świętemu twemu.

16. Wstąpili ludzie i rozgniewali się, boleści odzierżeli przebywające Filistym.

17. Tedy zamąciły się książęta Edom, silne Moab odzirzał strach, strzępli wszyscy przebywające Kanaan.

18. Padń na nie strach i bojaźń w wielkości ramienia twego.

19. Bądźcie nieruszający się jako kamień, aliz przejdzie lud twój, Gospodnie, aliz przejdzie lud twój ten, jenżeś osiadł.

20. Wwiedziesz je i wszczepisz na gorze dziedzictwa twego, *natwarszego *przebytku *twego, jenżeś uczynił, Gospodnie,

21. świętość twoja, Gospodnie, jaż *ućwirdziła *jest *ręka *twoja. Gospodzin krolować będzie na wieki i dalej.

22. Wszedł jest jezdecki farao z wozmi i z panoszami swoimi w morze i swiodł na nie Bog wody morskie,

23. ale synowie israhelszczy chodzili po suszy pośród morza.

<Oratio Habacuc. Hab 3, 1–19>

Kantyka w piątek. Abakuk prorok.

1. Boże, słyszał jeśm słyszenie twoje i bał jeśm sie.
2. Boże, działo twoje w pośrod lat ożywi je!
3. Weśrod lat zjawisz; gdy gniewien będziesz, miłosierdzia wspomieniesz.
4. Bog od południa przydzie a święty od gory Faran.
5. Pokryła niebo sława jego a chwały jego pełna jest ziemia.
6. Blask jego jako światłość będzie, rogowie w ręku jego,
7. tamo skryta jest moc jego; przed obliczym jego pojdzie śmierć,
8. wynidzie przed nogi jego dyjabeł. Stał i mierzył ziemię,
9. poźrzał i rozpłoszył pogany, i starty są gory świeckie.
10. Nakłoniony są pagorki świeccy od drog wieczności jego.
11. Prze złość widziałeśm rozpięcia etyjopskie, zamącą sie skory zie<mie> Madyjan.
12. Aza w rzekach rozgniewał jeś sie, Boże? Albo w rzekach rosierdzie twoje? Albo w morzu nielubość twoja,
13. jenże wsiadasz na konie twoje a wozowie twoji zbawienie?
14. Wskrzyszając wskrzieszisz łączyszczce twoje, przysięgi postaciam, jeż zmowił jeś,
15. rzeki zdzierzesz ziemie. Widziały cie [wody] i żałowały gory, kałuż wod poszedł,
16. dała głębokość głos swoj, wysokość ręce swoje podźwigła.
17. Słońce i miesiąc stały w przebytku swoim, w światłości strzał twoich, pojda w plszczeniu błyskającego kopija twego.
18. We skrzytaniu podepcesz ziemię, w rosierdziu urześniesz pogany.
19. Wyszedł jeś we zbawienie luda twego, we zbawienie z pomazańcem twoim.
20. Wybił jeś głowę z domu niemiłościwego, odkrył jeś założenie <jego> aż do szyjej.
21. Zaklął jeś <s>ceptra *jich, głowę bojujących *jich, przychodzące jako wicher na rozegnanie mie.
22. Wiesiele jich jako jego, jen żrze ubogiego na uchylu.
23. Drogę uczynił jeś w morzu koniom twoim w błocie wod wiela.
24. Słyszał jeśm i smęcił sie brzuch moj, od głosa zadrżały wargi moje.
25. Wnidzi sprochniałość w kości moje i pode mną *pogmyrze,
26. abych odpoczynął w dzień smętka a wstąpił ku ludu ogardnionemu naszemu.
27. Fik wiem nie zakwcie i nie będzie płodu w *wiennicach.
28. Sełże działo oliwne i pola nie przyniosą karmiej.
29. Odkrojone będzie z owczarnie skocię i nie będzie *pice w jaślech.

30. Ale ja w Bodze wiesielić się będę i radować się będę w Bodze, Jesu mojem.

31. Bog Gospodzin moc moja i postawi nogi moje jak jelenie,

32. i na wysokości moje powiedzie mnie wicieżca w psalmiech śpiewającego.

<Canticum Deuteronomii. Deut 32, 1–43>

Kantyka w sobotę Mojżesza proroka.

1. Słuchajcie, niebioso, jeż mołwić będę, słysz ziemia słowa ust moich.

2. Rozrości się we dżdżu nauka moja, płyn jako rosa mołwa moja,

3. jako przewał na ziele a jako kropie na trawę, bo imię boże będę wzywać.

4. Dajcie wielmostwo Bogu naszemu; boże swirzchowana są działa i wszyscy drogi jego sądy.

5. Bog wierny i kromia wszej złości, sprawiedliwy i prosty. Zgrzeszyli jemu a nie synowie jego w brudoch,

6. pokolenie złosne i przewrotne. A i to wracasz Bogu, ludu szalony i głupi?

7. Aza nie on jest ociec twój, jenże osiadł i uczynił, i stworzył cie?

8. Pamiętaj dni dawne, myśli pokolenia wszelika,

9. spytaj ojca twego, a zjawi tobie, starszych twoich, a powiedzą tobie.

10. Gdy rozdziałał Najwyszszy pogany, gdy rozłączał syny Adamowy,

11. ustawił kraje ludziom podług czysła synow Israhel,

12. ale część boża lud jego, Jakob powrozek dziedzictwa jego.

13. Nalazł ji na mieścu pustem, w ziemi straszne i opuściałej puszczy,

14. obwiodł ji i nauczył, i strzegł jako źrzenice oka swego.

15. Jako orzeł pobudzając ku lataniu dzieci swe i nad nimi lecąc,

16. rozszerzył skr<z>ydła swa i wznosił ji, i nosił na plecach swoich.

17. Bog sam wodza jego był a nie był s nim bog cudzy.

18. Postawił ji nad wysoką ziemią, aby jadł owoc polny,

19. aby ssał stredź z opoki a olej z krzemienia najtwardszego,

20. masło z stada a mleko z owiec z tłuściością baranow i skopow synow

Bazan,

21. a kozły z tłuściością pszenice, a krew grona pił[y] najczyszcz<sz>a.

22. Roztył jest miłosny i wirzgnął, roztył, utuczon, rozszerzon

23. został Boga, stworzyciela swego, i odstąpił od Boga, zbawienia

swego.

24. Rozgniewali ji w bogoch cudzych i nie-w-ludności ku gniewowi przywiedli.

25. Obietowali dyjabłom a nie Bogu, bogom, jichże nie znali.

26. Nowi i świeży przyszli, jeż nie czcili ojcowie jich.

27. Boga, jenże cie urodził, został jeś i zapomniał jeś Boga, stworzyciela twego.
28. Widział Bog i ku gniewu pobudzon jest, iż rozgniewali ji ji synowie jego i cory,
29. i rzekł: Skryję oblicze moje od nich i będę baczyć skończenia jich <...>
30. Oni mie rozgniewali w tem, jen nie był bogiem, i rozdrażnili w proznościach swoich,
31. a ja rozgniewam je w tem, jen nie jest lud, a w ludu szalonem rozdrażnię je.
32. Ogień podeżzon jest w rosierdziu moim i będzie gorzeć aż do pkielnych ostatkow,
33. i pożrze ziemię z plemieniem swoim, i gor założenia zeżze.
34. Zgromadzę na nie zła i strzały moje napełnię w nich.
35. Poginą od głodu i żrzeć je będą ptacy kasanim przegorzkim.
36. Zęby zwierzow wpuszczę w nie z rosierdzim *targającym na ziemi i wężow.
37. Zwnątrz pogładzi je miecz a wnątrz strach, junoszę pospołu i pannę, ssącego z człowiekiem starym.
38. I rzekł jeśm: A gdzież są? Przestać każę z ludzi pamięć jich,
39. ale prze gniew nieprzyjacielow oddaliłem, snadź by sie stawili wrogowie jich,
40. rzekli by: Ręka nasza wysoka a nie Bog uczynił to wszystko.
41. Lud kromie rady jest i przez mądrości. Bychą uczyli i urozumieli a poślednia przeźrzeli!
42. Kako *pościgał jeden tysiąc a dwa *gonili dziesięć tysięcy?
43. Aza nie przeto, iż Bog jich przedał je a Gospodzin swięzał je?
44. Nie jest wiem Bog nasz jako bogowie jich a nieprzyjaciele naszy są sędzie.
45. Z winnice Sodomy winnica jich i od przedmieścieninow Gomorre.
46. Jagoda jich grozno żołci a grozno przegorzkie.
47. Żość smokow wino jich a jad źmijow nieuleczony[e].
48. A wszako ta kryta są u mnie i poznamionana w skarbiech moich?
49. Moja jest pomsta a ja zapłacę jim w czas, aby sie powaliła noga jich.
50. Blizu jest dzień zatracenia i bić kwapią czasowie.
51. Sędzić będzie Gospodzin lud swoj a w sługach swoich smiłuje sie.
52. Użrzy, iż pomdląła ręka a zatworzoni też niestali, a drudzy potrawieni są.
53. *Rzekę: Gdzie są bogowie jich, w jichże mieli nadzieję,
54. z jichże obiet jedli tłustość i pili wino modł?
55. Niechaj wstaną a pomogą wam, a w potrzebiznę was zaszczycą.
56. Widzcie, iż jeśm sam a nie jest jiny bog kromia mnie.

57. Ja umorzę a żywo uczynię, uderzę a ja uzdrowię, a nie jest, jen by z ręki mojej mógł wytargnąć.

58. Wzdignę na niebo rękę moję i rzekę: Żyw jeśm ja na wieki.

59. Acz zaostrzę jako błyskawicę miecz moj a zachwaci sąd ręka moja,

60. oddam pomstę wrogom moim a tym, již nienawidzili mie, odpłacę.

61. Upoję strzały moje krwią a miecz moj będzie pożyrać ciała

62. z posoki pobitych a jęstwa odkrytej nieprzyjacielow głow<y>.

63. Chwalcie, pogani, lud jego, bo krwie sług swych pomści

64. i pomstę wroci na wrogi jich, i miłościwy będzie ziemi luda swego.

<Symbolum Athanasianum>

1. Ktorykoli chce zbawion być, przede wszem potrzebizno jest, aby dzierzał pospolną wiarę.

2. Jaż wszeliki z pełna i nieporuszenie nie chować będzie, kromie wątpienia na wieki zginie.

3. A wiara pospolita ta jest, bychom jednego Boga w Trojcy, a Trojcę w jednocie czcili,

4. ani zmieszając parson, ani osoby rozłączając,

5. bo jina jest parsona ojcowa, jina synowa, jina Ducha Świętego.

6. Ale ojcowo i synowo, i Ducha Świętego jedno jest bostwo, rowna sława, wiekuje wielmostwo.

7. Jaki Ociec, taki Syn, takiz i Duch Święty.

8. Niestworzony Ociec, niestworzony Syn, niestworzony Duch Święty,

9. przezmierny Ociec, przezmierny Syn, przezmierny Duch Święty,

10. wiekuji Ociec, wiekuji Syn, wiekuji Duch Święty,

11. a wszakoż nie trzej wiekuji, ale jeden wiekuji,

12. jako nie trzej niestworzeni ani trze przezmierni, ale jeden niestworzony i jeden przezmierny.

13. Takież wszechmogący Ociec, wszechmogący Syn, wszechmogący Duch Święty,

14. a wszakoż nie trzej wszechmogący, ale jeden wszechmogący.

15. Tako Bog Ociec, Bog Syn, Bog Duch Święty,

16. a wszakoż nie trzej bogowie, ale jeden jest Bog.

17. Tako Gospodzin Ociec, Gospodzin Syn, Gospodzin Duch Święty,

18. a wszakoż nie trzej gospodnowie, ale jeden jest Gospodzin.

19. Bo jakoż osobnie każdą parsonę Bogiem i Gospodnem poznawać krześcijańską prawdą przyciśnieni jesmy, tako trzy bogi i gospodny mołwić pospolita wiara zakazuje.

20. Ociec od nikogo jest uczynion ani stworzon, ani porodzon,

21. Syn od Ojca samego jest nie uczynion ani stworzon, ale porodzon,

22. Duch Święty od Ojca i Syna nie uczynion ani stworzon, ani porodzon, ale pochodzący.

23. Jeden tegodla Ociec, nie trzej ojcowie, jeden Syn, nie trzej synowie, jeden Duch Święty, nie trzej duchowie święci.

24. A w tej Trojcy nic pirzwej albo pośledniej, nic więtsze albo mniejsze, ale wszystkie trzy parsony pospolicie wiekuiste sobie są i rowne.

25. Tako jakoż wszystko już przepowiedziano jest, aby jednota w Trojcy a Trojca w jednocie ćciona była.

26. Ktoż chce przeto zbawion być, tako o Trojcy rozumiej.

27. Ale potrzebizno jest ku wiecznemu zbawieniu, aby narodenie też Gospodna naszego Jezukrysta wiernie wierzył.

28. <J>est przeto wiara prawa, bychom wierzyli i znali, iż Gospodzin nasz Jezukrystus, Boży Syn, Bog i człowiek jest.

29. Bogiem jest z osoby ocowej przed wieki urodzon, a człowiekiem jest z osoby macierzynej na świecie porodzon.

30. Pełny Bog, pełny człowiek od dusze rozumnej i człowieczego ciała będąc.

31. Rowien Ojcu podług bostwa, mniejszy Ojca podług człowieictwa.

32. Jenże jakokoli Bog jest i człowiek, nie dwa wždy, ale jeden jest Krystus.

33. Ale jeden nie obrocenim bostwa w ciało, ale przyjęcim człowieictwa w Boga.

34. Jeden owszejki nie zmieszanim osoby, ale jednotą persony.

35. Bo jako dusza rozumna a ciało jeden jest człowiek, tak Bog a człowiek jeden jest Krystus.

36. Jenże cirpiał za zbawienie nasze, zstąpił do piekła, trzeciego dnia wstał z martwych.

37. Wstąpił na niebiososa, siedzi na prawicy Boga Ojca wszechmogącego, odjad przyć ima sędzić żywe i martwe.

38. Ku jegoż przyściu wszyscy ludzie wstać imają z ciała swoimi i czynić imają od uczynkow swoich liczbę.

39. A již są dobrze czynili, pojda w żywot wiekuji, ale ktorzy źle, w ogień wiekuji.

40. Ta jest wiara pospolita, jaż aliż wszeliki wiernie i twardo wierzyć nie będzie, zbawion być nie może. Sława Oć<cu...>

Nigdy we zdrowiu jest pisan i w wielkiej chorobie dokonan.